

DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

Dizolvarea Egoului Realizarea Sinelui

CONSIDERAȚII pe marginea învățăturilor lui
DAVID R. HAWKINS, MD., PhD

LUCRARE EDITATĂ DE SCOTT JEFFREY

David R. Hawkins

DIZOLVAREA EGOULUI, REALIZAREA SINELUI

PREFAȚĂ

Întreaga viață reflectă evoluția conștiinței de la cea a unei simple bacterii, până la înaltele niveluri ale iluminării atinse de Marii înțelepți ai lumii. Scott Jeffrey și-a asumat formidabila sarcină de a contura înțelesurile esențiale, ce ți se dezvăluie de-a lungul Căii. Aceste fragmente selectate sunt inspiratoare, sunt pași firești, care accelerează parcursul călătoriei spre iluminare. Deplina înțelegere a oricăruia dintre acești pași îi iluminează pe toți ceilalți. Este minunata călătorie care îl înalță pe cititor de la aparența lumească, la înțelegerea măreției lui Dumnezeu.

David R. Hawkins, M.D., Ph. D.

INTRODUCERE

Căutătorul spiritual contemporan este bombardat cu informații și activități care consumă timp și atenție. Această colecție de texte, referitoare la natura egoului, a minții și a conștiinței înseși este concepută astfel încât să constituie un ghid de buzunar pentru căutătorii serioși și cei care studiază învățăturile Dr. David R. Hawkins, ușor de purtat și care ocupă puțin loc pe noptieră. Indiferent dacă lucrezi la birou, îți aștepti rândul la bancă, îți sorbi cafeaua într-o cafenea, te plimbi prin pădure sau doar stai în pat, cartea *Dissolving the Ego, Realizing the Self* [Dizolvarea Egoului, realizarea Sinelui] îți oferă o posibilitate confortabilă de a contempla adevărul.

Citatele și fragmentele menite să inspire contemplarea și reflecția celui aflat pe calea spirituală au fost selecționate personal din toate lucrările esențiale ale Dr. Hawkins, inclusiv din Power vs. Force; The Eye of the I; I: Reality and Subjectivity; Truth vs. Falsehood; Transcending the Levels of Consciousness; Discovery of the Presence of God; and Reality, Spirituality, and Modern Man [Putere versus Forță, Ochiul Sinelui, Șinele: Realitate și Subiectivitate, Adevăr versus Falsitate, Transcenderea Nivelurilor Conștiinței, Descoperirea prezenței lui Dumnezeu, Realitatea, Spiritualitatea și Omul Modern]—dar și din alte lucrări publicate și nepublicate.

Fragmentele alese au fost extrase direct din sursele sus menționate, doar cu unele modificări minore, adecvate contextului, au fost actualizate și clasificate

pentru a-i fi accesibile cititorului, asigurând o întrepătrundere corespunzătoare între capitole. Frumusețea acestui format constă în faptul că poți începe să citești oriunde te simți mai inspirat sau, pur și simplu, poți deschide cartea la orice pagină, la întâmplare (dacă descoperi că vreunul dintre termenii folosiți nu îți este cunoscut, te rog să consulți vocabularul de la sfârșitul cărții).

Conform explicațiilor Dr. Hawkins, modul de abordare a evoluției spirituale nu presupune că „trebuie să ajungi undeva anume”, fiindcă nu există niciun loc „unde să ajungi”. În schimb, ești călăuzit să-ți transcenzi egoul și să te lepezi de toate iluziile, astfel încât Adevărul să iasă la lumină. După cum explică în multe dintre prelegerile sale, „soarele strălucește mereu; nu trebuie decât să alungi norii”.

Învățăturile Dr. Hawkins dau în vileag faptul că mintea egotică nu e nimic altceva decât o complicată sală a oglinzilor. Cu măiestria sa de învățător spiritual și ezoterist, el ne călăuzește în afara distorsiunilor perceptuale și a erorilor, în Lumina Conștiinței înseși. Învățăturile sale reprezintă un far care luminează adevărul, pe care orice aspirant serios pe calea spiritualității îl poate urma pentru a atinge niveluri mai înalte de conștiință.

Vei descoperi că Dr. Hawkins elucidează iluzia dualității (sensul separării dintre „acesta” observându-l pe „acela”) și adevărata natură a Subiectivismului, Realității și Adevărului, cu o precizie nemaîntâlnită în

literatura spirituală. El îi oferă căutătorului devotat darul clarității și direcția spirituală, scoțând la iveală esența din subiectele dificile și derutante pentru mintea occidentală.

Învățăturile Dr. Hawkins nu-i sunt destinate timidului spiritual; adică celor care sunt interesați mai mult de sistemele de credință energizante, de confirmarea unor păreri și care aderă orbește la doctrina ecleziastică. Aceste fragmente au fost alese pentru acela care caută cu onestitate o semnificație și un înțeles mai profund și, în cele din urmă, realizarea Sinelui.

Prin transcenderea iluziei sinelui (micului sine), omul își descoperă Sinele (superior), Realitatea Absolută, din care se naște conștiința, dincolo de cuvinte sau concepte. Primul capitol al acestei cărți analizează adevărata natură a micului sine: egoul și mintea. Următoarele capitole sunt consacrate transcenderii aceluși sine și cunoașterii Prezenței non-dualiste a Divinității și atingerii iluminării.

Precum în cele mai importante scrieri ale Dr. Hawkins, multe dintre subiectele și conceptele prezentate în această carte se repetă. Acest lucru este făcut în mod intenționat, întrucât, după cum explică el, principiile nonlineare se învață mai degrabă prin repetare, decât printr-o înțelegere secvențială. Cititul, recititul și contemplarea înțelesului din spatele cuvintelor desăvârșesc procesul de înțelegere. În cele din urmă, învățarea devine o parte din cel care caută (o realitate subiectivă, experiențială). Apoi, cuvintele devin inutile. Fie ca această călătorie să vă conducă la adevărul Suprem.

Fiți binecuvântați,
Scott Jeffrey

Partea I - „MICUL SINE” (Egoul/Mintea)

<Procesul de transcendere la nivelurile cele mai înalte ale iluminării este un proces de eliberare, de identificarea cu un sine personal.

Credința într-un „eu” sau „mine”- o unitate centrală de procesare care are corp, minte și emoții proprii - este un obstacol în cunoașterea naturii reale a individului

Dr. Hawkins explică faptul că sinele (cu „s” mic) - combinația dintre ego și minte - consideră că există un agent cauzal principal lăuntric, de exemplu „autorul acțiunilor”, „gânditorul” gândurilor și „decidentul” deciziilor.

Începem cu studierea naturii egoului și a minții - conștiința unui sine personal - pentru a fi mai bine pregătiți să transcendem această identificare eronată.

1 - NATURA EGOULUI

Hawkins descrie egoul ca fiind „autorul imaginar din spatele gândului și al acțiunii”. Acest „mod de gândire adânc înrădăcinat”, întărit de consensul social și de repetarea inconștientă, creează simțul iluzoriu al unui sine personal. Primul scop al unei munci spirituale este transcenderea unității centrale de procesare, care e considerată esențială pentru supraviețuire. Înțelegerea naturii egoului dezvăluie mecanismul său ascuns, pentru a putea revoca valoarea pe care i-am conferit-o cu inocență, prin aceasta permițând evoluția spirituală.

Evoluția conștiinței este facilitată de o conștientizare a naturii evolutive a egoului și a structurii acestuia.

Realizarea Sinelui e un proces evolutiv. Evoluția spirituală este accelerată prin înțelegerea adevăratei naturi a egoului. Acesta nu e un inamic ce poate fi atacat sau învins și nici un rău ce poate fi înfrânt. El poate fi dizolvat printr-o înțelegere plină de compasiune.

În limbajul spiritual, egoul implică o conotație negativă, un obstacol în calea realizării Sinelui, din cauza construcției sale lineare, dualiste. Pe de altă parte, în psihologie, acest termen înseamnă capacitatea de a face față provocărilor și de a supraviețui, necesară pentru a te descurca efectiv în lume.

Lumea egoului este ca o sală a oglinzilor, în care el rătăcește pierdut și-confuz, hăituit de imaginile care se succed dintr-o oglindă în altă. Viața omenească se caracterizează prin încercări și greșeli interminabile, în

timp ce încerci să ieși din labirint. Câteodată, pentru mulți oameni, probabil pentru cei mai mulți dintre ei, camera oglinzilor devine o casă a ororilor, în care răul devine tot mai puternic. Singura cale de a scăpa din rătăcirea ocolitoare este căutarea adevărului spiritual.

Deoarece egoul e construit din poziționalități, el nu are posibilitatea de a fi altceva decât ceea ce este. De aceea, el devine o sursă inevitabilă de suferință și pierdere fără sfârșit. Înainte de toate, el se teme de viitor și de spectrul morții înseși, care îi este proprie structurii egoului.

Egoul nu e un dușman care trebuie îngenuncheat, ci, mai degrabă, compilație de obiceiuri necontrolate de percepție.

Egoul poate fi considerat un ansamblu de obiceiuri de gândire adânc înrădăcinate, care sunt rezultatul antrenării unor câmpuri energetice invizibile care domină conștiința umană. Ele devin mai intense prin repetare și prin consensul societății. O și mai mare intensificare provine din limbajul însuși. Gândirea într-un anumit limbaj este o autoprogramare. Folosirea pronumelui Eu ca subiect - și prin urmare, ca temei al tuturor acțiunilor implicite - este cea mai serioasă eroare, care creează, în mod automat, o dualitate subiect-obiect.

În realitate, egoul nu există; el este iluzoriu, e alcătuit dintr-o compilație de păreri subiective, furnizate de procesarea mentală și amplificate de sentimente și emoții. Aceste dorințe reprezintă atașamentele pe care Buddha le numea robia suferinței. Egoul se dizolvă printr-o

smerenie totală. El este un ansamblu de procese mentale arbitrare, care capătă forță doar din orgoliu și obișnuință. Dacă cineva se eliberează de orgoliul părerii personale, acesta se dizolvă. Toate părerile țin de orgoliu. De aceea, plăcerea orgoliului este fundamentul egoului; debranșează-l, și el se va năruî.

Egoul nu este rău și nici nu e un dușman, ci doar o iluzie de care trebuie să ne eliberăm, pentru ca ceva mult mai bun să-i ia locul.

Egoul este autorul imaginar din spatele gândului și al acțiunii. Se crede cu fermitate că prezența lui e necesară și esențială pentru supraviețuire. Motivul este faptul că principala capacitate a egoului e percepția și ca atare, el este limitat de paradigma așa-zisei cauzalități.

Egoul se teme de disoluție și, de aceea, opune rezistență renunțării la iluzia unei existențe separate într-un imaginar „aici” și „acum”. Lui îi e frică de faptul că se va dizolva, devenind nimic, și că, în consecință, vigilența conștientă va înceta să existe. Prin analiză, va deveni clar faptul că realitatea cuiva nu este de loc un „cineva” anume - ci, în schimb, este o Unime intens iubitoare, care e considerată și cunoscută ca fiind mult mai apropiată, liniștitoare și satisfăcătoare decât precedentul simț al „eu”-lui.

Egoul poate fi numit unitatea centrală de procesare și planificare - punctul central integrator, executiv, strategic și tactic ce orchestrează, gestionează, sortează și remediază.

Cu cât ne apropiem mai mult de sursa tenacității egoului, facem uimitoarea descoperire crucială că suntem îndrăgostiți de noi înșine.

În secret, egoul iubește postura de victimă, de care se agață; el extrage o plăcere distorsionată din această postură, iar din durere și suferință, o justificare disperată.

Un mecanism pe care îl folosește egoul, pentru a se proteja, este să nege informațiile dureroase și să le proiecteze asupra lumii și a altor oameni.

Egoul este extrem de tenace și de aceea, el dă adeseori impresia că pretinde condiții excesive înainte de a se elibera de o poziționalitate. Deseori, pentru a învăța, el pune sub semnul întrebării chiar și experiența de secole a milioane de oameni, cum ar fi faptul că pacea e mai bună decât războiul sau că iubirea e mai bună decât ura. Deși nivelul critic de integritate (nivelul 200 de pe Harta Conștiinței) este punctul de plecare în evoluția spirituală, omul poate observa că, din cauza structurii egoului, aceasta poate fi greu de realizat. Forța egoului poate fi înfrântă doar de puterea spirituală.

Egoul are modalități uzuale de a determina percepția. În primul rând, înainte de a fi demontate, ele trebuie identificate. Omul trebuie să înceteze să se simtă vinovat că are un ego.

Nu natura egoului e importantă, ci problema identificării sale cu „mine”, cu „eu” sau „eu însumi”. Egoul a fost moștenit ca un „el” și, de fapt, este un „el” impersonal. Problema apare fiindcă omul îl

personalizează și se identifică cu el. Acest „el” nu este unic sau personal și e relativ similar (cu variații karmice) la toți oamenii. Ceea ce diferă cu adevărat de la o persoană la alta, este măsura în care aceasta e înrobită de programele sale. De aceea, gradul de dominare e determinat de măsura în care o persoană se identifică cu egoul său. În mod firesc, el nu are putere, iar puterea de a reduce programele egoului crește exponențial, pe măsură ce omul evoluează din punct de vedere spiritual. Acesta este înțelesul real al Hărții Conștiinței. Ceea ce majoritatea oamenilor cred că este adevărat reprezintă, în realitate, părerile lor.

Într-un context mai larg, putem observa că egoul nu este „rău”, dar e, înainte de toate, un animal care își urmărește propriile sale interese. Dacă sinele-animal nu este înțeles și acceptat, influența egoului nu poate fi diminuată.

În mod curios, dominația egoului este atenuată prin acceptare, familiaritate și înțelegere plină de compasiune; în caz contrar, ea e întărită de autocritică, autocondamnare, frică și rușine.

Tentația vine din interior; este, pur și simplu, dorința de a trăi avantajele și satisfacțiile impulsive ale egoului, chiar dacă e vorba doar de o curiozitate sau o lipsă.

Egoului omenesc îi place să pretindă că răul există acolo, în afară, și îl ademenește pe sinele său nefericit și inocent să cadă în mod necugetat în capcana seducției. Adevăratul seducător este dorința egoului de a obține fie

o senzație, o emoție, un avantaj sau prestigiu, fie plăcerea de a-i controla pe alții.

Sursa psihologică a pretinsului rău este, în primul rând, infantilismul naiv al instinctelor animalice primitive ale puerilului ego, care tinde să se înfurie dacă impulsurile sale sunt blocate de o autoritate exterioară, o furie similară cu cea de opoziție sau cu răzvrătirea narcisistă ce caracterizează comportamentul criminalului, al adolescentului delincvent, pe adepții războiului și pe moralistul puritan; toate sunt la fel.

Egoul nu este „tu” cel adevărat; el a fost moștenit ca parte din ființa care s-a născut om. La bază, el își are originea în lumea animală, iar evoluția conștiinței a avut loc de-a lungul stadiilor primitive ale evoluției omenirii, deci se poate spune că încercarea de a atinge starea de iluminare este recapitularea istoriei evoluției omenirii.

Egoul e un set de programe în care rațiunea operează printr-o serie de algoritmi complecși, stratificați, în care gândul urmează anumiți arbori de decizie (*Arborele de decizie: instrument complex pentru vizualizarea și evaluarea alternativelor studiate în procesul selecției deciziei*), a căror pondere diferă în funcție de experiența trecutului, nivelul de îndoctrinare și forțele sociale; în consecință, el nu este o condiție autocreată. Impulsul instinctual este legat de programe, punând astfel în mișcare procesele psihologice.

E bine de reținut întotdeauna faptul că egoul/ mintea nu trăiește experiența lumii, ci doar propria sa percepție despre ea.

Egoul obține o brutală plăcere și satisfacție din suferință, la toate nivelurile lipsite de integritate: mândrie, furie, dorință, vinovăție, rușine și durere. Plăcerea secretă a suferinței creează dependență. Mulți oameni îi consacră acesteia întreaga viață și îi încurajează pe ceilalți să facă același lucru. Pentru a opri acest mecanism, trebuie identificat beneficiul plăcerii, care, prin propria voință, trebuie să-i fie cedat lui Dumnezeu. Lipsit de rușine, egoul ascunde mașinațiile lui de conștiința vigilentă, mai ales caracterul ascuns al jocului de-a „victima”.

Î: Programele egoului nu mai continuă, dacă ele nu mai oferă o plăcere secretă?

R: Acesta este secretul secretelor. Beneficiul e obținerea unei recompense satisfăcătoare într-un mod plăcut. Pentru a supraviețui, egoul a învățat să fie foarte abil. El este capabil să recurgă la orice vicleșug pentru a se autoamăgi și a se camufla. Lumea pe care o vedem este, în întregime, un spectacol al egourilor colective, care joacă pe scena perceptuală a formei și timpului.

Satisfacțiile egoului sunt mult mai plăcute și creatoare de dependențe decât menținerea vieții omenești și, cu atât mai puțin, a demnității.

Prin devotament față de integritatea interioară, va deveni evident faptul că recepționarea reacțiilor egoului este plăcerea care derivă din ele. Există o satisfacție lăuntrică, ce reprezintă răsplata autocompătimirii, mâniei, furiei, urii, mândriei, vinovăției, fricii ș.a.m.d. Această plăcere interioară cât se poate de morbidă

activează și propagă toate aceste emoții. Pentru a demonta influența acestora, e necesar doar să vrei să renunți la toate aceste plăceri lăuntrice secrete, să le lași în mâna Domnului și să te îndrepti spre Dumnezeu pentru a găsi bucurie, plăcere și fericire.

Pentru a demonta egoul, omul trebuie să-și dorească să renunțe la acest joc al profitului, cu ostentativele-i emoții și frecventele reluări ale informațiilor și poveștilor, pentru a-și justifica pozițiile. Omul va observa că egoul exploatează orice greșală și nu are o plăcere mai mare decât să se „indigneze pe bună dreptate”. Egoului îi place foarte mult această poziționare savuroasă, de care profită atât de mult.

Dependența și supraviețuirea egoului se bazează pe plăcerea secretă a negativității, care nu poate fi abandonată până ce, înainte de toate, nu e recunoscută, identificată și asumată fără rușine sau vinovăție. Omul trebuie să observe că acesta este modul în care acționează egoul - pe care toată lumea îl moștenește - și să recunoască faptul că acesta nu e nicidecum personal.

Pentru ego, abandonarea dinamicii auto-recompensării este considerată o pierdere. Egoul nu crede în Dumnezeu și, drept urmare, consideră că doar el însuși se poate preocupa de subzistență, supraviețuire și plăcere. Egoul crede în propriul său mecanism, nu în Dumnezeu. El nu trebuie blamat pentru acest păcat, fiindcă nu are temeiul existențial necesar pentru comparație. Singura sa șansă de scăpare este credința că există o cale mai bună. El aude un adevăr spiritual și

începe să-l caute, atunci când mintea devine deziluzionată de propriile-i raționamente greșite și eșecuri în dobândirea fericirii. În cele din urmă, ea realizează că satisfacția ei crâncenă, care provoacă suferință, pe care o smulge din durere, este un biet substituent al fericirii.

Pentru ego, câștigurile se află în exterior; pentru spirit, ele sunt interioare, pentru că bucuria omniprezentă a existenței nu depinde de conținut sau formă. Pentru spirit, o zi însoțită sau o zi ploioasă sunt la fel. Conștiința se bucură mai degrabă de calități decât de formă. Ei îi poate plăcea „să fie cu” cineva/ceva, fără să trebuiască să-l posede sau controleze. Conștiința nu e stimulată de țeluri, ci prețuiește capacitatea de a te simți bine în orice împrejurare.

Rigiditatea și rezistența egoului la corecție se bazează pe egocentrism narcisist, mândrie și vanitate.

Ego-urile colective ale tuturor națiilor provoacă declinul și distrugerea lor.

Egoul este nu doar incapabil să evalueze corect situațiile fatale, dar chiar sacrifică de bună voie viața pentru a-și atinge scopurile. De aceea, egoul are un potențial mortal, și mai bine „te-ar vedea mort”, decât să-și recunoască greșelile.

Egoul ascunde, în timp ce conștiința dezvăluie. Răspunsul la multe poziționări defectuoase ale egoului poate fi inclus în obișnuita omisiune a sănătoasei judecăți a „bunului simț”.

La nivelurile mai înalte, egoul e considerat o iluzie fără niciun fel de realitate înăscută.

La rădăcinile sale, egoul e culmea egoismului, principiile etice lipsindu-i cu desăvârșire. Egoul e propria sa victimă. Printr-o introspecție riguroasă, se va descoperi că egoul este, de fapt, doar „mult zgomot pentru nimic”, pentru amuzamentul, distracțiile și supraviețuirea sa. Adevăratul „Tu” este cel învins.

Egoul se agață de emotivitate, care e strâns legată de poziționalitățile sale; el pretinde că nu are de ales. „A te abandona lui Dumnezeu”, înseamnă a înceta să te bizui pe ego pentru alinare și senzații plăcute și a descoperi bucuria nesfârșită, senină a păcii.

Introspecția lăuntrică înseamnă descoperirea esenței, sursa eternă a iluminării minții înseși.

Egoul își apără propriile limite negând cu trufie, devenind astfel propria sa victimă.

O analiză a evoluției, care folosește tehnici de cercetare a conștiinței, relevă faptul că egoul uman în sine este, în primul rând, produsul și urmarea existenței instinctului primar de supraviețuire al evoluției animale.

În contrast cu aroganța înăscută a egoului, inteligența reală este o calitate a conștiinței/conștienței și ea nu poate fi atacată, fiindcă esența ei este nonlineară. Cu toate acestea, ea e folosită de către ego în manifestarea lui ca minte, care apoi devine și contribuie la strădania de supraviețuire a egoului. Prin urmare, egoul folosește efectiv mintea drept paravan și se ascunde în propriile constructe. Recunoașterea acestui lucru explică de ce

mascarada egoului deghizat în religie și subminarea adevărilor spirituale au jucat un rol esențial în dominația acestuia asupra marilor culturi, de-a lungul unor vaste perioade de timp, care a dus la pieirea a milioane de oameni.

Prezența continuă a egoului primitiv în ființa umană este cunoscută sub numele de esența narcisistă a egocentrismului, care, la nivelurile care calibrează sub 200 (nivelul critic al integrității), indică persistența primitivismului propriului interes, nepăsarea față de dreptatea celorlalți și percepția că ceilalți oameni sunt mai degrabă dușmani sau rivali decât aliați. Nu există nimic mai fatal decât egoul convertit la religie.

În timp ce egoul/sinele își face un merit din supraviețuire, adevărata lui sursă este prezența Divinității ca Sine. Acest lucru se întâmplă numai din cauza sinelui, care consideră că egoul e capabil să se auto-sustină. El este doar un receptor al energiei vieții, și nu sursa acesteia, după cum se crede.

Egoul este eroul/eroina principală din filmul lăuntric al vieții fiecărui om.

Ingeniosul ego își exprimă grandoarea lăuntrică încercând să înlocuiască Divinitatea, declarând că el însuși este un zeu (sau un Nero sau un Cezar ș.a.m.d.) sau pretinzând autoritate divină prin declarația sa, conform căreia el este recunoscut de Divinitate și, în consecință, autorizat de Ea.

Atitudinile egoului se caracterizează prin negarea responsabilității și plasarea vinovăției „acolo”, în afară, în

cele din urmă, câștigul egoului este energia prin care dăinuie, fiindcă îi lipsește dorința impulsului energiei spirituale. Câștigul egoului e înlocuirea Divinității cu el însuși; astfel, el își menține suveranitatea și este convins, în credința lui secretă, tăcută, că e însăși sursa vieții omului respectiv - adică, este Dumnezeu.

Pe cont propriu, egoul nu ar căuta niciodată mântuirea... mecanismul mântuirii trece prin conștiință, care solicită intervenția Divinității.

Pentru ego, cuvântul „vreau” e interpretat ca „am nevoie” și „trebuie să am”. De aceea, căutarea lui poate deveni frenetică, iar toată prudența se poate risipi. Drept urmare, dorințele se întetesc, generând disperare și cerând sacrificii care includ chiar și moartea a milioane de alți oameni.

El trebuie să aibă cu orice preț ceea ce vrea - și va găsi multe scuze pentru a se justifica. El caută să scape de rațiune printr-o retorică abilă, susținută prin blamarea și demonizarea altora, deoarece trebuie să câștige cu orice preț - fiindcă, de-a lungul milioanele de ani de evoluție, el chiar ar fi murit dacă dorințele și nevoile nu i-ar fost împlinite. Amintirile egoului datează din vremuri străvechi, iar el s-a consolidat în milioane de ani.

Structura egoului este dualistă și scindează unitatea Realității în două părți contrastante și aparent opuse, care sunt, în consecință, produsul și conținutul percepției, care e alcătuită din proiecții.

Poziționarea egoului se autopropagă, deoarece câștigul secret pe care îl caută este emoția însăși.

Gonflatului ego îi lipsește dorința de a proba realitatea, dar și de a-și ameliora condiția prin rațiune, logică sau înțelepciune.

Dependența de predispozițiile egoului seamănă cu intoxicarea, în care plăcerea derivă din beneficiul emoțional al negativității. Astfel, poziționările negativiste tind să fie obiceiuri care se autoperpetuează, asemănătoare cu dependențele bazate pe prezumții și pe ispita recompensei, specifice instinctelor animalice. Prin repetare, ele dobândesc, în cele din urmă, dominația și controlul, care reprezintă scopul inerent și prioritar al egoului narcisist.

Nivelurile de calibrare situate sub nivelul 200 (nivelul critic al integrității) tind să se autopropage, din cauza seducătoarei plăceri emoționale a satisfacerii instinctului animal al egoului.

Egoul e orientat către obiceiuri și conținutul linear al câmpului vizual. Efectul său asupra vederii înseși este exclusiv și limitat, în scopul de a se concentra în primul rând asupra lucrurilor aflate în imediata apropiere (pentru a înlesni manipularea). Spiritul este orientat către context și întreg, fiind astfel incluziv și concentrat pe aspectul infinit al lucrurilor. Câmpul său e mai degrabă difuz decât localizat.

În viața obișnuită, egoul/mintea merge de la „neterminat” la „terminat”, iar apoi de la „incomplet” la „complet”. Spre deosebire de acesta, calea spirituală este

o direcție și o modalitate care merg de la complet la total, ca stări evoluționiste de manifestare. Poziționările egoului sunt interactive și reprezintă, de obicei, o combinație de elemente. De exemplu, pentru a disipa furia, ar putea fi necesară consimțirea abandonării trufiei care stă la baza acelei furii, care depinde, apoi, de renunțarea la o dorință. Ceea ce înseamnă abandonarea fricii care a energizat dorința respectivă - care, la rândul ei, e legată de detașarea de o pierdere imaginară ș.a.m.d.

Prin urmare, motivațiile sunt intercorelate și reciproc interactive, iar renunțarea efectivă la acestea conduce către nivelurile următoare, care se compun din dualități. Astfel, nivelurile mai profunde tind să scoată la suprafață credința omului în Dumnezeu, așteptările spirituale programate și sistemele de credință. De aceea, munca spirituală este o chestiune ce ține de o cercetare amănunțită, care transcende conceptele mentale, cum ar fi cele despre cauză și efect.

Supraviețuirea egoului se bazează pe anularea adevărului, deoarece el este dependent de supunerea sa față de falsitate. În primul rând, adevărul spiritual contestă probabilitatea ca egoul să fie stăpânul absolut. Egoului îi place să aibă dreptate (de exemplu, în politică). Un scop primordial al egoului este să aibă întotdeauna dreptate. De aceea, aceasta e esența recompensei justeții. Poți să ai dreptate fără să fii onest și poți să fii onest fără să ai dreptate.

Egoul se concentrează asupra unui singur punct, al experimentatorului, care e programat să caute plăcere și

supraviețuiește prin atingerea scopului urmărit. El privește fericirea ca pe ceva ce poate fi obținut, posedat și integrat. Prin urmare, experimentatorul este programat să „obțină”. Funcția experimentatorului e să obțină plăcere, pe care să o stăpânească. El nu este preocupat de suflet, până când nu e forțat să ia calea spiritualității. De atunci încolo, scopurile lui se schimbă, iar el descoperă că sursa plăcerii se află în totalitate în interior. Atunci când descoperă că sursa plăcerii neîntrerupte este Sinele (și nu micul sine), rezultatul e independența față de lume. Beneficiul dorințelor egoului ține de domeniul linear. Adevărata fericire izvorăște din domeniul nonlinear. Prin renunțarea la dependența experimentatorului de plăcere și fericire, omul descoperă că sursa fericirii este propria sa existență, iar realizarea Sinelui e fericirea însăși.

E de remarcat faptul că ipostaza de experimentator a egoului este influențată, în mod constant, de dobândirea unui câștig de pe urma fenomenelor la care este martor - chiar dacă acest lucru îi confirmă doar propria-i realitate a existenței acelu „tu” al permanent trufașului „eu” personal.

Egoul refuză să accepte că desfășurarea fenomenelor care se succed este autonomă și impersonală. El e înclinat să se implice, pentru a impune o emoție, care, drept urmare, este întotdeauna expresia unui punct de vedere sau a unei poziționalități a egoului, cum ar fi o părere sau cel puțin o decizie de a se declara pe el însuși ca fiind absolut esențial pentru identitatea și simțul

realității persoanei respective. Încetarea identificării experimentatorului cu realitatea reprezintă o tranziție majoră de la conținutul dualismului, la contextul non-dualismului și, în consecință, de la sine la Sine.

Egoul nu este realitatea concretă sau sursa vieții ori a existenței, fiind astfel vulnerabil la disoluție. El este foarte important, dar nu e stăpânul absolut. El domină numai până când natura lui iluzorie e recunoscută.

De fapt, corpul în sine nu este perceput, doar senzațiile corpului fiind simțite. De aceea, conștientizarea corpului e doar un amestec de senzații, prin care zona somatică a creierului înregistrează stimulul și, prin funcția neuronală, reproduce imaginea corpului.

Atașamentul față de corp este atașarea de senzație și de suprapunerea noțiunii de „al meu”; prin urmare, ceea ce e „al meu” și este controlat de „mine” trebuie să reprezinte „ceea ce sunt eu”. Identificarea cu corpul este consecința poziționalităților egoului. Pentru detașarea de identificarea sinelui cu corpul, e suficient să privești corpul mai degrabă ca pe un „el”, decât ca pe un „eu”.

Simțul a ceea ce suntem este, în primul rând, o identificare cu corpul, cu personalitatea și cu procesarea sa mentală, împreună cu investiția emoțională aferentă. Oricine își poate imagina mental cât de mult se poate detașa de corp și de senzațiile acestuia, continuând să-și păstreze simțul de „eu”. Devine evident faptul că „eul” observat are un corp, dar nu este un corp.

Esența narcisistă a egoului e asociată cu pretenția de a avea dreptate, în măsura în care a avea dreptate

înseamnă să accepți cu înțelepciune sau să respingi validitatea unei anumite situații. Prin smerenie, căutătorul serios descoperă că mintea singură, cu toată educația ei, e incapabilă să rezolve dilema privind modul de stabilire și validare a adevărului, care ar impune confirmarea unor criterii demonstrabile atât prin experiența subiectivă, cât și prin cea obiectivă.

Există un câștig și o satisfacție ascunsă în poziția de victimă, martir sau învins.

După cum a descoperit Freud, din vinovăție, natura animalică a omului devine reprimată și este proiectată apoi asupra altora sau asupra unei zeități care, prezumtiv, are aceleași defecte de caracter ca omul. Dintr-o perspectivă istorică, omul se teme, în mod paradoxal, de propriile sale proiecții și confundă Divinitatea cu partea întunecată, reprimată a propriei sale naturi. Egoul nu se dizolvă prin învinuire sau ură de sine, care sunt expresii ale egoului, ci printr-o acceptare și o compasiune non moralizatoare, care apar din înțelegerea naturii și a originii sale intrinsece.

E bine să ne amintim faptul că psihicul uman este ca un hardware al unui computer, care acceptă cu inocență orice soft cu care a fost programat. Socrate este cel care a afirmat că: „orice greșeală e involuntară, pentru că omul alege întotdeauna ceea ce crede că este spre binele lui”. Omul greșește, pur și simplu, în ceea ce privește sursa reală a binelui și a fericirii, motiv din care alege, în mod eronat, aparențe (iluzii) în locul adevărului. În loc să blamezi egoul, încurajând astfel vinovăția, rușinea și ura

de sine, e mult mai productiv să accepți egoul pentru ceea ce este el, să-i apreciezi valoarea istorică și să-l adopți ca pe un animal de companie nevinovat.

Putem accepta faptul că egoul este, „desigur”, dornic de câștig, avantaj, lăcomie și altele de același fel. Prin simpla recunoaștere a felului de a fi al egoului, natura sa poate fi acceptată și apoi transcensă. Egoul face doar ceea ce a fost învățat să facă de-a lungul mileniilor și el încă mai crede că supraviețuirea lui depinde de respectarea strictă și aplicarea programelor sale. Datorită evoluției, aceste programe au devenit acum opusul intențiilor persoanei morale a zilelor noastre sau ale căutătorului spiritual serios.

În abordarea egoului, e bine să ne amintim că el se hrănește din și este atras de energia negativității durerii, a suferinței, urii și vinovăției, de care se atașează (devine dependent). Pe ascuns, el se hrănește din „seva” pe care o obține din starea de martir sau de victimă; și îi place ura, răzbunarea și să aibă „dreptate”. Nivelul de conștiință al egoului se bazează pe folosirea atributelor forței, indiferent dacă acestea sunt de natură emoțională, intelectuală sau fizică. Drept urmare, anihilarea egoului nu se realizează prin folosirea corecției moralizatoare sau emoționale, ci prin folosirea puterii adevărului însuși.

Fundamentul inițial al persistenței negativității este câștigul ascuns pe care îl obține egoul din negativitate („seva”). Acest beneficiu ascuns pe care egoul îl primește din negativitate e singura lui sursă de energie; de aceea,

el vede iertarea, dar și compasiunea, ca pe niște „dușmani”.

Sinele se identifică nu doar cu mintea, ci și cu conținutul ei, care devine amintirea „mea”, starea „mea” de spirit, gândurile „mele”, emoțiile „mele”, averea „mea”, succesul „meu”, eșecul „meu”, așteptările „mele”, sentimentele „mele” ș.a.m.d. Identificarea presupune posesiunea și paternitatea; de aceea, egoul se vede și se crede pe el însuși ca fiind un factor causal individual, separat, și sursa implicită a propriei sale existențe.

Construcției de bază a egoului uman îi este proprie o inocență înnăscută, care îl determină să creadă doar în realismul sau adevărul propriilor sale programe și să nu fie conștient de faptul că îi lipsește capacitatea intrinsecă de autocorecție. Cauza lipsei inerente a capacității de control a egoului este faptul că informațiile sale sunt limitate doar la sistemele interne de procesare. Mecanismului interior al egoului îi lipsește orice sursă externă, independentă de referință pentru verificare.

Prin compasiune, omul realizează faptul că structura egoului e astfel construită, încât nu poate ști ce se află dincolo de el.

Nu există un orar sau o rută prestabilită pentru calea către Dumnezeu. Deși calea fiecărei persoane e unică, teritoriul ce trebuie străbătut este relativ același pentru toți. Munca presupune să depășești și să transcenzi obișnuitele slăbiciuni omenești, care sunt inerente structurii egoului uman. Omului i-ar plăcea să creadă că aceste slăbiciuni sunt personale; însă, egoul însuși nu

este personal. El a fost moștenit odată cu statutul de ființă umană. Detaliile diferă în funcție de karma trecutului.

Orgoliul egoului (la nivelul mândriei) este infinit și plin de îngâmfare, în măreața lui iluzie că el poate dovedi netemeinicia existenței lui Dumnezeu. Cunoașterea e doar o ipoteză lingvistică, limitată la simboluri lineare, la conținutul mărginit al procesării mentale. Realitatea obiectivă, efectivă, a egoului este pur și simplu o supoziție subiectivă.

Prin căutare spirituală, omul descoperă că există cineva care a fost ținut în captivitate și o „victimă” prinsă în mrejele vicleniei egoului.

Toți marii învățători spirituali au afirmat că principalul defect al omului este „ignoranța”. Cercetarea atentă dezvăluie destul de repede că temeiul ascuns al acestei ignoranțe se datorează limitelor structurii înnăscute a egoului însuși, ca o consecință a evoluției conștiinței aflate încă în curs de desfășurare.

La om, a evoluat nu numai capacitatea de procesare și interpretare a informațiilor lineare, dar el a avut acces și la energia nonlineară a conștiinței/conștienței, care a fost denumită „spirituală”, deoarece sursa de energie era nonfizică și nu putea fi definită prin concepte lineare. Iar această energie spirituală a evoluat în cadrul dezvoltării sale umane, căpătând numele de „spirit uman”. Spiritul uman s-a caracterizat prin apariția unui corp energetic nonfizic („eteric”), a cărui supraviețuire și evoluție erau independente de corpul fizic în sine. Prin urmare, spiritul

e legat de esență și este mai presus de forma lineară și definire.

După cum se poate observa din dezvoltarea sa evoluționistă, credința a fost o necesitate biologică pentru supraviețuire, care a fost construită într-o structură de bază a egoului, ca simț al sinelui. Capacitatea de a fi conștient de sine și de a trăi experiența sinelui era o calitate a conștienței simțirii, inerente regnului animal. De aceea, omenirea a trăit prin credință. Egoul și-a plasat cu naivitate credința lui primordială în esența narcisistă a egoului însuși (de exemplu, percepția și convingerea), care, în consecință, și-a asumat autonomia și suveranitatea ca arbitru al realității. În virtutea structurii și originii sale, egoul este orb la propriile-i limitări.

Subiectivismul absolut al Adevărului revelat exclude toate controversele sau îndoielile care provin doar din ego. Când egoul se năruie, toată disputa încetează și e înlocuită de liniște. Dubiul este egoul.

Faptul că mintea nu e capabilă să demonstreze o propoziție, nu înseamnă că aceasta este falsă.

Aceasta este capcana ateilor, fiindcă mintea nu are capacitatea de a discerne adevărul. În egală măsură, ea nu poate să dovedească netemeinicia acestuia, pentru că atunci ar fi în situația paradoxală de a trebui să demonstreze opusul acestuia. Esența narcisistă a egoului îl face să creadă că el e omnipotent, lipsindu-i, prin urmare, smerenia, care este premisa indispensabilă pentru a ajunge la Adevărul absolut.

În mod paradoxal, câștigul provine din interesul personal al egoului, din momentul în care acesta începe să realizeze că altruismul este foarte avantajos. Când învață cât de benefic este să renunți la scopurile egoiste, egoul devine el însuși trambulina către căutarea spirituală și posibilitățile de realizare a propriei sale transcendente, înțelegând că smerenia înseamnă putere, nu slăbiciune, înțelepciune, nu ignoranță. Consimțământul de a „ierta și uita” calibrează la 450 (rațiune/logică). Consimțământul de a „ierta și a te abandona lui Dumnezeu” calibrează la 540 (iubire necondiționată).

2 - NATURA MINȚII

Folosită adesea în mod interșanjabil cu „egoul”, „mintea” este unitatea de procesare cu care este identificat egoul. În ultimă instanță, asemenea egoului, mintea însăși e doar un concept. După cum explică Dr. Hawkins: „în mod empiric, cineva nu poate decât să afirme că gândurile, sentimentele, imaginile și amintirile vin în conștiința sa, într-o succesiune ne- sfârșită”. Iar această înșiruire nesfârșită reprezintă ceea ce noi am ajuns să numim „minte”. Atunci când cineva reușește să înțeleagă adevărata natură a minții, el devine mai puțin influențat de efectul activităților sale interioare și mai bine poziționat în transcenderea identificării cu mintea.

Asemenea corpului, mintea nu este sinele real al omului - și, asemenea corpului, ea este esențialmente impersonală. Ea are gânduri, dar aceste gânduri nu sunt un produs al sinelui. Chiar dacă o persoană nu vrea să aibă o minte, el sau ea o are oricum. Nu există nicio posibilitate de alegere în această privință; mintea este impusă și îi este băgată pe gât și celui ce nu a dorit-o. Faptul că a avea o minte este o impunere în voluntară ajută la înțelegerea adevărului că existența ei nu este o alegere sau o decizie personală.

Separarea aparentă e în întregime o construcție a gândirii. Ea este esențială pentru a vedea că mintea exprimă întotdeauna un punct de vedere.

Construcția minții umane este comparabilă cu cea a unui computer, în care creierul este hardware-ul capabil

să ruleze orice program software cu care e încărcat. Prin construcție, hardware-ul nu e capabil să se protejeze de informații false; de aceea, mintea va crede în orice program software cu care a programat-o societatea, deoarece, fără a avea vreo vină, ea nu deține niciun dispozitiv de siguranță sau protecție.

În virtutea structurii sale înnăscute, mintea umană este naivă, oarbă la limitările ei și ușor de păcălit în inocența ei. Toată lumea e victima ignoranței și a limitării egoului uman.

Mintea umană este incapabilă să discearnă adevărul de falsitate. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi existat războaie în istorie, nici probleme sociale, nici ignoranță sau sărăcie. Toată lumea ar fi iluminată, iar nivelul de conștiință al omenirii nu ar fi rămas la 190 (nivelul mândriei, inferior nivelului critic al integrității de 200) pe Harta Conștiinței, secol după secol.

Din cauza percepției dualiste, mintea nu a mai putut să deosebească simbolul abstract de realitate. Drumul spre greșală a fost deschis și era ispititor, iar părerea ei a devenit dominantă, întrucât mintea nu are un mecanism natural pentru a putea discerne adevărul de falsitate. Ca rezultat al procesării mentale dualiste, mintea și-a dezvoltat capacitatea de reprimare și negare, astfel încât să îndepărteze obstacolele din calea atingerii scopurilor sale. Mintea a descoperit că putea nega proprietatea asupra unei părți nedorite dintr-o pereche de aspecte contradictorii, pe care să o proiecteze asupra lumii. Așa a luat naștere nu doar politica, ci și

binecunoscutul mecanism al divizării, reprimării, negării și proiecției. Această capacitate s-a dovedit a fi un mecanism fatal în sine, chiar și atunci când genera rezultate groaznice, egoul continuând, în mod neabătut, să facă aceleași greșeli. Milioane de oameni mor în fiecare generație a istoriei și acest lucru continuă și în lumea zilelor noastre.

Cu excepția unor minore chestiuni personale, mintea nu a fost construită astfel încât să învețe rapid din greșelile ei.

Omul nu e „silit” să se simtă indignat de o amintire negativă și nici să accepte un gând terifiant despre viitor. Acestea sunt simple opțiuni. Mintea este asemenea unui televizor care își rulează diversele canale, iar pentru a putea alege un anumit program, omul ne- fiind obligat să urmeze nicio tentație aparte a gândului. El poate fi tentat să-i pară rău pentru cineva sau să se simtă furios sau îngrijorat. Atracția secretă a tuturor acestor opțiuni e* faptul că ele oferă un câștig ascuns sau o satisfacție secretă, care reprezintă sursa de atracție a gândurilor minții.

Un lucru este evident: mintea e totalmente nestatornică. Realmente, nu se poate conta pe ea. Ea nu poate fi consecventă, iar eficiența ei este sporadică, dar și aleatorie. Ea va uita să ia cheile de la birou, va uita numere de telefon și adrese și va fi o sursă de frustrare și enervare. Mintea e contaminată de emoții, sentimente, prejudecăți, lacune, negări, proiecții, paranoia, fobii, frici, regrete, vinovății, neliniști și griji; împreună cu teribilele

spectre ale sărăciei, bătrâneții, bolii, morții, eșecului, respingerii, pierderii și dezastrului.

Pe deasupra celor mai sus menționate, mintea a mai și fost programată, în mod greșit, de o propagandă continuă, de sloganuri politice, religioase și doctrine sociale, precum și de continua denaturare a faptelor, fără a mai pune la socoteală falsificarea, erorile, aprecierile greșite și dezinformările. Mai întâi de toate, principalul defect al minții este nu doar conținutul ei, care e adeseori irelevant sau eronat, ci și faptul că ea nu are posibilitatea de a deosebi adevărul de falsitate. Mintea este, mai degrabă, o tablă de joc.

Smerenia are o valoare mult mai mare decât toată acumularea faptică. În afară de cazul în care omul a trăit pe deplin și în totalitate experiența prezenței lui Dumnezeu în întreaga-I Măreție uluitoare, e bine să presupunem că omul nu știe nimic cu adevărat și că toată așa zisa cunoaștere pe care a acumulat-o este, în realitate, incertă. Orice resort lăuntric care pretinde că „eu știu” dă dovadă de falsitate, prin acea simplă afirmație - fiindcă altfel, el nu ar emite o asemenea pretenție.

Gândirea derivă din lipsă; scopul ei este câștigul, în plenitudine nu lipsește nimic. Totul e desăvârșit, total și întreg. Nu există nimic la care să te gândești, nici vreun motiv ca să gândești. Nu se naște nicio întrebare și nu trebuie căutat niciun răspuns. Desăvârșirea este completă, pe deplin satisfăcătoare, fără nicio incompletitudine de procesat.

Convingerile reprezintă factorul hotărâtor al experienței pe care o trăiește omul. Nu există „cauze” exterioare. Omul descoperă beneficiile ascunse care pot fi obținute din ascunsele proiecții inconștiente. Programele ascunse pot fi descoperite, pur și simplu, prin scrierea unei liste lungi de doleanțe și suferințe, pe care apoi le transformi pur și simplu în opusul lor.

Gândurile apar de capul lor, nu fiindcă au fost cauzate de ceva sau de cineva anume.

Din punct de vedere operațional, mintea este dualistă; de aceea, ea inițiază o procesare mentală care se bazează pe poziționalități arbitrare, ipotetice, care nu au veridicitate în sine. Astfel, prin modul în care e construită, mintea are defectul fundamental, după cum afirma Descartes (Filozof și om de știință francez, care a dezvoltat teoria cunoscută sub numele de filozofie mecanicistă. El a împărțit realitatea în *res cognita* (conștiința, mintea) și *res extensa* (materia, expansiunea)), de a nu putea deosebi *res cogitans* de *res extensa* (adică, activitatea mentală legată de impresia aparentă despre lume versus lumea așa cum e ea în realitate). Drept urmare, mintea confundă propriile sale proiecții și crede, în mod greșit, că ele au o existență exterioară independentă, cu toate că, în realitate, nu există o asemenea situație.

Mintea descifrează fenomenele în 1/10.000 dintr-o secundă; de aceea, mintea seamănă cu un monitor play-back, al unui casetofon. Atunci când această conexiune

dintre evenimente și trăirea experienței dispare, diferența este impresionantă.

Mintea acționează ca un procesor de date, în mod simultan, atât în interior, cât și în exterior. Ea clasifică, sortează, stabilește priorități, contextualizează și interpretează simultan, în timp ce apelează la băncile de memorie, centrii emoționali, la reacțiile condiționate și legăturile dintre ele. Toate cele de mai sus sunt aranjate în funcție de context, de instinctele emoționale/animalice, care sunt sortate, respinse, acceptate sau modificate.

Mai mult, această complexitate profundă depinde, în mod simultan, de opțiuni, predilecții și dorințe. Opțiunile și predilecțiile sunt legate de semnificație și valoare, per ansamblu, și se află sub influența și dominația unui câmp de conștiință atotcuprinzător, general, care are niveluri de putere concordante și variabile corespunzătoare nivelului de conștiință, care e, de asemenea, influențat de predispozițiile karmice. În mod simultan, mintea evaluează niveluri de adevăr relativ, credibilitatea informațiilor, precum și oportunitatea și probabilitatea acțiunii, în cadrul limitelor comportamentale sociale, care sunt și ele stratificate în mod similar și care includ principii morale, etice, sociale și religioase.

Mintea este ca o complexă unitate de procesare infinită a informațiilor atât din interior, cât și din exterior.

Mintea crede cu naivitate că ea este adevăratul „eu” aflat în căutarea adevărului, fiindcă ea consideră că

egoul/sinele său este esențial și e singurul autor al intenției, dar și al acțiunii, fiind, drept urmare, arbitrul realității.

Omul se identifică cu corpul său, deoarece mintea lui este cea care îi simte corpul.

Punctul final al cercetării intelectuale ajunge la concluzia evidentă că mintea și intelectul sunt, fiecare în parte și în mod inerent, imperfecte și, ca atare, sunt incapabile să ajungă la adevărul absolut.

Î: Ce anume face mintea să fie atât de tenace?

R: întregul conținut al minții constă în atașamente, iar de bază sunt atașamentele de sine și cramponarea de ceea ce se crede a fi sursa atât a supraviețuirii, cât și a fericirii. Mai este și identificarea. În realitate, sursa fericirii e Sinele - și nu sinele (egoul).

Gândirea este un dispozitiv de procesare cu o imensă valoare pragmatică; ea presupune că știe datele, dar, de fapt, ea nu are capacitatea înăscută de a ști. Convingerea ei fabrică un „știutor” lăuntric imaginar, care devine „eu”-l. Mai mult decât atât, ea fabrică un „executant” imaginar al faptelor, un actor al pieselor, un gânditor imaginar al gândurilor.

De fapt, fiecare gând se naște din neant sau din câmpul întunecat al minții tăcute și nu e cauzat, așa cum se presupune, de un gând anterior.

Cercetarea conștiinței confirmă faptul că aproximativ 99 la sută din „minte” este liniștită și doar 1 la sută procesează imagini. În realitate, sinele observator este hipnotizat de acel 1 la sută din activitatea minții și se

identifică cu el ca fiind „eu” - neluând în seamă acel 99 la sută din câmp, fiindcă acesta e invizibil și lipsit de formă.

Odată ce gândurile sau sentimentele sunt etichetate ca fiind „ale mele”, în mod magic, ele devin pline de o prezumtivă omnisciență și de o pretinsă validitate suverană.

Gândurile, ideile și conceptele au o valoare pragmatică și utilă în deșertăciunea lumească; însă, odată cu renunțarea la realitatea mundană, ele devin un exces de bagaj și își pierd valoarea.

Prin autoanaliză și concentrare lăuntrică, omul poate descoperi că toate stările sale de conștiință sunt rezultatul validării unei opțiuni. Ele nu sunt nicidecum convingeri imuabile, determinate de factori necontrolabili. Acest lucru poate fi descoperit prin analiza modului în care funcționează mintea.

Principalul defect este - și a fost dintotdeauna - faptul că modul în care e construită mintea umană o face incapabilă, prin natura ei, să poată deosebi adevărul de falsitate. Acest defect, cel mai crucial dintre toate defectele moștenite, stă la baza întregii suferințe și nenorociri ale omenirii.

Egoul/mintea presupune și are convingerea că percepțiile și interpretările sale asupra experiențelor de viață sunt „reale” și, în consecință, „adevărate”. De asemenea, prin proiecție, el crede că și alți oameni văd și simt în același fel, iar dacă nu fac acest lucru, ei greșesc, deci sunt incorecți. Astfel, percepția îi întărește puterea prin concretizare și supraestimare.

Tendința dualistă a minții împiedică realizarea Unicei Realități sau manifestarea realizării Sinelui, deoarece sistemul dualist de credință, așa cum este el reprezentat în limbaj, presupune un „acesta” care cauzează un „acela”. Astfel, de asemenea, în mod simultan și automat, ea vede sinele ca fiind un executant separat (și evaluat în mod moralizator) al acțiunilor. Acest sistem dualist al procesării mentale întărește poziționalitățile egoului, care, în schimb, creează „iluzia contrariilor” în modul de a percepe, care constituie o barieră în calea iluminării.

Deși minții umane îi place, „desigur”, să creadă că îi este devotată adevărului, în realitate, ceea ce caută ea este confirmarea a ceea ce crede deja. Egoul e îngâmfat din naștere și nu primește cu bucurie descoperirea faptului că multe dintre credințele sale sunt doar niște iluzii de percepție.

Mintea umană crede că trăsătura comună a unui sistem de credințe este evidența adevărului și, desigur, istoria e plină de exemple evidente, care atestă contrariul (de exemplu, vezi *Extraordinary Popular Delusions and the Madness of Crowds* [*Extraordinara iluzie colectivă și nebunia mulțimii*], de Charles Mackay).

Exact așa cum „eul” fizic înregistrează imagini și obiecte asemenea unui aparat de filmat, mintea este „eul” sinelui care perpetuează iluzia unei identități individuale unice, separate, care capătă rolul de creator al gândului, intenției, dorinței ș.a.m.d. Prin renunțarea la această iluzie narcisistă, devine evident faptul că toate aspectele

presupusei vieți personale sunt de fapt evenimente autonome și spontane.

Toate emoțiile negative persistă din cauza câștigului ascuns. Atunci când această „sevă a egoului” descrește, gândurile tind să se împutineze, iar apoi dispar. Minte tinde să „se golească”, fapt care atenuează teama de plictiseală. Prin observare, devine clar faptul că mintea e ocupată cu anticiparea viitorului (frică); cu cramponarea de trecut (regret, ură, vinovăție); sau savurarea trecutului, pentru a extrage plăcere prin intermediul retrăirii acestuia. Astfel, mintea se amuză „făcând” ceva.

Deoarece conștiința nu are formă și este lipsită de conținut, ea poate recunoaște forma. Gândurile sunt perceptibile doar dacă se mișcă într-un câmp lipsit de gânduri. De aceea, fundalul minții este liniștea câmpului conștiinței înseși. În schimb, conștiința, care e un câmp de energie potențială, este detectabilă, fiindcă ea e iluminată de lumina conștiinței - care este Șinele.

Minte nu are decât informații și închipuiri despre orice; de fapt, ea nu poate să „știe”, fiindcă a ști înseamnă a fi ceea ce este știut. Orice altceva e doar speculație și presupunere. Atunci când transcenzi mintea, nu mai rămâne nimic de aflat. Desăvârșirii nu îi lipsește nimic, iar acea plenitudine își este evidentă ei înseși, în Totalitatea ei.

Deși sinelui personal îi place să creadă că gândurile care îi trec prin minte sunt „gândurile mele”, ele sunt de fapt doar „gândurile” care predomină la un nivel dat de conștiință.

Gândurile se gândesc singure; ele nu au deloc nevoie de tine, exact la fel cum corpul își vede de treaba lui de unul singur.

Realitatea minții este o ficțiune. Odată cu înțelegerea acestui lucru, mintea își pierde dominația ca arbitru al realității. Prin ochii egoului, viața seamănă cu un caleidoscop al schimbătoarelor atracții și respingeri, frici și plăceri trecătoare ale conștiinței.

Dacă observi ce face mintea ta cu adevărat, vei vedea că ea încearcă întotdeauna să o „ia înaintea” următorului moment. Ceea ce percepe omul (el nu percepe niciodată realitatea) în momentul următor (cca. 1/10.000 dintr-o secundă) este interpretarea realității de către ego. E un monitor asemănător unui sistem audio. Așadar, exact ca și cum ai înregistra un program, monitorul îl livrează auzului. Tu auzi ceea ce tocmai a fost înregistrat cu o clipă în urmă. Dar nu auzi sursa programului respectiv; tu asculți ceea ce tocmai a fost înregistrat.

Majoritatea oamenilor percep redarea înregistrării interpretării evenimentelor de către ego. Ei nu trăiesc evenimentele așa cum sunt ele în realitate; ei trăiesc experiențele conform interpretării egoului.

Mentalizarea este de origine egocentrică, iar funcția ei de bază este interpretarea. În afară de cazul în care e solicitat, gândul este deșertăciune: o procesiune nesfârșită de păreri, raționamente, prelucrări, evaluări și judecăți subtile, prin care li se dă valoare sau importanță gândurilor, prin presupusa lor semnificație, fiindcă ele

sunt „ale mele”. Egoul este îndrăgostit de povestea vieții lui și de personajul principal al acesteia.

Faptul că mintea umană nu e capabilă să deosebească fără ajutor adevărul de falsitate, din cauza structurii și a construcției sale înnăscute, este o descoperire aproape la fel de uluitoare precum cea a lui Copernic, care a generat un șoc cultural, în secolul al 16-lea. Deoarece acest fapt, de unul singur, e atât de provocator pentru mintea obișnuită, probabil că el nu va fi întâmpinat sau primit cu căldură de către cei care profită de pe urma sofisticăriei și a iluziilor acesteia.

Partea a II-a - TRANSCENDERA SINELUI

După cum explică Dr. Hawkins, atunci când sinele (egoul/mintea) este transcens, adevărul iese Ca lumină cu fermitate. (Există diverse căi de aflare a Adevărului și de realizare a Sinelui - inclusiv căile minții, rugăciunile, meditația și contemplarea. (Fiecare cale scoate în evidență o abordare sau un stil diferit, pentru a ajunge la același rezultat. Acest capitol vorbește despre diversele căi reliefate de Dr. Hawkins, pentru realizarea Sinelui.

3 - CALEA MINȚII

„Calea minții”, care mai e numită și „calea nonminții” este căutarea Adevărului prin cunoaștere - printr-o analiză aprofundată a naturii iluzorii a egoului și a minții, precum și a diverselor lor programe. Atunci, iluminarea apare printr-o abandonare a acestor programe false, prin care omul trăiește experiența unei înțelegeri a ceea ce este el. În aceste studii, Dr. Hawkins îi oferă aspirantului spiritual o direcție clară, pentru a ieși „din sala oglinzilor” egoului.

Simplul proces de cercetare a minții începe deja să diminueze autoritatea egoului. Simțul de sine începe să-și schimbe poziția, iar senzația unui „eu” lăuntric al omului începe să avanseze prin nivelurile conștiinței.

În realitate, sinele-ego nu trebuie deloc să moară: viața nu se sfârșește; existența nu încetează; și niciun destin tragic, oribil, nu așteaptă să pună capăt vieții.

Precum egoul însuși, întreaga poveste este o iluzie. Omul nu trebuie să distrugă egoul și nici măcar să lucreze asupra lui. Singura sarcină pe care o are de îndeplinit e să se elibereze de identificarea cu egoul, ca fiind sinele său adevărat!

Prin această renunțare la identificare, sinele continuă de fapt să meargă, să vorbească, să mănânce și să râdă, singura diferență fiind faptul că, asemenea corpului, el devine „acela”, în loc de „eu” sau „acesta”.

Apoi, tot ceea ce trebuie este să se elibereze de credința că el posedă sinele și e autorul sinelui, de iluzia că el a inventat acest sine și să vadă că, pur și simplu, a greșit. Este evident faptul că aceasta e o greșeală foarte firească, pe care o facem cu toții; însă doar puțini dintre noi descoperă greșeala și sunt dispuși să o corecteze.

Egoul nu poate fi înfrânt prin acuze, ură și vinovăție. Mai degrabă, omul îl scoate din circuit observându-l în mod obiectiv așa cum este el, adică un vestigiu rezidual al originilor evoluționiste ale omului.

În realitate, omul nu e deloc condus de minte. Ceea ce relevă mintea este un șir limitat de opțiuni deghizate în amintiri, fantezii, frici, idei ș.a.m.d. Pentru a te elibera de dominația minții, trebuie doar să realizezi că etalarea subiectelor sale este, pur și simplu, ca un bufet cu autoservire, a cărei selecție întâmplătoare străbate ecranul minții.

Se poate ajunge la smerenie desăvârșită numai prin limitarea gândurilor și emoțiilor la validitatea lor ce poate fi verificată. Ceea ce înseamnă acceptarea eliberării de

toate presupunerile gândirii. Prin stăruință îndârjită, orgoliile dispar ca adevăruri și sunt privite acum drept sursă a greșelilor. Printr-o strașnică prăbușire finală a egoului, omul înțelege că mintea nu „știe” de fapt nimic cu adevărat. Neștiind nimic, ea știe doar „despre”, și nu poate ști cu adevărat, fiindcă a ști cu adevărat înseamnă să fii ceea ce este știut (de exemplu, a ști despre China nu te face chinez).

A limita mintea la ceea ce e cunoscut în mod demonstrabil înseamnă a-i reduce dimensiunea și influența, astfel încât să devină slujitorul omului, nu stăpânul său. Devine evident faptul că, în realitate, mintea face negoț cu presupuneri, aparențe, evenimente percepute, concluzii nedemonstrabile și activități mentale care sunt confundate cu realitatea. De fapt, o realitate ca cea creată de minte nu există.

La o analiză atentă, omul descoperă că toate părerile sunt lipsite de valoare. Toate sunt deșertăciuni și nu au nicio importanță sau vreun merit în sine. Mintea fiecărui om este încărcată cu păreri interminabile, iar când sunt analizate pentru ceea ce sunt, acestea nu reprezintă decât o activitate mentală. Cu toate acestea, de mai mare importanță e faptul că părerile provin din poziționalități, pe care le consolidează, iar aceste poziționalități creează suferința continuă.

La baza continuității și a capacității de a domina a egoului stă pretenția sa de a fi autorul întregii experiențe subiective. Expresia „eu așa am gândit” vine extrem de rapid ca replică ce argumentează presupusa cauză a

tuturor aspectelor vieții cuiva. Acest lucru e greu de observat, exceptând concentrarea intensă a atenției, în timpul meditației, asupra originii fluxului gândirii.

Intervalul de timp dintre percepția interioară a evenimentului și pretenția de autor a egoului este de cca. 1/10.000 dintr-o secundă. Odată ce această breșă e descoperită, egoul își pierde influența. Devine evident faptul că omul este martorul fenomenelor, nu cauza sau executantul acestora. Atunci, sinele este identificat drept cel care este mai curând observat, decât martor sau cel care trăiește experiența... În concluzie, se poate spune că egoul este o compilație de poziționalități, ținute la un loc de trufie și frică. El e nimicit prin smerenie totală, care subminează dezvoltarea lui.

Pentru a demonta influența conținutului minții, e necesar să elimini iluzia că gândurile sunt personale; că ele sunt valoroase; sau că ele îi aparțin cuiva sau provin din propriul sine.

Gândul „Eu știu” stăvilește conștientizarea esențială a veritabilului „eu sunt”. Cuvântul știu este dualist și presupune o dihotomie între un subiect separat - „cunoscătorul”, cel care știe - și ceva exterior, care trebuie știut.

Realitatea devine evidentă în sine, atunci când sunt eliminate barierele din calea percepției, a activității mentale, inclusiv a tuturor sistemelor de credință.

Nu e cu adevărat necesar să supui egoul, ci doar să încetezi să te identifici cu el.

Încetează să te identifice cu corpul/emoțiile/mintea ca fiind „eu”. Fii sincer și recunoaște că toate acestea sunt ale tale, dar nu ești tu. La început, acest lucru poate părea artificial, ciudat, străin și nenatural; cel puțin, realitatea fundamentală atestă că există un adevăr mai înalt, care o transformă într-un instrument puternic și formidabil. Mintea va încerca să nege această realitate, dar și adevărul (este ceea ce ea „pretinde că trebuie să facă”), fiindcă Adevărul e considerat un inamic puternic.

În timp ce informațiile obișnuite se obțin cu efort, în căutarea spirituală accentul se pune pe abandonare, eliberare și renunțare. Munca presupune identificarea poziționalităților, iar apoi, transcenderea împotrivirii egoului și abandonarea controlului și a suveranității iluzorii a acestuia. Astfel, esența muncii spirituale este mai degrabă în concordanță cu eliberarea și descărcarea minții, decât cu îmbogățirea ei.

Dificultatea este o percepție a egoului/minții. Un cuțit ascuțit poate tăia trecând prin sute de obiecte diferite; nu e necesară decât o simplă acțiune. Prin analogie, e nevoie doar de un simplu concept-cheie pentru a te elibera de toate obstacolele impuse de ego: el are o singură dependență, care este plăcerea subiectivă/câștigul. Adică beneficiul secret al tuturor dorințelor, a evaluărilor plănuite și a atracțiilor. Acesta este amplificat de valoarea* plănuită, de merit, atracție sau specificitate. Există un singur câștig, iar acest unic câștig se suprapune în întregime peste toate dorințele, atrăgând, drept urmare, atașamentele. Plăcerea e

asociată cu fericirea rezultată; astfel, egoul are doar un singur scop. Discernământul este cel care permite debarasarea de toate atașamentele. Acest motiv singular e pur și simplu proiectat asupra diverselor obiecte, persoane, aptitudini, evenimente sau circumstanțe.

Abilul ego poate extrage seva/câștigul recompensei și al plăcerii secrete, din tot ceea ce alege în mod arbitrar. În realitate, e vorba întotdeauna de unul și același scop. Obiectul dorinței este irelevant. Poziția este imaginată că se află „acolo, în exterior”, dar ea e de fapt „aici, în interior”, deoarece plăcerea obținută este subiectivă și interioară. Renunțarea la acest unic scop dezvăluie Realitatea Sinelui - care este sursa fundamentală, naturală a întregii fericiri, iar înțelegerea acestui lucru pune capăt tuturor lipsurilor și dorințelor. Plăcerea e trecătoare; bucuria și fericirea provin din interior.

Cheia transcenderii limitărilor inerente ale ego-ului/minții este smerenia, fără de care mintea e captivă, fără nicio speranță în iluzoria-i sală a oglinzilor.

Odată ce structura și modul de funcționare ale egoului sunt înțelese, demontarea acestuia este înlesnită de decizia interioară de a urmări mai degrabă ceea ce este real și etern, decât ceea ce e trecător și efemer.

Mintea umană e asemenea unei corăbii pe mare, incapabilă să-și găsească direcția fără o busolă sau o sursă exterioară de referință, cum ar fi stelele. E important să înțelegi că un sistem este remediable, atunci când are acces la un punct de referință extern (cum ar fi

un sistem global de poziționare), care servește drept Absolutul cu ajutorul căruia se compară alte date.

A transcende mintea înseamnă să vezi că mulți și unul singur reprezintă unul și același lucru. Fără mentalul contrastant, termenii dualiști de mulți sau unul nici nu ar trebui să existe. În locul lor ar putea fi conștientizarea faptului că „Totul este”.

Toate părerile sunt orgolii lipsite de valoare în sine și sunt, de fapt, rezultatul naivității.

În timp ce acțiunea mentală obișnuită poate fi caracterizată prin efortul constant de a „obține” ceva, realizarea spirituală e totalmente lipsită de efort, pasivă și spontană. Ea este mai degrabă primită decât obținută. Prin analogie, atunci când sunetul încetează, liniștea se dezvăluie sie înseși. Omul nu poate obține realizarea spirituală prin efort sau strădanie. În cazul activității mentale, există o anumită capacitate de control. Dar niciun fel de control nu e posibil, acolo unde nu există nimic de controlat și nu există mijloace de a exercita acest control, chiar dacă acest lucru ar fi fost posibil. Nu poți manipula ceea ce e lipsit de formă.

Pornind de la părerea că noi suntem mințile noastre, începem să constatăm că noi avem minți și că mintea e cea care are gânduri, convingeri, sentimente și opinii. În cele din urmă, putem ajunge la percepția conform căreia toate gândurile noastre sunt, pur și simplu, împrumutate de la enorma bază de date a conștiinței, iar ele nu ne-au aparținut niciodată. Sistemele de gândire preponderente sunt primite, absorbite și însușite; cu vremea, ele sunt

înlocuite de idei noi, care ni s-au potrivit mai bine. Dacă le vom acorda mai puțină importanță acestor idei trecătoare, ele își vor pierde capacitatea de a ne domina. Treptat, ne vom simți eliberați de ele, dar și de minte. În schimb, acest lucru perfecționează o nouă sursă de plăcere; în mod corespunzător, însăși plăcerea existenței se maturizează, pe măsură ce omul se înalță pe Harta Conștiinței.

Identificarea exclusivă cu conținutul conștiinței limitează percepția sinelui. Spre deosebire de aceasta, identificarea cu însăși conștiința înseamnă să știi că Sinele adevărat al omului e nelimitat. Atunci când o astfel de identificare de sine circumscrisă devine dominantă, astfel încât simțul de sine este identificat cu conștiința însăși, devenim „Iluminați”.

În asemănarea ei perfectă cu egoul, mintea nu poate, prin definiție, să înțeleagă realitatea; dacă ar putea, ea s-ar autodizolva instantaneu, prin recunoașterea propriei sale naturi iluzorii. Numai dincolo de paradoxul minții care transcende egoul, ceea ce Este rămâne neclintit în infinita-i Deplinătate evidentă și orbitoare. Iar apoi, toate aceste cuvinte devin de prisos.

Rămâi întotdeauna conștient de faptul că adevăratul *tu* nu este egoul. Refuză să te identifici cu el.

Prin introspecție, omul poate vedea că există ceea ce se schimbă și ceea ce rămâne constant. Drept urmare, ceea ce se schimbă se consideră a fi iluzie.

Mintea poate mai degrabă să „știe despre”, decât să înțeleagă cu adevărat esența, care este o înțelegere

nonverbală a faptului că esența și conștiința sunt unite ca identitate.

E o alinare să-ți lași mintea să devină tăcută, iar tu doar să „fii”, alături de ceea ce te înconjoară.

Mintea bine antrenată ar trebui să vorbească doar atunci când i se cere să îndeplinească o sarcină. Neantrenată, mintea devine un „actor” recalcitrant și o pacoste. Sinele trebuie să învețe respectul de sine și față de liniștea Prezenței. Prin observarea minții, devine

evident faptul că sinele este copilul perturbator, neascultător, care caută permanent să i se acorde atenție.

De obicei, e inutil să încerci să blochezi gândul sau să forțezi mintea să stea liniștită, fără să elimini motivația și câștigul ei. Rădăcinile sale motivaționale pot fi identificate și abandonate. Atunci, în mod surprinzător, e posibil să iei o hotărâre: Doar să nu te mai gândești la nimic. Acest lucru e posibil prin alinierea la liniștea infinită din care apare gândirea. Ea se află nu între, ci chiar înainte de apariția gândurilor.

Eliminarea dominației minții poate fi realizată printr-un singur pas, smerenia, care este întărită prin simpla recunoaștere a faptului că mintea nu e suverană și că ea nici măcar nu poate să deosebească adevărul de falsitate.

Î: Cum poate omul să-și liniștească mintea?

R: Omul nu poate face acest lucru. Mintea se oprește doar cu consimțământul ei, atunci când energia interesului este îndepărtată. E mult mai util pur și simplu să o renegi și să încetezi să te identifici cu ea ca fiind „mintea mea”. Gândurile sunt consecința automată a

unui nivel determinat de calibrare a conștiinței, plus personalizarea, prin care ele capătă valoare. Prin renunțarea la activarea aducerii aminte, omul trăiește în momentul prezent, în loc să rămână agățat de trecut sau să anticipeze viitorul.

Mintea se oprește, atunci când nu mai este energizată din punct de vedere narcisist. Producția de gânduri îi e proprie orgoliului. Supraviețuirea e spontană și autonomă, e o consecință karmică automată. Chiar și atunci când mintea devine totalmente tăcută, corpul își vede de treburile lui, ca o jucărie karmică teleghidată.

Î: Ce înlocuiește mintea, atunci când ea dispare?

R: înțelepciunea Divină se dezvăluie. Conștiința/conștiința rămâne, dar este o capacitate sau o structură autonomă. Pierderea minții nu are drept consecință „inexistența”. Dimpotrivă, ea e înlocuită de Totalitate. Frunza nu este copacul. E lipsit de pericol să abandonezi orice identificare cu ceea ce gândești sau crezi, pentru că niciuna dintre acestea nu este reală, iar „inexistența” e pură imaginație.

Din punct de vedere spiritual, întreaga gândire este mai degrabă orgoliu, iluzie și infatuare. Cu cât omul gândește mai puțin, cu atât mai minunată devine viața. În cele din urmă, gândirea e înlocuită de cunoaștere. Faptul că cineva este, nu presupune nevoia niciunui gând. De aceea, e util să iei decizia de a opri conversația mentală și sporovăială inutilă a minții.

Refuzul de a apela la memorie, care este uriașul depozit de iluzii, conduce la o abordare mai clară a

cercetării de sine. El conduce la descoperirea faptului că nu există un „cine” real; nu există decât conștiință; tu nu ești un „cine”, ci un „ce”.

Pentru o persoană profund conștientă, majoritatea oamenilor par să umble de colo până colo, în- tr-un fel de stare de visate, inconștienți și fără simț de sine. Observarea de sine duce la trezire, care motivează apoi dorința de a învăța, a crește, a se maturiza și a evolua. Cercetarea de sine conduce la descoperirea și desfacerea straturilor care estompează șinele. Prin autoanaliză, omul studiază bazele credinței și a convingerilor - iar prin instaurarea tehnicilor și a criteriilor spirituale, el purcede la descoperirea validării lăuntrice a adevărilor sale spirituale. Astfel, câmpul cercetării este funcția conștiinței/conștienței și a modului în care contextualizează ea, percepția interioară a sinelui, a altora și a Divinității.

Înainte de toate, procesul lăuntric e mai degrabă un proces de deconectare de iluzii, decât de dobândire de noi informații.

„Experimentatorul” reprezintă limita perceptuală a conștiinței/conștienței, care e independentă de natura datelor ce sunt procesate. Este capacitatea omului de a se identifica drept „eu”. Prin observare, se va înțelege că această funcție este autonomă și impersonală, în ciuda faptului că sinele pretinde că ea înseamnă identitatea. Experiența este trăită nu de un „cineva”, ci de un „ceva”. E o funcționalitate autonomă, comparabilă cu o testare aptitudinală de procesare multifuncțională.

Egoului/sinelui îi priește acea aptitudine a „experimentatorului” - și, de fapt, e dependent de ea.

Prin atenție și voință, atracția seducătoare a „experimentatorului” poate fi respinsă. Cedarea în fața ispitei amuzamentului este un simplu obicei. Nu ești „tu”, ci doar o activitate cu care se identifică sinele tău. Minte crede că fără fluxul constant de informații și fără concentrarea pe „ceea ce urmează să se întâmple” se va „goli” de conținut și va fi anulată. Cu toate acestea, noaptea, somnul este o bine venită degrevare de pălăvrăgeala neconținută a experimentatorului. Așadar, mintea crede că există doar trei posibilități: (1) experiența practică; (2) somnul (inconștiența); sau, poate, (3) somnul cu vise. Însă, relativ necunoscută minții obișnuite, există o a patra stare, care este a conștienței înseși și care e independentă de conținut sau de experiența trăită sau chiar de participare, analiză sau înregistrare. Caracteristicile sale esențiale sunt lipsa de efort, pacea și compatibilitatea cu un stil de viață contemplativ/meditativ. Ea duce către starea numită, în termeni clasici, samadhi.

Odată ce gândurile sunt depersonalizate, precum obiectele, ele se devalorizează și își pierd atractivitatea. Gândurile și emoțiile se nasc din dorințe, iar mintea dorește ceea ce are valoare pentru ea.

Pentru a limpezi mintea, pur și simplu ia notă de faptul că absolut nimic nu are o „valoare” sau un „merit” special sau unic, cu excepția convingerii invocate,

suprapuse și proiectate. De aceea, renunță la valoare, merit, importanță și interes.

Schimbarea majoră apare atunci când gândul este abandonat, împreună cu interesul pentru trăirea experienței sau identificarea cu „limita” egoului/sinelui și funcțiile de procesare ale experimentatorului.

Prin practică, omul poate rămâne concentrat asupra conștiinței ca proces, fără să se implice de fapt în „ceea ce” este procesat sau perceput.

Prin observare, se poate constata că dedesubtul imaginilor și a cuvintelor în sine există o energie de acționare, o dorință de a gândi, de a rămâne activ din punct de vedere mental, de a rămâne preocupat de orice impuls pe care mintea îl poate găsi pentru a umple golurile. Omul poate identifica un mecanism de antrenare la „gândit”, care este impersonal. Prin observare, omul poate descoperi că nu există niciun fel de „eu” care gândește gândurile. În realitate, „eul” intervine arareori.

Realitatea spirituală e o sursă mult mai substanțială de plăcere și satisfacție decât poate oferi lumea în care trăim. Ea este infinită și disponibilă în prezent - și nu în viitor. De fapt, ea este mult mai captivantă, fiindcă omul învață să trăiască pe creasta valului, în momentul prezent, în loc să trăiască în spatele valului (în trecut) sau în fața valului (în viitor).

Este mai multă libertate în a trăi pe muchia de cuțit a momentului, decât să fii prizonierul trecutului sau să ai așteptări de la viitor.

Dacă scopul vieții este să faci tot ce poți mai bine, în fiecare moment al existenței în desfășurare, atunci, prin muncă spirituală, omul a scăpat deja de cauza primordială a suferinței. În stop-cadrul prezentului absolut nu există o poveste a vieții la care să reacționezi sau pe care să o re trăiești. Cu această „claritate unică” a minții, curând, devine evident faptul că de fapt totul „e așa cum e”, fără comentariu sau adjective.

Când mintea încetează să vorbească, omul devine conștient că el este viața. Că el e mai degrabă scufundat în ea, și nu se află undeva, la suprafață, vorbind despre ea. În mod paradoxal, acest lucru permite participarea plenară. Prin diminuarea egocentrismului, bucuria libertății și cursul lin al vieții îl poartă pe om într-o abandonare totală. Atunci, el încetează să mai reacționeze la evenimentele vieții, astfel încât să se poată bucura de ea cu seninătate.

Evoluția spirituală este posibilă fiindcă mintea, înțelegând, e capabilă să recontextualizeze conținutul egoului și să deslușească mecanismul lui intim. Odată ce se întâmplă acest lucru, omul nu mai stă orbit, „la mila” egoului.

Deoarece câștigurile egoului sunt refuzate și abandonate, controlul său asupra minții slăbește, iar experiența spirituală progresează, pe măsură ce reziduurile neîncrederii sunt îndepărtate treptat. Drept urmare, convingerea este înlocuită de cunoașterea existențială, iar profunzimea și intensitatea dedicării

sporesc și pot, până la urmă, să înlocuiască și să eclipseze toate celelalte activități și interese lumești.

În cele din urmă, se recunoaște faptul că forma este alcătuită din non formă și că ele reprezintă unul și același lucru, dar, până ce acest lucru nu e înțeles, forma în sine e o sursă de distragere a atenției și o tergiversare, care mai bine ar trebui evitate.

Î: Cum poate cineva să înlesnească evoluția?

R: Aceasta este o curiozitate firească. Alegerea rezultă din tendințele care devin moduri de gândire obișnuite. În fiecare moment, există toate elementele necesare realizării. Caută mai degrabă esența, decât doar aparența. Totul e perfect, dacă e perceput așa cum este cu adevărat. Totul este exact așa cum „se crede că ar trebui să fie”, indiferent dacă e strălucitor și nou sau ruginit și prăfuit.

Evitați adjectivele, deoarece ele sunt toate însușiri mentalizate și proiectate. Mai târziu, se pot lepăda chiar și verbele și adverbele, fiindcă de fapt nimic nu face „nimic”; în mod natural - totul doar este. Evoluția e un fenomen care provine din interiorul observatorului, care percepe secvența ca pe un verb. Dacă e perceput în mai puțin de 1/10.000 din- tr-o secundă, totul pare nemișcat.

Eroarea apare atunci când ne cramponăm de credința că eu sunt „acela”. Adevărul se dezvăluie când omul are „acel” lucru, în loc să fie „acel” lucru.

E o minunată eliberare în înțelegerea faptului că eu, mai degrabă, „am” un corp și o minte, decât că eu „sunt” mintea mea sau corpul meu. Odată ce transcenzi frica de

moarte, viața devine o experiență schimbată, fiindcă acea frică aparte se află la baza tuturor celorlalte frici. Puțini oameni știu ce înseamnă să trăiești fără frică. Dar dincolo de frică se află bucuria, pentru că înțelesul și scopul existenței devine transparent. Odată ce realizezi acest lucru, viața devine ușor de trăit, iar sursele suferinței dispar; suferința nu este decât prețul pe care îl plătim pentru atașamentele noastre.

Un mare inhibitor al evoluției spirituale și al transcenderii identificării sinelui cu mintea este procesarea informațiilor, a simbolurilor și cuvintelor prin mentali- zarea aleatorie, care se crede că ar fi „gândirea”.

Omul are iluzia că nu poate obține nimic de la viață dacă nu gândește. Așa ceva nu se întâmplă. Nu e necesar ca o persoană să fie acolo. Nu e nevoie să creadă că există un eu care este responsabil pentru acțiunile sale. Totul se întâmplă de la sine. Vanitatea egoului e cea care spune „eu am făcut asta”; „eu am gândit asta”; „eu am hotărât asta”. Nu există un astfel de „eu”. Toate aceste lucruri decid și acționează singure, totalmente de unele singure (în mod autonom). Nu e nevoie de niciun „eu”. Nu există executant; totul se face „de la sine”, în mod spontan. Nu există nicio persoană separată care să facă ceva; acțiunea apare de la sine. Concretizarea încetează. Percepția se schimbă de la stările succesive la propria procesare, de la linear la nonlinear; iar obiectivitatea și subiectivitatea devin unul și același lucru.

Egoul/mintea se teme că, dacă nu gândește, (1) se va plictisi și (2) va înceta să existe. Problema plictiselii este

relativ ușor de transcens, prin simpla observare a faptului că plictiseala este chiar frustrarea de a nu fi amuzată de gânduri „interesante”. Pentru transcenderea gândirii, interesul trebuie reorientat către căutarea substratului din care se naște gândirea.

Prin înțelegerea și acceptarea naturii egoului, acesta este transcens și, într-un final, se prăbușește și dispare, atunci când toate poziționalitățile lui și dualitățile rezultate au fost abandonate.

Egoul nu devine iluminat, însă dispare și se prăbușește. Apoi, el e înlocuit de o Realitate Transcendentală, așa cum descrie Buddha; adică, Natura Budică. La fel cum soarele strălucește când norii dispar, Realitatea sinelui strălucește de la sine ca Revelație, Realizare și Iluminare.

4 - SUBIECTIVITATEA

Există lumea obiectivă - lumea percepută ca fiind „acolo, în afară” - existentă în formă, guvernată de timp și spațiu. Apoi, există trăirea subiectivă, o stare interioară de a fi. Cum poți să știi că ești? Că existi? Dr. Hawkins îl călăuzește pe căutătorul spiritual în lumea lăuntrică, la calitatea impersonală a conștiinței și câmpul conștiinței înseși, care sunt de obicei neobservate, deoarece egoul/mintea se concentrează asupra conținutului fenomenelor care sunt procesate prin percepție.

Soluția e simplă: îți direcționezi concentrarea în interior, la subiectivitatea absolută a întregii trăiri. Analizezi natura simțului subiectivității care însoțește fiecare expresie a vieții. Fără să etichetezi, observă că, întotdeauna, în fiecare moment, în orice condiție, substratul esențialmente ireductibil, ascuns al subiectivității este întotdeauna prezent. El nu se schimbă niciodată. Esența percepției, în toate formele sale (gândire, simțire, văz, cunoaștere ș.a.m.d.), este prezența acestei naturi subiective. Apoi, continui să cauți să descoperi ce e această percepție subiectivă, care este întotdeauna prezentă. Fără ea nu ai posibilitatea de a ști că existi.

Întreabă-te: Cum de sunt eu conștient, ba chiar știu că exist? Aceasta este cea mai bună întrebare, pentru că te conduce direct și nonverbal la Realitatea omniprezentă. Identifică-te cu această calitate, capacitate sau condiție a subiectivității omniprezente, care e percepută ca o

conștiință fundamentală. Este conștiința însăși. Identifică-te cu acea conștiință, în loc să te identifici cu „ceea” ce conștientizează ea. Aceasta este calea directă către sine. De fapt, e singura practică ce duce direct prin ușă. Nu e nimic de știut, de învățat sau de reamintit. Este necesar doar să te concentrezi, să meditezi, să reflectezi, să cercetezi - și să realizezi că sursa și substratul existenței e subiectivitatea absolută a Prezenței lui Dumnezeu ca lumină a Conștiinței.

Pentru ca omul să accepte esența lăuntrică în existența sa ca pe o realitate independentă în sine, e necesar să renunțe la orice definire a sa drept un „cine”, considerându-se în schimb drept un „ce”.

Simplu vorbind, realizarea sau iluminarea este condiția în care simțul de sine trece de la linearul limitat, material, la infinitul nonlinear și lipsit de formă. „Eul” trece de la vizibil la invizibil. Aceasta apare ca o schimbare a conștiinței și a identificării de la percepția formei ca obiectivă și reală, la înțelegerea subiectivului pur drept Realitatea Absolută.

În cele din urmă, prin înțelegerea faptului că „eul” nu este conținutul sau informațiile, ci un câmp impersonal, îndepărtat cu câțiva pași de conținutul programelor, omul realizează că el e mai degrabă asistența, decât participantul sau subiectul.

A „ști despre” înseamnă că, deși informațiile în sine sunt bine cunoscute, realitatea și adevărul lor trebuie confirmate în urma experienței personale. În stadiul final al certitudinii, a ști cu adevărat înseamnă a „fi”, și prin

urmare, atât subiectul, cât și cunoscătorul sunt uniți. A ști „despre” este un act mental; a ști prin trăirea experienței este o acțiune acceptată drept adevărată.

Câmpul conștiinței treze nu e influențat de timp. El este tăcut, autonom, facil, liniștit, atotcuprinzător și neprogramat; el e liber, nelimitat, spontan, calm și nu e supus procesului nașterii sau morții. Descoperirea acestui câmp este simplă, ușor de realizat și relaxantă. Realizarea este mai degrabă un rezultat al „îngăduirii”, decât al „încercării”. El este mai degrabă un rezultat al renunțării, decât ceva câștigat. Deoarece dorința și obsesia egoului de a deține controlul sunt abandonate, câmpul se prezintă singur, pentru a fi recunoscut.

Î: Ce este dincolo de minte?

R: Conștiința subiectivă, lipsită de conținut - cum ar fi gândurile, emoțiile sau imaginile - tăcută, liniștită, nemișcată. Atotprezentă. Atotcuprinzătoare.

Curiozitatea se poate comuta de la forma și conținutul gândurilor, pentru a deveni conștientă de tăcutul câmp în formare al conștiinței/conștiinței înseși. Liniștea este a Sinelui; gândurile sunt ale sinelui.

Egoul/mintea este atrasă de noutate și de aceea, el caută cu frenezie forme și senzații interesante. Acest lucru poate fi refuzat și înlocuit cu interesul pentru substratul tăcut, lipsit de formă, care este întotdeauna prezent și trebuie doar observat. El poate fi comparat cu fundalul tăcut, fără de care sunetul nu s-ar putea distinge.

Pacea poate fi consecința cedării în fața inevitabilităților vieții. Scepticul religios/spiritual poate privi înlăuntrul său pentru a observa că trăsătura tainică, fundamentală și ireductibilă a vieții reprezintă capacitatea de a avea conștiință, conștiință și substratul subiectivității. Fără conștiință, omul nu ar „ști” sau nici măcar nu ar „ști” dacă el sau ea „știe”, deci conștiința este o conștientizare *a priori*, a existenței, indiferent de conținutul existenței respective. Prin urmare, conștiința însăși poate fi acceptată ca o realitate evidentă, fără precizarea de a fi Divină (după cum recomandă Buddha). „A fi” este una; a ști că cineva „este” necesită, în mod evident, o calitate mai specială.

Ceea ce îi conferă simțului „eului”, calitatea subiectivă a realității, este strălucirea Sinelui autentic, care e sursa Realității ce izvorăște ca Prezență. Pentru clarificarea scopului, e util să cauți calitatea înnăscută care concordă cu simțul percepției subiective a identității înseși. Ar putea fi mai productiv să cauți sursa naturii subiective, care nu este un „cine”, ci o trăsătură înnăscută a vieții conștiente (un „ce”).

Realitatea este subiectivă sau obiectivă? La un moment dat, mintea introspectivă cugetă asupra adevărului privind capacitățile sale, adică se întreabă: Cum de știu? Cum de știu că știu? Cum de știu că ceea ce presupun că e adevărat chiar e adevărat? Și în plus: De unde a apărut viața și care e sursa ei? Această stare subiectivă este nonlineară, primordială și *a priori*. Din acest câmp impersonal apare simțul de sine foarte

personal al eului, ca o însușire fundamentală a conținutului. Acest simț fundamental, impersonal al „eului” este capabil de cunoaștere de sine reflexivă, deși, prin contrast, mintea doar gândește.

Renunțarea la identificarea cu egoul/sinele este prima concentrare asupra evoluției spirituale și reprezintă enigma care a șicanat chiar și cele mai erudite minți din istorie. Esența problemei este identificarea greșită cu însușirile funcției de procesare a egoului/minții, care e deja identificată ca fiind linearitatea localizării fenomenelor. Aceasta este o consecință naturală, asociată cu realitatea fizică a experienței de viață în postură de corp. Problema de bază este identificarea greșită a adevăratei surse de subiectivitate și presupunerea că aceasta e mai degrabă localizată, decât nelocalizată.

În procesul căutării spirituale, omul încearcă să descopere de ce anume este conștient - și are dreptul de a percepe mai degrabă existența unui „eu” sau calitatea de „eu”, decât un „eu” definit, limitat.

În cele din urmă, toate demersurile mentale de a defini adevărul se confruntă cu nevoia de a face un salt de paradigmă de la abstract la experimental și de la obiectivul presupus la subiectivul absolut. Astfel, afirmația: „doar ceea ce e obiectiv, e real” e o premisă pur subiectivă. De aceea, adeptul unei analize mecaniciste simplificatoare trăiește de fapt într-o realitate intra-psihică subiectivă, la fel ca toți ceilalți.

Rezolvarea dilemei privind descrierea și cunoașterea adevărului absolut necesită saltul în câmpul de analiză al conștiinței înseși, care clarifică faptul că doar realitatea efectivă, controlabilă a cunoașterii există datorită „ființării” (adică, toate intelectualizările sunt „despre” ceva). Acest lucru cere ca observatorul să fie în afară, pentru a fi martor al obiectului examinării. De exemplu, un observator uman poate „ști despre” o pisică, dar numai o pisică poate ști cu adevărat ce înseamnă să fii pisică, datorită calității sale de a fi o pisică.

5 - A FI MARTOR ȘI A OBSERVA

O formă sau un stil de contemplație care duce la realizarea Sinelui este starea de martor și cea de observator. În timp ce egoul e concentrat pe perceperea senzațiilor și procesarea percepției, starea de martor și de observator mută concentrarea către un câmp impersonal de conștiință, ajutându-l pe om să transcendă atracțiile și aversiunile sinelui printr-o observare lipsită de atașament.

După ce omul a observat câmpul general al minții, îi este evident faptul că ceea ce conține în mod specific fluxul gândului însuși nu pare a fi profitabil. El trebuie să facă un pas înapoi și să meargă mai departe, la următorul nivel de conștiință și să întrebe ce anume este atent, observă - fiind conștient de aceste acțiuni și înregistrând curgerea gândurilor. În același mod în care ochiul nu e influențat de ceea ce se vede sau urechea de ceea ce se aude, procesul în curs de desfășurare al stării de martor nu este influențat de ceea ce e observat.

Așa cum nu există nicio entitate care să creeze vreo gândire, tot așa nu există niciun martor în spatele stării de martor. Starea de martor este un aspect innăscut, impersonal și caracteristic conștiinței înseși. Omul se poate retrage din implicarea în conținutul gândurilor, alegând să adopte punctul de vedere al observării sau al poziției de martor.

Prezența ca martor sau observator nu se concentrează asupra niciunei idei sau imagini, dar le

permite acestora să curgă libere, fără implicare. Atunci, omul realizează că imaginile gândului apar în mod spontan și că fluxul gândirii e impersonal. Gândurile nu sunt ale „mele”, câtă vreme niciun „eu” nu e implicat.

Deși ochiul fizic vede imagini, el nu pretinde că ar fi autorul lor, și nici urechea nu-și revendică paternitatea asupra sunetului. De aceea, cu o oarecare experiență ca martor și simplu observator, devine evident faptul că gândurile nu sunt create de către un personaj unic, numit „eu”. Ele sunt rezultatul combinărilor și al permutărilor unor programe ideatice și emoționale, care se joacă pe o tablă de joc. Înțelegerea faptului că mintea nu este același lucru cu „eu”, întrerupe identificarea sinelui cu mintea.

Supunerea pasivă nu înseamnă să ignori sau să negi. În schimb, înseamnă să fii martor, să observi și să fii conștient, atitudine care, ca stil de percepție, îl împinge pe om din rolul de actor în filmul vieții, în postura de martor/observator, care, prin aceasta, îl face să fie neimplicat emoțional, dar capabil de participare. Această atitudine diminuează tentația de a investi în poziționalități sau rezultate. Atunci când individualitatea se abandonează, iar Voința Divină îi ia locul, Creația devine continuă și evolutivă și contribuie la dezvoltarea conștienței.

Nu există un „cineva” care să fie martor, să perceapă, sau să observe; mai degrabă, e vorba de o capacitate înnăscută, care acționează fără efort, fără consum de energie, în intenția de a modifica procesul. Întreaga viață

devine de fapt ceva „stabilit”, iar conștientizarea esenței subiectivității diminuează percepția unui „eu” personal de către Sinele înăscut, care este dincolo de gândirea conținută, dar care, în schimb, o cuprinde. Această conștientizare este „Lumina” prin care putem „vedea” din punct de vedere mental și emoțional. Prin această conștientizare, atenția se îndreaptă acum spre interior, la sursa Luminii, în loc să urmărească detaliile a ceea ce este iluminat. Este aceasta singura Lumină prin care omul chiar poate fi conștient de conținutul minții - sau, altfel spus, cum ar putea omul să știe cu adevărat ce simte sau la ce anume se gândește?

Intenția spirituală contribuie, întărește și mai degrabă se concentrează asupra conștientizării și observării, decât „să facă” ceva anume. Transformarea spirituală este ca și cum ai așeza pe cineva în bătaia vântului sau într-un curent de apă.

Stilul de viață contemplativ facilitează transferul simțului identității de sine de la corp/minte, la martor/observator, care e prioritar și mai apropiat de Adevărul Sinelui și al Realității. Pasul următor este desprinderea simțului de „eu” de starea de martor/observator și trecerea acestuia la însăși calitatea de conștiință/conștiență, care e mai degrabă o calitate decât un personaj. Un avantaj major al poziției de martor/observator, în loc de participant, este faptul că martorul nu vorbește; el doar observă, fără comentarii. S-ar putea spune că martorul/observatorul e mai degrabă în rând cu pădurea, decât cu copacii.

Decizia de a pune capăt vorbăriei mentale despre orice și de a te abține de la intercalarea de comentarii, păreri, preferințe și afirmații de valoare este foarte utilă. De aceea, aceasta e disciplina de a privi doar, fără să evaluezi, să investești valoare, să emiți păreri, comentarii sau să ai preferințe în privința evenimentelor la care ești martor.

Starea de martor/observator este o atitudine contemplativă, echilibrată. Evenimentele apar și dispar.

Omul trebuie să abandoneze în mod constant dorința de a trăi experiența evenimentelor sau dorința de a „gusta” din senzația percepției înseși.

Conștiința/conștientă se află exact în urma sau înaintea funcției de martor/observator. Ea e tăcută și nemișcată, asemenea cerului sau spațiului însuși. Prin renunțarea la anticipare, cramponare, la căutarea plăcerii sau evitarea neplăcerii, atenția rămâne concentrată asupra liniei de demarcație a culmii momentului efemer. În această poziție echilibrată, activitatea mentală și imaginile create dispar treptat, relevând faptul că acel câmp de susținere este activat de dorința și intenția gândirii înseși.

Pe măsură ce atenția și interesul se mută de la conținut la observator/martor, se va descoperi că observatorul/martorul este o emanație a conștiinței ca și conștientă și o capacitate nonlinară, impersonală, care e primordială, înăscută și autonomă.

Atenția se bazează, în mod selectiv, pe o valoare prezumptivă, care este trecătoare. Observând ce anume

alege mintea, pentru a-i acorda atenție, înclinațiile ei devin evidente și relevă sursele de atracție și aversiune. Prin renunțarea la înclinația spre dorință sau aversiune, în lipsa trăsăturilor specifice, totul capătă o valoare egală.

A avea mintea ascuțită înseamnă să te concentrezi asupra crestei valului observației/percepției, plus dorința de a renunța la percepția asupra pierderii sau câștigului. Aceasta este abilitatea primordială, de care e nevoie.

Evoluția spirituală este consecința automată a observării minții și a tendințelor ei în calitate de „ea”, mai degrabă dintr-un punct de vedere general asupra paradigmei contextului, decât a conținutului. În loc să încerce să forțeze schimbarea, e necesar de fapt să-I permiți Divinității să facă acest lucru, prin abandonarea până în străfunduri și în totalitate a controlului, a împotrivirii și a iluziilor câștigului sau pierderii. Nu e nevoie să distrugi sau să te lupți cu iluziile, ci pur și simplu să le lași să plece.

Este educativ și nestresant să observi mintea dintr-o poziție detașată - iar acest lucru poate fi făcut cu calm.

Printr-o observare detașată, cursul vieții își dezvăluie sie însuși că este rezultatul unei manifestări spontane a prezentului, asemenea unei manifestări a potențialității, atunci când condițiile sunt favorabile.

6 - MEDITAȚIA

Meditația este o modalitate specială de transcendere a sinelui. Dr. Hawkins observă că limitele meditației în care stai așezat, cu ochii închiși, constau în faptul că ea te scoate în afara lumii, tinzând să separe munca ta spirituală de viața de zi cu zi (pentru că faci ori una ori alta). În ciuda acestei limite demne de luat în seamă, meditația oferă căutătorilor spirituali aflați la diverse niveluri de evoluție căi și mijloace de disciplinare a minții, pe calea lor de transcendere a acesteia.

Scopul meditației este de a transcende mintea și activitățile mentale ale acesteia, precum și percepțiile limitate, și drept urmare, de a transcende dualitatea și a deveni tot mai conștient de Unime.

Transcenderea nivelului 600 (nivelul de urgență a iluminării de pe Harta Conștiinței) necesită atenuarea identificării cu atributele asistării/observării, care sunt de fapt calități autonome, inerente conștiinței înseși. Prin meditație profundă, se descoperă că identificarea cu aceste calități a fost făcută inconștient, fapt care necesită abandonarea iluziei sau a beneficiului de a fi martorul sau observatorul.

Asistarea și observarea sunt autonome, fapt care ne ajută să descoperim că nu există efectiv nicio „persoană” care este martor sau care observă.

Scopul meditației e detașarea, în primul rând detașarea de ideea că gândurile sunt ale „mele” sau mă reprezintă pe „mine”. În Realitate, ele sunt mai degrabă ale „ei”, fiindcă mintea este de sine stătătoare. Ideea de posesiune apare din personificarea acestor gânduri, din

cauza legăturii intime, deoarece mintea (asemenea unui aparat de filmat) a fost prezentă pentru a înregistra aceste gânduri, evenimente și amintiri din trecut. Pe de altă parte, ea le-a înregistrat numai pentru că ele erau pline de importanță. Observă câte mici detalii de pe marginea drumului îți amintești, după o lungă și plictisitoare cursă cu mașina. Aparatul de filmat din interiorul minții înregistrează ceea ce crede ea că e valoros. Ceea ce a fost considerat neînsemnat nu a fost înregistrat.

Amintirea și reluarea sunt și ele consecințe ale valorii imparate și proiectate. Mai presus de orice, prin observare, se va dovedi că singura valoare reală este faptul că ceva este „al meu”. Altfel, un pantof oarecare nu e luat în seamă cu adevărat, pentru că valoarea reală o constituie faptul că ceva este „al meu”. Prin urmare, un simplu pantof obișnuit trece neobservat, dar „pantoful meu” este acum plin de valoare - și, drept urmare, îmi amintesc de el.

Nouăzeci și nouă la sută din minte este deja tăcută și fără un conținut linear. Doar unu la sută e activă (după cum s-a demonstrat prin analiza calibrării nivelelor conștiinței), dar acel unu la sută se află în centrul atenției. Prin observare minuțioasă, poți remarca faptul că fiecare gând apare dintr-un câmp de energie silențios și clar, care este sursa gândirii, a ideilor și imaginilor. El nu apare ca rezultat al cauzalității liniare. Dimpotrivă, fiecare gând apare independent de toate celelalte, asemenea peștelui zburător care se avântă în zbor din apele oceanului. Ideea că gândurile sunt cauzate sau

corelate, cumva, în mod semnificativ este, de fapt, un gând suprapus ulterior. Dintr-o liniște primordială, fiecare pește zburător se înalță independent de ceilalți pești.

Unul dintre beneficiile meditației este descoperirea faptului că, în mod natural, câmpul de energie al minții este el însuși, prin esența lui, lipsit de gânduri, emoții și imagini, iar aceste activități ocupă de fapt doar unu la sută din totalitatea câmpului mental. Asemenea mării de sub valuri, 99 la sută din minte e liniștită, tăcută și goală; acest lucru poate fi constatat și intuit, dacă este adus la cunoștința căutătorului spiritual.

Mintea nedisciplinată este atrasă și fermecată de conținutul său activ, cu parada ei caleidoscopică de gânduri, imagini și sentimente, din cauza câștigului subtil și narcisist obținut din aceste activități. Pentru a liniști mintea, e necesar să observi subtilele, dar permanentele câștiguri, să vrei să renunți la aceste câștiguri iluzorii și, în schimb, să te identifici cu mintea ca un câmp imperturbabil de energie, care nu se limitează la sinele personal. Dă-ți seama că egoul este dependent de mentalizare și își dorește, cu înfocare, distracția și stimularea pe care aceasta i le oferă - chiar dacă ele includ și negativitatea.

Î: Cum poate meditația să devină o constantă în existența de zi cu zi a omului?

R: Pur și simplu prin întrebarea pe care acesta și-o pune, în mod constant, cu privire la „ce” anume înfăptuiește acțiunea, vorbirea, simțirea sau observarea.

Aceasta este o concentrare a atenției, fără a folosi limbajul.

În minte există o energie care creează neîntrerupt un torent de gânduri. Prin intermediul conștiinței, tu privești ceea ce se întâmplă, ca un peștișor auriu care privește lumea printr-un acvariu. Gândurile sunt peștișorul auriu, iar tu ești apa. Omul ignorant gândește astfel: eu sunt peștișorul auriu; eu sunt această neliniște; eu sunt această frică; eu sunt acest regret. Începi să identifici unde anume se află conștiința. Conștiința este cea care observă aceste gânduri. Gândurile curg prin conștiință, iar conștiința în sine e invizibilă și lipsită de formă. Începi să te identifici cu observatorul, în loc să te identifici cu ceea ce este observat.

Pentru a evita și transcende atracția seducătoare a conținutului gândirii, o atitudine smerită față de importanța acesteia dezvăluie rapid că fără proiecția valorii, 99 la sută din gânduri sunt, în mod evident, doar plictisitoare și banale. Eliberarea de vraja gândurilor le reduce atractivitatea, prin pierderea interesului. Cealaltă iluzie constă în credința că atenția acordată gândurilor este necesară supraviețuirii - deși, în realitate, supraviețuirea depinde de sine.

Prin concentrare intensă, devine evident faptul că gândurile pot fi abandonate mai grabnic în procesul apariției și al formării lor. Prin concentrare permanentă și renunțare la valoarea lor distractivă, ele vor dispărea treptat ca forme recognoscibile, reducându-se doar la impulsul trecător de a gândi. Recompensa acestui impuls

poate fi refuzată. Astfel, devine uimitor de evident faptul că omul gândește doar ca o consecință a dorinței de a face acest lucru și că gândurile și imaginile au numai o valoare imaginară.

Descoperirea faptului că omul e cu adevărat sursa gândirii relevă faptul că el nu este nicidecum victima minții, ci mai degrabă autorul fenomenului, datorită intenției și dorinței sale.

Libertatea e un rezultat al smereniei profunde, care arată că singurul motiv pentru care un om gândește este faptul că vrea să facă acest lucru, pentru a obține un beneficiu sau câștig existențial.

E ușor de observat că, deși există o „minte vorbăreață”, care turuie încontinuu, există totodată și o conștiință tăcută, care este mai generală și nefocalizată și care funcționează în mod automat.

Contemplarea sau meditația care focalizează atenția mai degrabă asupra contextului decât a conținutului facilitează mutarea identității omului de la tranzitoriu și volițional (devenită, astfel, personală), la caracterul invariabil al coiiștienței înseși.

Acest lucru conduce la descoperirea faptului că omul este câmpul și nu particularitățile conținutului. Acest salt în înțelegere poate fi foarte subit, reprezentând un nivel al stării budiste de satori (*în esență, Satori este scopul meditației Zen - și poate fi definit ca iluminare sau intuiție nemijlocită a realității*).

7 - DEVOTAMENTUL FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI ADEVĂR

Calea devoțiunii sau calea inimii este o altă abordare pe care o pot adopta căutătorii spirituali. Mai mult decât un simplu ritual religios, calea devoțiunii îi cere aspirantului să-i predea Adevărului Divinității însuși toate tendințele sale egotice. Atunci, calea lui sau a ei devine iubire: iubire pentru Adevăr și Dumnezeu și acceptarea de a lăsa să plece și a abandona tot ceea ce blochează trăirea acestei iubiri.

Deseori, egoul pare să se năruie, bucată cu bucată. Odată ce credința că egoul este sinele adevărat e compromisă, dezagregarea lui deja a început. Atunci când devotamentul și credința omului înlocuiesc egoul cu realitatea fundamentală a prezenței lui Dumnezeu, se creează un spațiu. Prin această deschidere curge grația lui Dumnezeu, întruchipată de Duhul Sfânt.

Strădania de a-L cunoaște pe Dumnezeu este, în sine, originară și reprezintă aspirația primordială a omului.

O abordare valoroasă constă în a accepta ca iubirea pentru Dumnezeu să înlocuiască dorința care de termină căutarea. Omul se poate elibera de orice dorință de a căuta, înțelegând că gândul că există altceva decât Dumnezeu înseamnă un orgoliu neîntemeiat. Acesta este același orgoliu care se pretinde autorul experiențelor de viață, al gândurilor și al acțiunilor omului. Prin reflecție, se poate observa că atât corpul, cât și mintea sunt

rezultatul nenumăratelor condiții din univers și că omul este, în cel mai bun caz, martorul acestei concordanțe.

Din iubirea necondiționată față de Dumnezeu se naște dorința de a abandona toate pornirile, cu excepția celei de a-L sluji, pe de-a-ntregul, pe Dumnezeu. Țelul devine mai degrabă slujirea lui Dumnezeu, decât iluminarea. Pentru a fi o cale perfectă de transmisie a iubirii lui Dumnezeu, trebuie să te abandonezi cu totul și să renunți la urmărirea scopurilor egoului spiritual.

În cele din urmă, se va descoperi că sacrificiul abandonării minții este, de fapt, cel mai minunat dar pe care îl poate primi cineva.

Dacă exact în momentul care trece cu fiecare clipă, există voința deplină de abandonare totală în mâna lui Dumnezeu, omul își poate transcende brusc egoul, cât ai clipi din ochi. Apoi, se deschide calea către Realizare, pe care Lumina lui Dumnezeu ca Sine dezvăluie Sursa întregii Existențe și Realități.

Dacă egoul nu are nici trecut, nici prezent, nici viitor asupra căroră să se concentreze, el capitulează în tăcere și e înlocuit de liniștea Prezenței. De aceea, calea către iluminarea subită este întotdeauna disponibilă. Ea apare în mod natural, atunci când fascinația poveștii „eu”-lui din trecut, prezent sau viitor este abandonată. Iluzia lui „acum” e înlocuită de realitatea lui „întotdeauna”.

Căutătorul spiritual caută adesea să transforme, să învingă sau să distrugă egoul, deși tot ceea ce trebuie făcut este, pur și simplu, să-l abandoneze. Acest lucru impune cultivarea adevărului, a credinței și a încrederii

în Realitatea lui Dumnezeu. Atunci când abandonezi căutarea câștigului, viața devine relativ ușoară și liniștită.

Mintea aspirantului trebuie să evite și să refuze tentațiile. Mai târziu, se va observa că nu s-a pierdut nimic, pentru că tentația era doar o altă iluzie. Aspirantul renunță la orgoliile dogmatismului și la atribuțiile sale în salvarea lumii. Evoluția spirituală lăuntrică a omului e mult mai valoroasă pentru societate decât orice formă de activitate. Nivelul compasiunii radiază în exterior și contribuie, în tăcere, la înțelepciunea omenirii.

Fără credința aparent definită de percepție, lumea pe care am crezut-o reală dispare. Când alegem să acceptăm potențialitatea interioară, eternă a bucuriei și a păcii, lumea se transformă într-un parc de distracții amuzant, iar toată drama este percepută ca o simplă succesiune de întâmplări.

Egoul - sau mai precis, credința omului că el este egoul - pune în umbră Realizarea Realității sinelui ca unitate a Tot Ceea ce există. Disoluția egoului duce la eliberarea de iluziile care creează suferință. Aceste iluzii sunt sensibile la cercetarea atentă, curajoasă, care scoate la iveală falsitatea subiacentă. Singurul instrument necesar e dorința de a abandona fără rezerve toate credințele, părerile și atitudinile în mâna lui Dumnezeu.

Esența egoului este trufia narcisistă; în secret, el crede că este Dumnezeu. Fără prea mult efort, el poate cădea în cursa prezumțiilor dualiste, care pot fi desființate de simpla smerenie. Aceasta este poarta de

intrare ce duce la libertate și la experiența de viață fericită.

Negativitatea se bazează pe o forță energetică (de origine animală), care poate fi învinsă doar de putere, care este exclusiv de origine Divină. Prin urmare, din punct de vedere operațional, e necesar să soliciți și să invocați ajutorul lui Dumnezeu, prin orice mijloace disponibile.

Adevăratul Sine pune în discuție sinele fals, în scopul analizării, fapt care duce în cele din urmă la demontarea structurii egoului însuși. La început, un căutător spiritual își asumă faptul că există un sine personal care caută adevăratul Sine. De fapt, adevăratul Sine este cel care îl atrage pe căutător, către el.

Egoul pune viața pe picior de egalitate cu controlul. În cele din urmă, prin abandonarea controlului, tainica frică primordială iese la iveală. Viața e un rezultat al Divinității Sursei sale, care este confruntarea fundamentală cu esența reală a egoului.

Atunci când liniștea este mai prețuită decât amuzamentul avidului ego, ea se va dovedi a fi veșnic prezentă și disponibilă. Faptul că omul are o asemenea opțiune nu este cunoscut de 99,7% din populația globului. Așadar, o libertate necunoscută ne stă la dispoziție: omul poate, pur și simplu, să refuze investiția egoului în lume și gândurile sale despre el (adică să-l abandoneze în mâna lui Dumnezeu).

Demantelarea influenței egoului impune o smerenie absolută și o dorință arzătoare de a abandona motivațiile ascunse ale acestuia. Această dorință primește energie

dintr-o altă dorință - aceea care se naște din iubirea de Dumnezeu - și din pasiunea de a abandona iubirea față de gând, pentru iubirea de Dumnezeu.

Cunoașterea celor necesare pentru atingerea stărilor de comuniune cu Divinitatea accelerează evoluția; altminteri, din cauza ignoranței, există o împotrivire inconștientă generată de frică. Această frică poate fi învinsă prin dobândirea înțelegerii necesare; prin urmare, fricii nu-i mai rămâne nimic de făcut, ea fiind în totalitate o iluzie. De asemenea, cunoașterea acestui lucru este necesară în stadiile foarte avansate de evoluție.

Un adevăr de bază, de o inestimabilă valoare și utilitate, este acest dicton[^] frica e în întregime falsă și nefundamentată pe ceva real. Frica este învinsă prin- tr-o înfruntare directă, până când omul descoperă, cu bucurie, că ea reprezintă o piedică. Bucuria care-i urmează confruntării cu oricare frică spirituală provine din descoperirea faptului că ea a fost, pur și simplu, o iluzie fără niciun temei sau veridicitate.

Toate descrierile, indiferent cât de elegante ar fi ele, nu sunt nimic altceva decât evaluări perceptuale și definiții ale calităților atribuite, care nu au o existență în sine. Nimic nu e așa cum poate fi descris; prin urmare, toate descrierile fac referire la ceea ce nu este un lucru sau altul.

Înțelegerea Realității și a Adevărului Absolut poate face ca omul să fie cel mai minunat dar oferit lumii și întregii omeniri. De aceea, munca spirituală este, în

esența ei, un serviciu dezinteresat și capitularea în fața voinței lui Dumnezeu.

Pe măsură ce vigilența omului sporește, puterea acelui câmp al conștiinței crește exponențial, iar aceasta, în și pentru sine, realizează mai mult decât toate eforturile sau încercările de a ușura suferința lumii. Toate eforturile de acest fel sunt inutile, fiindcă sunt, în mod inevitabil, greșit orientate, ca urmare a denaturărilor și a iluziilor funcției perceptuale a ego-ului însuși.

„Mintea” nu poate fi transcensă analizând-o, ci doar prin abandonarea iluziei că mintea ar putea fi un izbăvitor.

Omul poate abandona dorința de a gândi a minții în mâna lui Dumnezeu, care pune atunci capăt fricii de supraviețuire a minții. În acest punct, omul trebuie să-și abandoneze dorința de supraviețuire în mâna lui Dumnezeu. Dacă omul încetează să gândească, apare frica de a-și pierde mințile. Lipsa gândirii este numită „idiotenie Divină” sau „prostie Divină”. Oricum, ceea ce trebuie să fie cunoscut se va dezvălui, în cele din urmă, de la sine, nu sub forma gândurilor, ci ca putere de pătrundere, înțelegere și a percepție (*Proces mental, care constă în integrarea percepțiilor în experiența individuală anterioară*).

Realitatea infinită este omniscientă și independentă de vorbire, gândire și verbalizarea cuvintelor. Egoul narcisist este dependent de vorbire, care nu are nicio valoare pentru Sine. Egoul/mintea crede că, dacă vorbirea/simțirea încetează, sinele personal va muri,

deoarece el este esențial pentru sistemul său de supraviețuire. De aceea, el se teme de tăcere și liniște, pe care le evită. Egoul/sinele se identifică cu ceea ce este linear, individual, separat și determinabil - deci, se identifică cu conținutul.

La un anumit nivel, toți oamenii știu că ei „sunt”; atunci, deși egoul se eschivează de la o definiție clară în privința detaliilor, Sinele nu poate fi păcălit de acest șiretlic. Toate identificările false pot fi dărâmate într-o clipă, prin voința de a-I preda toate activitățile mentale, lui Dumnezeu.

În mod tradițional, căile către Dumnezeu au trecut întotdeauna prin inimă (iubire, consacrare, slujire dezinteresată, predare, venerare și adorație) sau prin minte (Advaita (Advaita - nondualitate, în limba sanscrită” N.T.) sau calea nondualității). Fiecare cale poate părea mai ușoară într-un stadiu sau altul, ori ele alternează în intensitate. Cu toate acestea, este un obstacol să consideri că există un sine personal, un „eu” sau un ego care întreprinde strădania sau căutarea sau care va ajunge iluminat. E mult mai ușor să înțelegi că nu există ceva care să semene cu egoul sau cu o identitate „eu”, care să întreprindă vreo căutare; în schimb, există un aspect impersonal al conștiinței, care efectuează explorarea și căutarea.

Atașamentul de esența „eu” a egoului e generat de credința că el este sursa vieții omului și, prin urmare, abandonarea lui pare ca și când omul și-ar abandona viața însăși în mâna lui Dumnezeu.

Se nasc și întrebări cu privire la sursa capacității de a înțelege chiar și existența sau ființarea, sau dacă astfel de însușiri sunt înnăscute sau sunt suprapuneri prin intermediul paradigmei tăcute a presupunerilor. Omul se întreabă: „prin ce însușire chiar și abstractul devine perceptibil și, de fapt, nu este cea cunoaștere însăși, un nivel mai înalt de abstractizare?” Din nou, deși aceste întrebări pot părea prea savante pentru minte, din punct de vedere experiențial, ele reprezintă o prioritate și sunt profund transformatoare în lumina nivelelor conștiinței. La cele mai înalte nivele, ele reprezintă ultimii nori care ascund strălucirea soarelui Divinității.

Nu există niciun „gânditor” lăuntric în spatele gândurilor, niciun „făcător” în spatele acțiunilor, niciun „căutător” al iluminării. La momentul potrivit, căutarea apare de la sine, ca o concentrare a atenției. Toate aspectele și calitățile conștiinței se autoactivează și se energizează una pe alta, sub îndrumarea voinței.

În realitate, toate lucrurile manifestă spontan destinul inerent al esenței lor; ele nu au nevoie de niciun ajutor extern pentru a face acest lucru. Prin smerenie, omul poate renunța la rolul său autoatribuit de salvator al lumii, abandonându-l drept în mâna lui Dumnezeu. Lumea pe care o zugrăvește egoul, este o proiecție a propriilor sale iluzii și poziționalități arbitrare. O asemenea lume nu există.

Din punctul de vedere al egoului, valoarea este o mentalizare emoționalizată, iar Realitatea nu are nevoie de mentalizare. Prin smerenie, omul poate constata și

observa în mod corect că, de fapt, totul „este așa cum este”, independent de valoarea proiectată. „Valoarea” tuturor lucrurilor o reprezintă faptul că ele „sunt”; astfel, existența e completă în interiorul său și nu-i lipsește nimic din indicația proiectată drept „special”. Atunci când Esența Divină a întregii Creații strălucește în afară, fără nicio piedică, egoul/mintea devine tăcută, cu un sentiment de respect amestecat cu teamă și uimire.

Scopul fundamental al muncii spirituale și al dedicării este transcenderea limitărilor evoluționiste înnăscute ale egoului și, prin aceasta, accesarea și dezvoltarea capacității native a conștiinței înseși, care ignoră toate limitările egoului/sinelui. Atunci, Adevărul iese singur la iveală, mulțumită Grației Divine. Divinitatea se dezvăluie pe Ea însăși celor care invocă existența lui Dumnezeu. Dobândirea păcii în evoluția spirituală poate părea lentă, dar strădania spirituală nu e niciodată zadarnică. Progresul poate deveni foarte brusc și poate fi semnificativ ca mărime și impact.

Fii pătimaș pentru Dumnezeu, nu pentru sistemele de credință. Aceasta este singura decizie efectivă care trebuie luată și poate fi aplicată în orice situație, întrebarea e întotdeauna dacă să fii un efect al lumii - sau, în schimb, să fii aliniat cu Adevărul lui Dumnezeu. Căutarea iluminării e diferită de căutarea succesului lumesc.

E necesar să cultivi respectul pentru strădania spirituală. Calea este dreaptă și îngustă; nu risipi timp și efort. Claritatea este disciplina inerentă consacrării

serioase. Unii căutători spirituali pot fi încă într-o perioadă de explorare - dar, odată ce capeti energia și determinarea necesară, chemarea de a-L descoperi pe Dumnezeu devine o acțiune neabătută, ba chiar o „nebunie” în ochii lumii. De aici înainte, nu mai există răbdare pentru amuzament și distracție. Depinde de determinare, de voință și de tendințele karmice. Pe măsură ce acest deziderat devine tot mai intens, iubirea pentru Dumnezeu nu mai permite niciun răgaz.

Întregul adevăr care trebuie știut a fost deja rostit de ființele prezente acum, pe această planetă. Toți marii Maeștri afirmă cu tărie același adevăr - pentru că un altul nu există. Strălucirea Sinelui lăuntric îi atrage atenția căutătorului și îl înzestrează cu inspirație și putere spirituală.

Consacrarea omului trebuie să se supună doar lui Dumnezeu și Adevărului. Învățătorii spirituali trebuie respectați, dar devoțiunea trebuie să se limiteze la Adevăr. Așa cum a spus Buddha: „Nu-ți pune alt cap deasupra propriului tău cap”, ceea ce înseamnă că singurul guru autentic al omului este Sinele său (natura budhică).

Alegerea adevărului, a păcii și bucuriei e disponibilă întotdeauna, deși ea pare a fi ascunsă în spatele unei ignoranțe și inconștiențe rezultate din alegerea altor posibilități, ca urmare a obișnuinței gândirii. Adevărul lăuntric însuși se dezvăluie atunci când toate celelalte opțiuni sunt respinse, prin abandonarea în mâna lui Dumnezeu.

Partea a III-a - REALIZAREA SINELUI

După cum explică Dr. Hawkins, Realitatea Sinelui este inefabilă, dincolo de limitările activității mentale, de cuvinte și concepte. Cu toate acestea, darul omului înțelept este de a aproxima o descriere a inefabilului cu o profundă eleganță și claritate, care îi îngăduie căutătorului spiritual să întrezărească 'Realitatea Absolută'.

8 - NATURA DIVINITĂȚII/SINELUI/ADEVĂRULUI

Se folosesc diferiți termeni pentru a descrie Realitatea Absolută. Când câmpurile de energie vibrează la cele mai înalte nivele exprimabile în domeniul fizic, până sus, în infinit, Realitatea Absolută transcende înțelegerea dualistă. Acest capitol oferă descrierile Dr. Hawkins referitoare la natura nonlineară, nondualistă a Tot Ceea ce Este și a trăsăturilor aferente acesteia.

De fapt, totul există așa cum a fost creat: complet și perfect. Tot ceea ce a fost creat își îndeplinește scopul, fiind pur și simplu ceea ce este. Tot ceea ce a fost creat reprezintă împlinirea propriei sale esențe și potențialități. Singura „datorie” a ceea ce există este doar să fie. Destinul său, în condițiile oricărui moment dat, e deja împlinit plenar. În consecință, tot ceea ce este reprezintă desăvârșirea tuturor posibilităților trecute, până în momentul dat. Totul e așa cum trebuia să fie.

Pe măsură ce esența își realizează potențialitatea, ea este asistată de un nivel corespunzător de conștiință. În

fiecare nanosecundă de observare, practic, nu se schimbă nimic. Ceea ce se schimbă e poziția martorului și punctul de observare; de fapt, nimic nu se schimbă. Schimbarea este* doar un proces al percepției secvențiale. Viața poate fi zugrăvită ca o serie de stop-cadre, asemenea unei cărți cu imagini succesive, din copilărie. Acest lucru naște următoarea dilemă: oare lumea este cea care se mișcă - sau mintea?

Ceea ce este absolut și etern transcende atât obiectivitatea, cât și subiectivitatea, și se află dincolo de conștiință. Vechea literatură de spiritualitate face referire la acest aspect, numindu-l „Spiritul Suprem”. Din Spiritul Suprem se naște tot ceea ce este manifest și nemanifest; întreaga conștiință și întreaga conștiință; întreaga existență; Tot Ceea ce Este, atât cu formă, cât și fără formă; tot ceea ce e linear și tot ceea ce e nonlinear; tot ceea ce se naște din creație; toate posibilitățile și toată realitatea. Spiritul Suprem este dincolo de existență sau inexistență; dincolo de ființare și de starea de a fi; dincolo de toți zeii, toate cerurile sau formele spirituale; dincolo de toate numele sau definițiile; dincolo de toate divinitățile și înțelesurile spirituale. El se află în afara Dumnezeirii pe care o naște Divinitatea și în afara Dumnezeirii pe care o naște Spiritul Suprem.

Deoarece egoul are de-a face cu forma și definirea, el nu poate înțelege Șinele, care este dincolo de orice formă, dar fără formă, nu pare să existe. În Realitate, nu există nici subiect, nici obiect; drept urmare, nu există nicio relație care să fie explicată.

În experiența obișnuită de viață omenească, nu există nimic care se poate compara cu bucuria Prezenței Iubirii Lui Dumnezeu. Niciun sacrificiu nu e prea mare, niciun efort nu e prea intens pentru a-I simți Prezența.

Sinele este Prezența exprimată sub forma existenței și din care conștiința face să apară sensul existenței.

Pentru a înțelege natura lui Dumnezeu, e de ajuns să cunoști natura iubirii înseși. Pentru a cunoaște cu adevărat iubirea, trebuie să-L înțelegi și să-L cunoști pe Dumnezeu, iar pe Dumnezeu îl poți cunoaște, înțelegând iubirea.

În Prezența lui Dumnezeu, conștiința și cunoașterea fundamentală este Pacea. Acea Pace proclamă protecție infinită și menținerea protecției infinite. Nici măcar suferința nu e posibilă.

Realitatea fundamentală constă în faptul că pentru a înțelege esența tuturor lucrurilor, trebuie să-L cunoști pe Dumnezeu.

În Realitate, totul apare de la sine, fără o cauză exterioară. Fiecare lucru și fiecare eveniment este o manifestare a totalității a Tot Ceea ce Este - exact așa cum e în orice moment dat. Odată văzut în totalitatea sa, totul este întotdeauna perfect și nimic nu are nevoie de o cauză exterioară, pentru a se schimba în vreun fel. Din punctul de vedere al poziționării și al scopului limitat al egoului, lumea pare să aibă nevoie de nesfârșite reparații și corecții. Această iluzie se risipește ca o deșertăciune.

Asemenea primăverii, se naște speranța unei noi ere în cunoașterea lui Dumnezeu. Acum, nivelul de

conștiință al omenirii e suficient de înalt pentru a reuși să recunoască adevărul unui Dumnezeu al Iubirii, în loc să se închine la un Dumnezeu sever, al învinovățirii și al urii.

Ceea ce reprezintă Realitatea se află dincolo de formă - și totuși, propriu acesteia. Lasă forma să-și dezvăluie propria-i natură, nefiind nevoie să o cauți. Adevărata esență a formei e lipsită de formă, oricât de paradoxal ar suna această afirmație.

Esenței Prezenței îi este proprie o cunoaștere infinită și eternă, care iluminează toate posibilitățile, dincolo de toate contrariile sau cauzalitățile. Revelația se prezintă ea însăși ca fiind lămuritoare, evidentă, esența întregului adevăr. Totalitatea și deplinătatea cunoașterii există în afara timpului, fiind astfel prezentă întotdeauna. O reflectare a acesteia o reprezintă capacitatea de a înțelege inexplicabilul prin autorevelarea esenței sale. Drept urmare, totul se dezvăluie. Nemanifestatul și manifestatul sunt unul și același lucru.

Adevărul este subiectivitatea fundamentală. Prin risipirea iluziilor dualității, inclusiv a presupusei „realități” a unui „sine” separat, nu rămâne decât starea infinitului „eu”, care reprezintă manifestarea Nemanifestatului, ca Sine.

Nu există nicio linie despărțitoare între Creator și ceea ce este creat. Totul este autocreat ca manifestare a minții lui Dumnezeu. Această conștiință enormă caracterizează nivelul de conștiință 700 pe Harta Conștiinței, unde sinele este Tot Ceea ce Există. Deoarece

universul se autoevoluează și se autorealizează, nu e necesară nicio intervenție. Totul este în echilibru și armonie perfectă.

Adevărul Absolut e mai presus de starea de a fi, de ființare sau de orice verb intransitiv. Orice încercare de autodefinire, cum ar fi „Eu Sunt Ceea ce Sunt” sau „Eu Sunt” este inutilă. Realitatea Absolută este mai presus de orice nume. „Eu” semnifică subiectivitatea fundamentală a stării de Realizare. Ea e, în sine, exprimarea desăvârșită a Realității.

Puterea infinită a Divinității se răspândește în jos, prin nivelele de conștiință, ca lumina soarelui în pădure. Ea susține întreaga viață. Când e lipsită de puterea Luminii, conștiința revine la temporarul său substituent iluzoriu numit „forță”. Forța este limitată, în timp ce puterea este nelimitată. Prin urmare, concluzia certă e că forța nu i se poate opune puterii; iar fără infuzia puterii, forța, prin natura sa proprie, se consumă și se distruge singură.

Prin lărgirea cunoașterii, pentru a include dualitatea neliniară a Realității, va deveni izbitor de evident faptul că cea mai profundă aserțiune fundamentată științific ce se poate rosti este, de fapt, Gloria in Excelsis Deo („Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui.” (Luca 2:14))

Când omul realizează că el este universul - integral și unit cu Tot Ceea ce Există, pentru totdeauna și în vecii vecilor - suferința nu mai e posibilă.

Observă faptul că atât Dumnezeu, cât și toate referirile la Divinitate încep cu majuscule și că, dintre toate pronumele posibile, doar „Eu” începe cu majuscule”; „eul” personal poate fi conștient doar de el însuși sau de existența sa, ca o consecință a Conștienței extinse. Aceasta este capacitatea înnăscută a „Eu”-lui Divin, care reprezintă sursa și punctul central al căutării spirituale. Ca atare, ea este, așadar, nonverbală și e sursa experimentării, a participării ca martor și a observării. Prin analogie, omul ajunge să înțeleagă că el este apa și nu peștele.

Sinele este conștient de el însuși, dincolo de simțuri. Divinitatea strălucește ca o vastă revelație. Caracterul său evident este desăvârșit și plin de putere, asemenea unui nimb strălucitor. Toate căutările au luat sfârșit.

Dumnezeul este Omniprezent - fiind, în mod simultan, manifestat și nemanifestat, vid și Totalitate, vizibil și invizibil, ca potențial și concret, ca exprimat și neexprimat.

E important să înțelegi următorul lucru: tot ceea ce ține de Dumnezeu aduce pace, iar tot ceea ce nu ține de Dumnezeu, aduce frică.

Potențialitatea infinită a manifestării devine realitatea manifestării prin Voința lui Dumnezeu, sub forma Creației.

Sinele este conștiența, sursa, împlinirea, totalitatea, desăvârșirea și esența acesteia. El este Realitatea Realității, Unimea și Totalitatea Identității. Este starea de „eu” esențială a conștiinței înseși, ca manifestare a

nemanifestatului. Doar astfel poate fi descris indescriptibilul. Amin.

Abandonarea totală în mâna lui Dumnezeu dezvăluie adevărul. Nimic nu e ascuns; numai egoul este orb. Realitatea se află exact dincolo de minte. Din frica de a deveni inexistentă, conștiința respinge propria-i realitate: faptul că ea este totul, infinitul, Unimea eternă, din care se naște existența însăși.

Atunci când sinele se dizolvă în Sine, ea este percepută ca o enormă expansiune, de la limitat, trecător și vulnerabil, la nemuritor, la Unimea infinită, care transcende toate lumile și universurile. Astfel încât Sinele nu mai e supus morții sau nașterii, fiindcă el există dincolo de caracterul efemer al timpului. Obturarea Sinelui a fost, pur și simplu, rezultatul percepției greșite, că el ar reprezenta întreaga Realitate.

Clemența lui Dumnezeu este infinită și necondiționată.

Viața este perpetuată de Lumina Divinității, care e Sursa Fundamentală a întregii existențe, în a cărei desfășurare mijlocitorul este conștiința.

Viața este strălucirea lui Dumnezeu manifestat - așa cum universul este exprimat prin evoluție. Noi suntem atât produsul, cât și martorul Creației, ca un proces continuu și etern.

Gloria infinită, măreția și puterea lui Dumnezeu au fost sever și grotesc subestimate și neînțelese de către om. Prin înlocuirea sinelui de către Sine, puterea omnipotenței este cunoscută datorită faptului că infinitul

reprezintă sursa și realitatea omului. Dumnezeu este nelimitat.

Sursa întregii vieți și a tuturor formelor este, în mod obligatoriu, mai vastă decât manifestările sale - deși ea nu e câtuși de puțin diferită sau separată de ele. Nu există niciun artefact conceptual de separare între Creator și creat. După cum afirmă scriptura, ceea ce este a fost - și va fi întotdeauna.

Dumnezeu este subiectivitatea absolută, care se află la baza existenței și a capacității de conștientizare. Dumnezeu e mai presus de toate: timp, loc sau trăsături umane.

În contrast cu percepția egoului despre Dumnezeu, Realitatea Absolută a Sinelui este manifestarea lui Dumnezeu ca esență reală a existenței omului.

Iubirea pentru Prezență este ultrapersonală și e resimțită ca pace infinită, protecție, ca siguranță și eternitate, astfel încât nu există un „sfârșit”^{*1} imaginar al fricii. Dumnezeul Prezenței insuflă bucuria împlinirii. Iubirea nu este o „calitate” a lui Dumnezeu, ci e esența Lui reală.

E cu adevărat irelevant faptul că unii oameni consideră, din punct de vedere lingvistic, că numele lui Dumnezeu este Rama, Brahma sau Allah; Dumnezeu nu e limitat de nicio poziționalitate sau de calități ce-I pot fi atribuite. Mai mult decât atât, Dumnezeu nu e supus dualității lui sau/ori, care ar trebui să stea la baza oricărui favoritism.

Adevăratul Sine este invizibil și nu are caracteristici prin care să poată fi judecat. El nu are calități care pot fi descrise și nu poate fi caracterizat prin niciun fel de adjective. Sinele pur și simplu este, fiind mai presus de verbe, adverbe și adjective. El nici măcar nu „face” ceva anume.

Iubirea de Dumnezeu este absolută și necondiționată. Nu e posibil ca cerul să „fie” pentru anumiți oameni și să „nu fie” pentru alții și nici soarele nu strălucește doar pentru anumiți oameni, care au ales acest lucru, în mod arbitrar. Dumnezeu este desăvârșit și total.

Realizarea nu e nici un „câștig” sau o împlinire, nici ceva care este „dat” ca o răsplată că ai fost bun; toate acestea sunt noțiuni din copilărie. Dumnezeu este imuabil și nu poate fi manipulat pentru acordarea unor favoruri sau ademenit prin negociere sau lingușire. Venerația îi oferă credinciosului beneficiul consolidării devoțiunii și inspirației. Dumnezeu înseamnă pace, liniște și nemișcare.

Să știi că Sinele este contextul și că, spre deosebire de acesta, sinele este conținutul, reprezintă deja un salt uriaș înainte. Căutătorul naiv continuă, pur și simplu, să rearanjeze conținutul.

Sursa a tot ceea ce există este Divinitatea; drept urmare, tot ceea ce există e deja perfect. Nimic nu ar putea exista fără această perfecțiune. Din punctul de vedere al iluminării, omul ar putea spune că linearul este observat din contextul nonlinearului.

Cu alte cuvinte, existența este manifestarea Divinității ca formă. De aceea, referitor la natura sa inerentă, universule neprimejdios. Perspectiva iluminării transcende experimentatorul, observatorul, martorul, ba chiar conștiința însăși.

Adevărul este puterea, ca expresie a integrității.

Conștientizarea permanentă a existenței omului ca „eu” înseamnă expresia omniprezentă a Divinității înăscute a Sinelui. Aceasta este o experiență universală, permanentă, care e pur subiectivă și pentru care nu e posibilă și nici necesară vreo dovadă. „Eul” Sinelui este expresia Divinității în calitate de Conștiință - care, de aceea, e mai presus de timp și formă. Adevărul acestei identități este umbrit de dualitatea creată de percepție și dispare când toate poziționalitățile sunt abandonate.

Sinele nu e limitat; el nu are caracteristici și nu este dependent sau explicabil. Sinele nu are nicio durată în timp, începuturi sau sfârșituri, locație, formă sau limitări. El este Radianța Sinelui care iluminează existența, fără de care nu ar exista conștiință. Sinele este mai presus de proces. Orice descriere e nepotrivită și inaplicabilă Sinelui.

Iubirea și Puterea lui Dumnezeu sunt unul și același lucru.

Dumnezeu poate fi doar cunoscut, nu și dovedit. Nu există lume dincolo de subiectivitate. Fără Prezența lui Dumnezeu, nimic nu poate fi cunoscut sau trăit - nici măcar propria existență a omului. Existența ca subiectivitate este completă, totală și deplină; de aceea,

ea e fundamentul real al bucuriei. Sinele este Prezența Sursei Existenței ca „eu” infinit.

Spontaneitatea vieții este o expresie a esențelor ce interacționează fără efort. Miracolul Creației e continuu, iar viața face parte din Divinitatea Sursei sale, pentru că nimic nu ia ființă fără decizie Divină. Odată ce sacralitatea vieții este revelată, se dezvăluie înțelesul frazei, Gloria in Excelsis Deo!

Ideea unui Dumnezeu care se luptă cu forțele răului este o imposibilitate creată de fanteziile obsedate de vinovăție și frică. În Realitate, nu e posibilă nicio amenințare la adresa cerului sau a lui Dumnezeu, sau a purității Realității Absolute. Realul există, iar irealul nu există, iar Realul nu este amenințat de ireal.

Viața însăși nu este pasibilă de stagnare, ci doar de schimbarea formei, Sursa și esența vieții este Dumnezeu, care nu e supus pieirii. Omul nu-și poate pierde propria sursă. Moartea înseamnă sfârșitul unui capitol dintr-o serie de povestiri, care se sfârșește în cele din urmă, doar atunci când egoul/autorul capitulează în fața sursei sale.

Sinele este ca o bunică interioară care veghează asupra unui copil, astfel încât el să nu uite să-și ia pelerina de ploaie sau să-și plătească facturile. Dumnezeu nu e amenințător, ci plin de iubire; frica apare din imaginație.

Prezența Sinelui este deplină, permanentă și totalmente satisfăcătoare; ea nu are nevoie de nimic. Totul apare spontan, ca o expresie a esenței sale

lăuntrice. Nu există nimic și nimeni care să „facă” să se întâmple ceva.

Supremul Infinit este același pentru întreaga omenire, în tot decursul timpului. Dumnezeuul tuturor religiilor omenirii e unul și același și transcende toți zeii tribali din vechime. Dumnezeu este atât transcendent, cât și immanent - atât în cer, cât și înlăuntru nostru. Sinele realizat înseamnă cunoașterea Dumnezeuului Imanent, care este în concordanță cu învățătura lui Christos, care ne spune ca raiul se află în noi. Realitatea infinită, eternă, a fost invocată de-a lungul istoriei sub numele de „Natura Budică”, „Conștiința Christică”, „Ființa Supremă a lui Krishna” ș.a.m.d.

Adevărul dăinuie revelat de la sine, fără a avea nevoie să fie proclamat sau proslăvit. Suveranitatea lui Absolută strălucește în afară, fără nevoia de a fi aclamat sau elogiat.

Deși inerent formei, Sinele e mai presus de toate formele: atemporal, fără început sau sfârșit, invariabil, permanent și nemuritor. Din el se naște conștiința, conștiința și o senzație infinită că „ești acasă”. El este subiectivitatea absolută, din care apare simțul fiecăruia de „eu”. Realitatea Infinită nu se cunoaște nici măcar pe ea însăși ca „eu”, ci ca pe substratul real al capacității de a face o astfel de afirmație.

Sursa Sinelui este realitatea Divinității. Deși e sursa existenței, ea nu depinde de aceasta, iar un astfel de termen nu este aplicabil.

Calitățile înnăscute ale Divinității sunt îngăduința și compasiunea. Nu există avantaje de căutat; e necesar doar să accepți că ceea ce există este predestinat.

Divinitatea nu e constituită din părți sau diviziuni.

Tot ceea ce îi aparține, cu adevărat, lui Dumnezeu aduce pace, armonie și iubire și este lipsit de orice formă de negativitate. Persoanele conștiente din punct de vedere spiritual, înțeleg că ele nu pot decât să poarte mesajul, deoarece profesorul este adevărul lăuntric.

Prezența ca Sine iluminează Totalitatea Realității. Totul e egal, mulțumită caracterului Divin al existenței sale ca Supremul Infinit, din care se naște întreaga existență și creație. Nu există selectivitate sau divizare; totul are o valoare și o importanță egală.

Puritatea Divinității e mai presus de înțelegerea egoului, fiindcă egoul este limitat de formă și își asumă întotdeauna dualitatea subiectului și a obiectului.

Universul se autocreează în mod spontan. Nimic nu îl determină să se exprime singur. Nemanifestarea Dumnezeirii este potențialitatea infinită a contextului și a tuturor posibilităților infinite. Universul este autonom în mod spontan; chiar și ideea de „existență** e de fapt o noțiune.

Dumnezeu este starea de „eu” universală, a manifestării. Chiar în spatele stării de „eu”, universală, se află Nemanifestatul, care nu poate fi numit.

Deoarece esența lui Dumnezeu este catalizatorul Creației, tot ceea ce e creat conține aceeași calitate. De aceea, contextul fundamental al lui Dumnezeu este o

evoluție infinită a infinitelor potențialități și posibilități, care creează apoi evoluții ulterioare infinite ale evoluțiilor infinite.

Deși nu e pe deplin satisfăcătoare, explicația este modul de a privi lucrurile din perspectiva Sinelui ca fiind una cu Creatorul.

Datorită esenței sale, Sinele știe că tot ceea ce există e mai presus de timp și, implicit, mai presus de memorie.

Măreția lui Dumnezeu strălucește în afară ca Sursă a Existenței, dar și ca Realitatea care poate fi cunoscută prin conștiința subiectivă a Sinelui ca „Eul” Infinit.

Contextul infinit al întregii existențe și al tuturor posibilităților este, în mod evident, Dumnezeu.

Posibilitatea de transformare de la potențialitate la stare reală de lucruri e furnizată de puterea infinită a substratului primordial al întregii existențe, care dispune singură de puterea de a transforma nemanifestatul în tărâmul manifestatului.

În Unime și în Unitate, totul este, în mod simultan, propriu tuturor celorlalți, dar nu datorită faptului că ei sunt fie „la fel”, fie „diferiți”.

În interiorul contextului infinit al Unimii, potențialitatea este activată prin Ordin Divin, cunoscut în mod obișnuit drept Voința lui Dumnezeu. Cu toate acestea, termenul voință induce cumva în eroare, prin faptul că implică un act de voință.

Creația este considerată ca dezvoltarea și revelația apariției potențialității infinite ca act de Creație. Prin urmare, nu există dualitatea „acestuia” (Creator), care

creează „aceea” (Creație), deoarece Creatorul și Creația sunt unul și același lucru.

Adevărul și Realitatea sunt identice și etern prezente, așteptând doar să fie descoperite.

Nu e posibil să ajungi la Adevăr și să ignori conștiința, fiindcă Adevărul este produsul veritabil al conștiinței.

Prezența Sinelui este bine-cunoscuta Purusha (*PURUSHA - „Om”, în sensul de om Divin, universal și etern, ființa supremă, una dintre cele două realități recunoscute de filosofia Samkhya, care vede în Purusha, Sinele Etern, Conștiința Pură. El este „spectatorul” sau „martorul” complet detașat, care asistă netulburat la mutațiile lui Prakriti („natura”), deși Universul nu poate să apară decât prin uniunea dintre Purusha și Prakriti. În Vedanta, Purusha este asimilat cu Atman și astfel e indirect identificat cu Brahman*) - sau Strălucirea Sinelui ca Sursă. Sinele „știe” datorită identificării cu divinitatea însăși. De aceea, el este propria sa Conștiință, iar prin Prezența sa, se face „cunoscut” drept cel care știe „despre”, fiind desăvârșirea propriei sale esențe.

Divinitatea se cunoaște pe Sine; drept urmare, acceptarea acestui adevăr înseamnă deja să simți bucurie. A nu trăi bucuria înțelegerii acestui lucru înseamnă că i-ai opus rezistență..

Iluminarea nu este o stare ce trebuie obținută; ea e, de fapt, o certitudine căreia să i te supui, pentru că Sinele este deja Realitatea ta. Sinele e cel care atrage omul către informațiile de natură spirituală.

Deoarece Divinitatea este nonlineară și intangibilă, Dumnezeu este ultimul ecran prin care se pot proiecta erorile și tendințele egoului uman.

Cercetarea calibrării nivelelor conștiinței confirmă faptul că Dumnezeu este transcendent, inerent și prezent în tot ceea ce există, ca Sursă reală a Existenței înseși. Drept urmare, nonlinearitatea e prezentă simultan în linearitate.

Sinele cunoaște Realitatea Absolută, datorită identității; el este ea.

În acest mod recunoaște Șinele, Prezența.

Plenitudinea Divinității este ferm confirmată de imensa putere a Iubirii, care e proprie Creației și Divinității. Prezența Iubirii este atotpătrunzătoare și e resimțită de om ca Sine lăuntric. Ea contopește linearitatea cu Totalitatea, care este, în mod simultan, extrem de blândă și, paradoxal, infinit de puternică. Iubirea este Legea Fundamentală a Universului.

Divinitatea este Sursa întregii Existențe - inclusiv a existenței omului.

Î: Se spune că cel care caută și ceea ce este căutat reprezintă unul și același lucru. E adevărat?

R: De fapt, e incorect. Cel ce caută Sinele este egoul/sinele; de aceea, ele nu reprezintă unul și același lucru. Sinele nu are nevoia sau capacitatea de a căuta ceea ce deja există.

Înțelege că descrierea lui Dumnezeu ca fiind un Judecător” este o iluzie a egoului, care apare ca o

proiecție a sentimentului de vinovăție, de la pedepsele din copilărie. Înțelege că Dumnezeu nu este un părinte.

Grația lui Dumnezeu ar trebui înțeleasă ca certitudinea absolută a coerenței karmice a întregului univers, în toate expresiile sale ca domenii și posibilități. Grația este o prevedere din domeniul conștiinței, privind disponibilitatea de a folosi toate mijloacele pentru salvare și libertate absolută. Omul își decide, în mod deliberat, propriul destin. Nu există forțe arbitrare de luat în considerare.

Cel ce caută adevărul absolut nu este un „eu” personal. El e, mai degrabă, un aspect al conștiinței înseși, care se exprimă prin inspirație, devoțiune, dedicare și perseverență - toate acestea fiind aspecte ale voinței spirituale. De aceea, sursa căutării Sinelui este Sinele însuși, care actualizează procesele necesare, în virtutea propriilor sale calități, care sunt promovate prin intermediul Grației.

După cum se poate discerne acum din studierea conștiinței, potențialitatea infinită a nemanifestatului se manifestă prin submatricea energetică a universului fizic potențial. În contactul său cu materia, energia conștiinței a actualizat potențialul vieții biologice. Conștiința ca viață este una și aceeași realitate fundamentală. În terminologia spirituală, conștiința este strălucirea Divinității („lumina Dumnezeului Genezei”). Deoarece noțiunea de Dumnezeu sau Divinitate poate ridica probleme, omul se poate referi la Dumnezeire, numind-o

„realitatea fundamentală omnipotentă” - Sursa absolută, ireductibilă, a întregii Existențe.

Subiectivitatea - lipsită de conținut și dincolo de dualitatea subiectului și obiectului - este Șinele. Eu-1 subiectiv al Sinelui e independent de conținut sau formă și este mai presus de toate gândurile sau conceptele. Nu gândurile sau sentimentele sunt importante, ci numai subiectivitatea care stă la baza importanței lor aparente.

În mod paradoxal, subiectivitatea fundamentală este cea care conduce la descoperirea uimitoare a singurei „obiectivități” reale care este posibilă. Singurul adevăr care poate fi verificat în mod obiectiv, în orice timp, loc sau condiții, de către oricine, oriunde, este absolutul, ireductibilul adevăr al subiectivității.

Chiar și cea mai riguroasă cercetare științifică duce la descoperirea faptului că, fără subiectivitate, nu poate fi cunoscut nimic; nici măcar nu s-ar putea spune că există ceva. Conștientizarea conștiinței, conștientizarea faptului că ești conștient și conștientizarea conținutului depind toate de apariția acestei subiectivități.

Subiectivitatea conștiinței este iluminarea Sinelui ca „Eu” universal al Realității. E Ochiul lui Dumnezeu. Acest „Eu” este Esența a Tot Ceea ce Este și include totalitatea Prezenței ca Sursă omniprezentă a existenței, mai presus de timp sau spațiu. Ea nu are

început și nici sfârșit. Creația și Creatorul sunt unul și același. A-L descrie pe Dumnezeu ca fiind Manifestat sau Nemanifestat sau transcendent sau immanent, acestea

sunt doar niște puncte de vedere arbitrare. Realitatea se află mai presus de toate aceste încercări de a-L descrie.

Adevărul este autoevident în mod autonom, datorită existenței sale ca Totalitate.

Viața ca existență nu are un opus - la fel cum nici adevărul nu are un opus, ci o pseudorealitate autoexistentă, cum este falsitatea. Adevărul ori este prezent, ori nu este. Divinitatea, Dumnezeu, Totalitatea, Unimea și Absolutul reprezintă Tot Ceea ce Este; nu poate exista un opus al lui Dumnezeu. Doar adevărul este adevărat; nu există nimic altceva. Așadar, toată frica apare din dependența de formă, din cauza iluziei că forma este o cerință necesară pentru existență.

Moartea nu poate afecta viața, mai mult decât poate o umbră să omoare lumina. Adevărul nu e diminuat sau negat de falsitate; doar expresia sa poate fi înțeleasă sau interpretată greșit. Viața, Dumnezeu, Adevărul sau Totalitatea Realității nu au opuși.

Înțelegerea și cunoașterea lui Dumnezeu sunt absolute și pur subiective. Nu există nici măcar posibilitatea prezumată ca rațiunea să ajungă la cunoașterea

Adevărului. Adevărul poate fi cunoscut doar prin identificarea sa ca Adevărul însuși.

Adevărul este simplitatea și evidența fundamentală a existenței lui Dumnezeu. Cuvântul unitate semnifică completitudinea identității de sine a existenței. Totul e desăvârșit, datorită faptului că El este ceea ce este. Nu e nevoie de nicio descriere sau etichetare convențională; ele

doar distrag atenția. Nici măcar poziția de martor nu necesită gândire; Nu este nevoie să mentalizezi Realitatea; ea nu întărește, ci distrage de la ceea ce este ea.

Răul nu este opusul lui Dumnezeu - ci, pur și simplu, negarea lui Dumnezeu, exact așa cum falsitatea nu este opusul adevărului, ci respingerea acestuia.

Adevărul nu poate fi înlănțuit. Mulți falși învățători spirituali își permit să-și prezinte singuri, în mod exagerat, capacitățile, care sunt de fapt doar o momeală și autosatisfacția de a fi „speciali”.

Adevărul este starea reală a lucrurilor; neadevărul este fals, fiindcă el nu a existat niciodată și, în consecință, nu a fost niciodată certificat, fapt care explică de ce el arată un răspuns fals (absența adevărului) la testul cercetării conștiinței. Conștiința răspunde numai la ceea ce „este” sau „a fost” în Realitate, la ceea ce este numit, în mod clasic, Adevăr.

Singura energie care are mai multă putere decât forța egoului colectiv este cea a Adevărului Spiritual.

Adevărul se dezvăluie singur, datorită omniscienței câmpului conștiinței, în care omnisciența recunoaște veridicitatea Adevărului și nu recunoaște falsitatea, care este definită corect nu ca fiind opusul adevărului, ci absența acestuia.

Puterea Adevărului este ea însăși un atribut al Iubirii Divine, care, în compasiunea ei infinită, dizolvă poziționalitățile în Realitatea Sinelui.

Convertirea reprezintă o expresie a vanității egoului, care caută să obțină un anumit statut prin învoială sau

dominare. Adevărul este întreg și total prin el însuși - și, de aceea, nu-i trebuie nimic.

Falsitatea nu este opusul adevărului - ci, pur și simplu, absența acestuia.

În realitate, adevărul nu are opuși, la fel cum frigul nu e opusul căldurii și nici lumina nu e opusul întunericului. (întunericul reprezintă absența luminii, la fel cum frigul indică absența căldurii).

În realitate, asemenea soarelui, Iubirea lui Dumnezeu strălucește, în mod egal, asupra tuturor.

Absolutul este tărâmul non-formei, al nelimitării și nelocalizării; prin urmare, Absolutul este tărâmul totalității întregului omniprezent.

Nu există decât faptul de a exista; existența nu cere nicio justificare, iar a gândi atât de mult înseamnă să faci o greșală de logică. Prin existență, noi înțelegem perceptibil prin observare, fapt care atribuie o schimbare ipotetică a condiției de la inexistent, la existent. Cu toate acestea, ceea ce este a existat dintotdeauna, a fost mereu, în completitudinea sa, mai presus de timp; căutarea unei cauze primordiale reprezintă un artefact al activității mentale, care apare odată cu noțiunile de timp și spațiu. Dincolo de spațiu și timp nu există evenimente, începuturi și nici sfârșituri care să fie mai presus de tipurile de gândire sau rațiune umană.

9 - PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Omul ar putea spune că scopul muncii spirituale îl reprezintă descoperirea Prezenței lui Dumnezeu - nu ca o entitate transcendentă din exterior, ci ca o trăire absolut subiectivă a experienței Divinității atât lăuntrice, cât și exterioare. Aici, Dr. Hawkins oferă direcții, inspirație și clarificări în sprijinul acestei Realizări.

Prima dovadă a existenței lui Dumnezeu este o curiozitate sau un interes treaz, în legătură cu aspectele spirituale. Aceasta este spărtura din barajul egoului. Când omul începe să-și stabilească obiective de natură spirituală sau să practice trezirea spirituală sau să caute informații despre spiritualitate, Prezența pune stăpânire pe viața lui.

Trăirea experienței Prezenței lui Dumnezeu este disponibilă și accesibilă oricând, dar așteaptă să alegi. Acea alegere e făcută doar prin abandonarea tuturor lucrurilor, mai puțin a păcii și a iubirii de Dumnezeu, în schimb, Divinitatea Sinelui este revelată în mod automat, ca Prezență eternă dar nepercepută, deoarece a fost ignorată sau uitată, sau omul a ales altceva.

Deoarece omenirea este o actualizare a potențialului de către Sursa sa, acea Sursă e întotdeauna prezentă și direct cognoscibilă ca esență subiectivă a Sinelui. Trăirea experienței Prezenței ca Sine este transformatoare - fiind, totodată, identică, pe parcursul istoriei, după cum au transmis înțelepții civilizațiilor atât de diferite. Darul Divinității este potențialitatea din interiorul conștiinței

propriei a omului de a reveni, prin intermediul acelei conștiințe, la Sursa existenței sale. Prin Realizarea Sinelui (contextul infinit), câmpul și conținutul se contopesc în Realitatea Unimii Sursei înseși.

Totalitatea Unimii întregului nu poate fi „trăită”. În schimb, ea e cunoscută datorită faptului că este Totalitatea însăși. „Eu”-l Sinelui e Ochiul lui Dumnezeu, care asistă la desfășurarea Creației, ca Acum. Consecutivitatea este o iluzie creată de percepția „eu”-lui ego-ului, care e punctul de vedere al procesării de la nelocalizat, la localizat, de la nonlinear, la linear, de la Totalitate, la limitare.

Percepția este ochiul egoului, care, pentru că traduce imposibilitatea de a trăi experiența infinitului, creează percepția timpului, a locului, dimensiunii, poziției, formei, limitării și a singularității.

Descoperirea Prezenței lui Dumnezeu nu are loc din cauza fricii, ci datorită abandonării, care a fost grăbită de frică.

Prin oprirea timpului, ușile batante se deschid către o eternitate plină de bucurie; Iubirea lui Dumnezeu devine Realitatea Prezenței. Cunoașterea Adevărului întregii Vieți și Existențe se detașează cu o uluitoare autorevelare. Minunăția lui Dumnezeu este atât de atotcuprinzătoare și enormă, încât depășește orice imaginație. Să te afli, în sfârșit și cu adevărat, acasă este un sentiment profund, în totalitatea și desăvârșirea sa.

Prezența lui Dumnezeu este chintesența păcii, a liniștii și a iubirii profunde. Ea e copleșitoare, în

profunzimea sa. Ea este total învăluitoare, iar Iubirea e atât de puternică, încât dizolvă orice „ne-iubire”, păstrată de egoul rezidual.

Prezența infinită a *Tot Ceea ce Este* e mai presus de timp și spațiu, de-a pururi desăvârșită, completă, perfectă și totală. Toate punctele de vedere dispar și nu există decât omniprezența Celui ce știe Tot, datorită faptului că El este Totul. Pe măsură ce Realitatea se detașează în uluitoarea-i claritate de sine și pace infinită, se poate constata că obstacolul în calea Realizării era mintea însăși, care nu e diferită de ego, mintea și egoul fiind unul și același lucru.

În prezența lui Dumnezeu, toate suferințele încetează. Omul a revenit la Sursa lui, care nu diferă de Sinele său. Este ca și cum ar fi uitat sau s-ar fi trezit acum dintr-un vis. Toate fricile se dovedesc a fi nefondate; toate grijile sunt închipuiri prostești. Nu există niciun viitor de care să te temi, niciun trecut pe care să-l regreti. Nu există un ego/sine nesupus, pe care să-l dojenești sau să-l corectezi. Nu există nimic de care să te rușinezi sau pe care să-l învinovățești. Nu există un altul de care să fii separat. Nicio pierdere nu este posibilă. Nu este nimic de făcut, nu ți se cere să faci niciun efort și ești eliberat din hăturile nesfârșitelor dorințe și lipsuri.

Cuvântul Sine subliniază faptul că Dumnezeu este descoperit în interior, ca Realitatea Absolută ce stă la baza existenței actuale a omului, în „aici și acum” (citând din Biblie: „împărăția lui Dumnezeu este în tine”).

Î: Cum este trăirea subiectivă sau Realizarea Unimii?

R: Este o conștientizare a unei stări care a fost prezentă dintotdeauna. Noutatea trăirii consecutive dispare, așa cum dispar și așteptarea, regretul sau dorința de a anticipa și a controla. Existența ca ființare este totală și desăvârșită. Toate nevoile omului sunt deja îndeplinite. Nu e nimic de câștigat sau de pierdut și toate lucrurile au valoare egală. Ar trebui să semene cu faptul că-ți plac toate filmele, în aceeași măsură - fiindcă plăcerea provine din „bucuria de a merge la film”, iar filmul care rulează este irelevant.

Renunțarea la identificarea cu ceea ce se presupunea a fi „eu”, îi permite Adevăratului meu Eu să strălucească în afară, ca un atribut inerent al Divinității, care este Sursa Realității lipsite de griji, a „Eului”.

Simțul de „Eu” este o identificare cu și o cunoaștere de sine, care sunt atribute ale Prezenței Lăuntrice, ce validează capacitatea de a cunoaște „Eul” ca Sine. Eliberat de toate amăgirile, simțul lăuntric al „Eului” se cunoaște, de fapt, pe sine fără niciun conținut.

Niciun fel de concept nu e posibil în Lumina infinită a Măreției lui Dumnezeu. Este o profundă pace, siguranță și bucurie de a fi acasă. Împlinirea s-a desăvârșit.

Prevalența liniștii interioare este începutul înțelegerii faptului că totul se întâmplă de la sine și că nimic nu determină nimic; omul devine conștient de faptul că astfel de interpretări sunt, de fapt, forme de amuzament mental.

Omul poate realiza Sinele ca Realitatea primordială, ireductibilă, din orice punct de pornire. Nu punctul de

pornire este important, ci dedicarea fără preget, perseverența de a nu se abate de la rădăcinile sale veritabile. Clarificarea naturii trăirii duce la Sursa omului. Orice picior al elefantului duce la elefant.

Câmpul infinit al Sursei întregii existențe este o strălucire radiantă, care luminează în afară, iar efectele sale în calitate de Creație sunt unificate pentru totdeauna. Creatorul și Creația sunt Una.

Trăirea experienței Divinității lăuntrice ca Sine sau Dumnezeu lăuntric este cu totul diferită de credința în Dumnezeuul transcendent. Din acest motiv era Buddha împotriva tuturor descrierilor și a etichetărilor lui Dumnezeu, deoarece iluminarea este o stare în care cunoașterea de Sine e cea a identității. În această stare nu există un „acesta” asemănător cu Șinele, cu ajutorul căruia să poată fi descris Șinele. Această stare este cel mai bine descrisă ca Autoiluminare - iar în această stare, cunoașterea este propria sa Realitate.

Egoul/mintea este un set de comportamente învățate, iar scopul fundamental este să transcenzi programarea și funcționarea acestora cu ajutorul puterii Radianței Sinelui, care recontextualizează viața, cu blândețe. Prezența Sinelui este percepută cu compasiune pentru întreaga viață, în toate formele ei. Drept urmare, iertarea înlocuiește acuzarea - semn că acum este în siguranță pentru a înainta mai profund într-o inventariere lăuntrică serioasă, fără un stres excesiv.

Când ești una cu fenomenele, în loc să fii separat de ele, rezultatul este trăirea experienței ființării și a

Totalității Prezenței exprimate ca Tot Ceea ce Este. Tot ceea ce are viață nu se află, în mod pasiv, „acolo” - ci, în schimb, pare să se prezinte pe sine conștienței mai degrabă ca un atribut al existenței sale, decât ca o intenție volițională. Astfel, universul pare a fi un dar de o splendidă frumusețe și perfecțiune, care strălucește în afară cu Radianța Divinității lăuntrice.

În cele din urmă, chiar și iluzia martorului/observatorului se dizolvă în conștiența/conștiința însăși, care se dovedește a fi impersonală și autonomă. Nu mai există limitarea „cauzei și efectului” sau a „schimbării”. Iluzia „timpului” se dizolvă și ea, în Totalitatea Concordanței Divine. Nu mai există nici atracție și nici aversiune față de existența însăși, deoarece chiar și manifestatul este perceput de conștiință drept un rezultat al discernământului.

Realizarea Prezenței Divinității se dezvăluie de la sine, atunci când egoul și pozionalitățile sale sunt abandonate.

Pacea lui Dumnezeu transcende toate stările anterioare - oricât de minunate ar fi fost ele.

Iubirea Divină este un câmp atotcuprinzător, iar calitățile sale sunt de neuitat, așa cum știe oricine care a trăit vreodată o experiență în preajma morții. Ea este, în mod immanent, cu adevărat greu de descris, iar Prezența ei e ca o dizolvare în totalitatea ei existențială. În viața lumească, nu există nimic care măcar să semene cât de puțin cu această Iubire. Ea are o blândețe profundă, dar infinit de puternică, grație intensității sale infinite.

Calitatea de atemporal/etern este inerentă Prezenței ca Iubire. Chiar și un scurt moment al Prezenței este perceput, în timp pământean, prin intermediul Sinelui, ca fiind etern. Aceasta e o caracteristică evidentă. De aceea, când cunoști ceea ce este Real - chiar numai pentru câteva momente după ceas - înseamnă să știi acest lucru, pentru totdeauna.

Divinitatea este Iubirea infinită. În Prezența ei, nici măcar renunțarea la existența fizică nu e o „problemă” sau o sursă de împotrivire. Pe măsură ce egoul se dizolvă, același lucru se întâmplă și cu fricile și prezumțiile acestuia. Realitatea lăuntrică este imună la considerente sau îndoieli. Sinele este Certitudine.

Strălucirea lui Dumnezeu este lumina conștiinței care dezvăluie Divinitatea a tot ceea ce există.

În liniștea Prezenței Infinită, mintea e tăcută, fiindcă nu este nimic ce poate fi spus; totul vorbește de la sine, cu completitudine și acuratețe. Cu această înțelegere, omul transcende dualitatea finală - existență versus non existență - fiindcă doar existența este posibilă. Opusul Adevărului nu există, câtă vreme Realitatea exclude nonrealitatea. În această înțelegere, sălășluiește Pacea lui Dumnezeu.

De fapt, frica însăși face imposibilă conștientizarea Prezenței lui Dumnezeu. Doar atunci când ea este abandonată, capitularea profundă a rezistentului ego scoate la lumină o pace mai presus de puterea de înțelegere.

Nimic nu este mai minunat decât să ajungi din nou acasă, la Sursă. Omul trăiește iluzia că el este cel care se luptă pentru evoluția spirituală, prin efortul său; de fapt, noi suntem atrași într-o conștiință mai extinsă prin Voința lui Dumnezeu, exprimată prin Sfântul Duh, iar tot ceea ce trebuie să faci este să permiți ca acest lucru să se întâmple, abandonându-te total. Pentru că, într-adevăr, numai Dumnezeu este Dumnezeu.

10 - NONDUALITATEA

Realitatea Sinelui este caracterizată ca fiind nonduală: mai presus de formă și de dualitățile „acesta” și „acela”, subiect și obiect, „al meu” și „al tău”. În general, starea de nondualitate este descrisă prin reliefarea a ceea ce nu este ea, indicând o realitate care nu poate fi descrisă cu precizie, ci doar trăită în mod subiectiv.

O analiză a naturii conștiinței relevă faptul că mântuirea apare ca rezultat al întoarcerii conștiinței la starea sa originară a nondualității. Ea poate face acest lucru numai prin „supunere”, prin abandonarea dualităților voinței și tenacității. Întoarcerea egoului de la dualitatea, la nondualitatea spiritului este foarte dificilă și este greu de crezut că e posibilă doar prin Grația Divină. În consecință, omul are nevoie de un salvator care să-i fie sprijin, inspirație și un punct de echilibru în salvarea sa de la durerea și suferința egoului.

Egoul/mintea gândește, câmpul (conștiința) știe, iar Sinele este.

Nondualitate înseamnă fără formă, divizare sau limitare - cum ar fi timpul, localizarea sau mentalizarea - inclusiv presupuneri lineare arbitrare. Divinitatea este, prin „calitățile” sale firești, omnisciență și omnipotență; și totul evoluează ca un rezultat al faptului că Nemanifestatul devine Manifestat, sub forma Creației evoluționiste.

În realitate, dintr-un punct de vedere nondualist, se poate observa și simți că, de fapt, totul apare în mod

spontan, ca efect de câmp al consecinței automate a manifestării potențialității în realitate. Nevăzutul este puterea care susține contextul infinit al Conștiinței/Realității/Divinității și efectul său asupra conținutului. Câmpul nonlinear, infinit al puterii este prezent, în egală măsură, înăuntru, în afară și dincolo de orice. Potențialitatea devine realitate atunci când condițiile permit sau îi sunt favorabile acestui lucru. Procesul capătă putere atât prin intenție, cât și datorită capacității naturale, impersonale a conștiinței înseși.

În nondualitatea conștiinței, nici măcar consecutivitatea nu mai apare, iar conștiința înlocuiește trăirea experienței. Nu mai există percepția succedării „momentelor”, câtă vreme nu există decât un permanent Acum. Mișcarea pare ca într-un film rulat cu încetinitorul, ca și cum ar fi suspendată în afara timpului. Nimic nu este imperfect. De fapt, nimic nu se mișcă sau schimbă; nu are loc niciun eveniment. În loc de consecutivitate, există observarea faptului că totul se află într-un stadiu de desfășurare și că întreaga formă este doar un fenomen secundar, creat de percepție și de obiceiurile observaționale ale activității mentale.

În Realitate, totul prinde viață ca o expresie a potențialității infinite a universului. Stadiile de evoluție sunt rezultate ale condițiilor, dar nu sunt cauzate de acestea. Condițiile contează pentru aparențe, iar fenomenul ca schimbare este cu adevărat rezultatul unui punct de observare arbitrar.

În Realitatea nondualității nu există nici privilegiu, nici pierdere și nici rang. Asemenea unei plute pe mare, fiecare spirit se înalță sau cade în marea conștiinței la propriul său nivel, datorită propriilor sale alegeri, și nu din cauza vreunei forțe sau favoruri din exterior. Unele spirite sunt atrase de lumină, iar altele caută întunericul, dar totul apare din propria-i natură, în virtutea libertății și a egalității Divine.

Având în vedere faptul că întregul univers și tot ceea ce cuprinde el sunt contopite din punct de vedere karmic, Totalitatea Realității este realizarea și înțelegerea iluminării. Dacă totul este o contopire karmică, provenind din aceeași sursă, atunci a vedea orice fel de separare este un artefact al percepției. În Realitate, individul și cei mulți sunt la fel.

Micul sine este dizolvat de Sine. Atitudinea vindecătoare a Sinelui față de sine este compasiunea; omul este iertat prin iertare. Această dorință de renunțare, izvorâtă din Grația lui Dumnezeu, îi permite puterii lui Dumnezeu manifestate prin Duhul Sfânt să recontextualizeze înțelegerea și, cu ajutorul acestui instrument, să demonteze puterea percepției și dualitatea inerentă acesteia, care este sursa întregii suferințe. Disoluția dualității este darul esențial al lui Dumnezeu, pentru că ea dizolvă sursa reală și capacitatea de a suferi. Suferința nu este posibilă în nondualitate. La nivelul nondualității există observare, dar nu există observator, pentru că subiectul și obiectul sunt identice. Tu-și-eu devin Sinele Unic, care percepe totul ca fiind Divin.

Poziționalitatea nu este posibilă în nondualitate; de aceea, percepțiile dualiste care provin din poziționalități sunt sursa interpretărilor greșite cu privire la Dumnezeu, pentru care, din păcate, omenirea a plătit un preț enorm.

Trecerea dincolo de linear, în nonlinear, este calea magiei, calea nondualității de a obține lumina lăuntrică a conștiinței înseși, adevăratul Sine nemuritor. Toată lumea are încredere în simțul lăuntric al realității sau capacitatea de a „ști”, care stă la baza tuturor percepțiilor și observațiilor, indiferent de conținut. Conținutul minții gândește, dar numai câmpul nonlinear „știe”; cum altfel ar fi posibil să știi ceea ce este gândit?

Deoarece fiecare trăiește de fapt în existențial, în fiecare moment, sursa capacității de a ști sau a trăi o experiență este iminentă, fiind ea însăși originară. Toate ființele umane percep faptul că „trăiesc experiențe” în permanență, indiferent cât de schimbător poate fi conținutul acestora.

Toți oamenii sunt deja mistici și atrași în mod instinctiv de iluminare, indiferent dacă sunt sau nu conștienți de acest lucru. Aceasta este o derivație a capacității de învățare și a curiozității, care îi sunt proprii minții. Astfel, calea Nondualității Devoționale le este deschisă tuturor și nu impune condiții, altele decât integritatea interioară și dorința de a se alinia cu adevărul verificabil și cu urmarea acestuia până la Sursa sa.

Î: Este nondualitatea precum realitatea fundamentală, în care totul este perceput ca expresia esenței sale, datorită identității sale?

R: Aceasta este o observație esențială. Întreaga Creație, în și de la sine, se mișcă de la perfecțiune, la perfecțiune, doar datorită existenței sale. Existența este deja împlinirea potențialității, manifestată ca realitate.

Cunoașterea care apare din interior este firească, accesibilă și provine din experiență. De asemenea, o astfel de cunoaștere este mai presus de definire sau descriere, ea fiind substratul primordial, confirmabil și universal al puterii și al energiei din care se naște atât posibilitatea, cât și actualizarea existenței. Această Realitate Fundamentală este revelată prin explorarea substratului și sursei conștiinței înseși, care este contextul nonlinear fundamental mai presus de toate definițiile. De aceea, prin calea iluminării nu există o relație separată „tu-Dumnezeu” vizavi de „eu-omul”. Acesta este înțelesul terminologiei Advaita (nondualitate) a Sinelui comparat cu șinele. Aceasta este esența misticului, prin care Realitatea nonlineară absolută se autorevelează atunci când au fost abandonate barierele egoului linear.

În Nondualitatea Devoțională, probabilitatea greșelii este evitată prin devoțiune față de calitățile nonlineare ale Divinității înseși, cum sunt compasiunea, iubirea, adevărul, omnisciența, eternul, infinitul, omniprezența și omnipotența, mai presus de formă, loc, timp, instincte sau emoții umane.

În timp ce premisa obligatorie pentru aderarea la religie este credința, calitățile esențiale necesare pentru a urma calea nondualității sunt smerenia, renunțarea și consacrarea devoțională față de această cale.

Este ușor de observat faptul că adepții religiei sunt caracterizați prin infatuarea „eu știu”, prin intermediul autorității biblice, al doctrinei ecleziaste, a precedentului istoric ș.a.m.d. Prin contrast, adeptul spiritual al nondualității începe de la atitudinea elementară, mai sinceră: „eu, de unul singur, nu știu”.

Î: Care este deosebirea dintre calea Nondualității Devoționale și învățăturile tradiționale?

R: Această cale se caracterizează prin eliminarea tuturor lațurilor și lucrurilor de mică importanță, pentru că timpul este scurt, iar porțile înguste. De aceea, ea nu este legată de trecut; adică de doctrine, dogmă, ritualuri istorice, personaje, evenimente sau sisteme de credință. Autorizarea vine din interior, prin acordul voinței. Când obstacolele sunt date la o parte, Adevărul erupe de la sine. Chemarea vine de fapt din interior, nefiind un răspuns la un îndemn din afară. Sursa este atât inițiatorul, cât și destinația.

Pentru prima oară, informațiile spirituale sunt acum disponibile; de-a lungul istoriei, ele nu au fost niciodată accesibile. Capacitatea de a deosebi adevărul de falsitate și puterea exprimării sale reprezintă acum un beneficiu și un avantaj major. Conform cercetării conștiinței, probabilitatea de a atinge iluminarea este acum, de aproape de o mie de ori mai mare decât era în trecut.

Î: Calea Nondualității Devoționale este abruptă?

R: Nu calea este abruptă, ci mai degrabă împotrivirea egoului la această cale. Această împotrivire este înfrântă prin recurgerea la voință, care instaurează apoi

capacitatea de consacrare și efort și voința de a renunța la piedici.

Devoțiunea invită puterea iubirii, prin care smerenia demontează stâlpii de susținere și poziționalitățile egoului. De asemenea, ea activează folosirea informațiilor care sunt transformatoare. Intenția energizează voința, care, drept urmare, îi permite transformării să înlocuiască limitările rezultate în urma opoziției.

Adoptarea căii Nondualității Devoționale recontextualizează îndatorirea de a căuta adevărul, în loc de implicare și acțiune lumească. Înțelegerea este măsura modului în care poți ajuta lumea.

Devotamentul este față de esența Adevărului însuși și este mai presus de ispită, prin consacrare sau izolare. Tot ce trebuie este o curiozitate și o atracție față de Adevăr, care este desăvârșit, total și autosuficient.

„Eul” infinit este acea realitate subiectivă care stă la baza „eului” personal și care ia în considerare experiența ființării ca existență a omului. „Eul” absolut este cel care permite formularea „eu”. Conștiința sau capacitatea de conștientizare este lipsită de formă și este fundalul de pe care poate fi identificată forma.

Adevărul Absolut este perceput ca subiectivitate pură, fundamentală. El se autorevelează și este, mai presus de orice, dovadă.

Sursa Adevărului Spiritual Absolut nu este mentală. Intellectul are dificultăți în înțelegerea acestui fapt important, deoarece mintea este dualistă și limitată în

sine, așteptându-se ca „acesta” să provină dintr-un „acela”.

În Realitatea spirituală avansată, dualitatea se dizolvă, deoarece „acesta”⁶ este „acela”⁶. Căutătorul și Obiectul Căutării devin una cu transcendența limitării dualității; adică, Realizarea Sinelui, Edificarea și Iluminarea.

O religie se adresează în primul rând tărâmului dualității, în timp ce iluminarea se adresează nondualității. Pe această cale strictă către iluminare, deoarece dualitatea este iluzie, nu are niciun rost să încerci să o corectezi. De aceea, trebuie să transcenzi egoul și să-l recunoști drept iluzie. Statutul de „persoană bună”⁶ este lăudabil, dar nu duce la iluminare de la sine. Posibilitatea de a atinge iluminarea se bazează pe înțelegerea profundă a naturii conștiinței înseși.

Atunci când condițiile, inclusiv mentalitatea, intenția și dedicarea sunt favorabile, poate apărea o decizie de a da la o parte toate cele lumești. Atunci, omul ar putea să se arunce totalmente, cu toată energia, folosindu-și încontinuu toate resursele, cu o concentrare de laser, într-o abandonare a aspectului observator/trăitor al egoului. Acest proces îl duce destul de repede pe om dincolo de minte, chiar în „vârful de procesare” al experimentatorului.

Acest „vârf de procesare” este locul efectiv al percepției obișnuite al „eu”-lui, și el creează o întârziere de 1/10.000 dintr-o secundă între realitate (lumea așa cum este ea; *res extensa* (*Prin res extensa* Descartes

explica lumea fenomenelor fizice. El susține ca Dumnezeu a creat res extensa, ca lume haotică, i-a stabilit legi și i-a dat un prim impuls, fără să mai intervină ulterior în dezvoltarea ei) lui Descartes (Rene Descartes (31 martie 1596 - 11 februarie 1650), cunoscut de asemenea cu numele latin Cartesius, a fost un filozof și matematician francez)) și lumea așa cum este percepută sau trăită (res cognita (Spre deosebire de res extensa, care este unică, res cogitans este multiplă. Astfel, Dumnezeu a creat o pluralitate de substanțe cugetătoare, care sunt sufletele umane individuale în opoziție cu corpul întins și necugetător, sufletul este cugetător și neîntins. Atât prin calitatea sa de substanță, cât și prin faptul ca este neîntins, și deci indivizibil, sufletul individual este și nemuritor. Cele două entități există independent, de sine stătător. Totuși, în cursul vieții, corpul și sufletul uman păstrează o anumită conexiune) lui Descartes). Această separare este punctul dificil și locul iluziei dualității sinelui, care împiedică înțelegerea Realității naturale a Nondualității (Șinele). Prin transcenderea iluziei unui sine separat, individual, personal, apare Strălucirea și Totalitatea Sinelui, prin care întreaga viață, vădit subiectivă sau obiectivă, este recontextualizată în Unime.

11 - ILUMINAREA

Mintea umană se poate lupta fără rost pentru a înțelege iluminarea. După cum precizează Dr. Hawkins: „în realitate, iluminarea nu este nici o stare, nici o poziție care permite o vedere de ansamblu; dar este amândouă, și nu există niciun enunț care să fie corect în totalitate”.

Sinonimă adeseori cu Realizarea Sinelui, iluminarea este starea nondualistă care începe să apară la nivelul de conștiință indicat ca fiind Pacea. Iluminarea nu este un scop ce trebuie atins; este o însușire care se manifestă, atunci când egoul/mintea este trans- cens. Iluminarea nu este un scop în sine. Revenind la afirmațiile Dr. Hawkins: „Iluminarea este o înțelegere progresivă și nu reprezintă un produs finit sau un final, sau desăvârșirea evoluției potențialității spirituale”.

Iluminarea este de fapt apariția Adevărului, atunci când piedicile din calea înțelegerii acelui Adevăr au fost îndepărtate. Prin analogie, strălucirea soarelui nu este condiționată de risipirea norilor; el devine de fapt vizibil.

Noțiunea de iluminare este corectă din punct de vedere semantic. Este recunoașterea și înțelegerea faptului că realitatea omului este lumina Sinelui și că ea își are originea în interior, ca o conștientizare și o profundă și autoevidentă Realitate.

Chiar când doar auzi despre iluminare, ai parte de unul dintre cele mai minunate daruri. Oricine care a auzit de iluminare nu va mai fi niciodată mulțumit de nimic altceva.

Un „om de bine” este un lucru; iluminarea este un alt lucru. Omul este răspunzător pentru efort, nu pentru rezultat, care depinde de Dumnezeu și de univers.

Omul poate petrece la infinit vieți întregi studiind toate învățăturile religioase și filozofice ale lumii, sfârșind de fapt prin a fi confuz și descurajat. Caută să „știi” și nu să „știi despre”. „A ști” implică experiența subiectivă; „a ști despre” înseamnă să acumulezi fapte, în final, toate faptele dispar și nu mai rămâne nimic de știut. Dacă omul înțelege că propriul său Sine este nici mai mult nici mai puțin decât Tot Ceea ce Este, a fost și ar putea fi vreodată, ce îi mai rămâne de știut? Completitudinea este, prin propria-i natură, totală și desăvârșită.

Ceea ce sunt eu este Unimea. Când omul realizează că deja este și a fost dintotdeauna Tot Ceea ce Este, nu-i mai rămâne nimic de adăugat.

Calea către iluminarea subită este prin aderarea strictă la conștiința spirituală și la caracteristicile specifice conștiinței, astfel încât personalitatea (egoul) să fie mai degrabă transcens, decât corectat.

În Realitate, timpul este de fapt o iluzie și o aparență. Niciun timp nu este cu adevărat pierdut, odată ce omul a ales misiunea spirituală. De fapt, în final, nu are importanță dacă iluminarea durează mii de vieți sau una singură. În cele din urmă, este tot una.

Înțelegerea naturii conștiinței face posibilă iluminarea. Acest lucru determină în mod esențial înțelegerea deosebirii dintre dualitate și nondualitate, dar și a modului în care poți transcende tărâmul dualității.

Esența omului include potențialitatea pentru iluminare. Disponibilitatea implică faptul că omul a evoluat, trecând prin nivelele mai joase ale conștiinței, astfel încât inspirația spirituală devine acum scânteia care aprinde căutarea.

Din punctul de vedere al conștiinței și iluminării, dominația fricii nu contenește până când însăși dorința de a exista nu este abandonată în mâna lui Dumnezeu, în liniștea care urmează, apare o profundă înțelegere a faptului că existența omului a fost întotdeauna datorată Prezenței Sinelui, care a atras din Univers tot ceea ce este necesar pentru supraviețuire.

Când omul încetează să se identifice atât cu mintea, cât și cu corpul, funcțiile continuă în mod autonom, dar, de fapt, fără o identificare cu „eu însumi”. Simțul de autor dispare. Supraviețuirea în curs de desfășurare este autonomă, iar continuitatea este o expresie a conștiinței aliate cu Duhul Sfânt.

Î: Nu există nicio posibilitate de a scăpa de ego și de karma lui?

R: Iluminarea este singura scăpare totală, iar strădania spirituală ajută la desfacerea strânsorii acestuia.

Mântuirea impune purificarea egoului; iluminarea impune disoluția lui totală. Misiunea iluminării este mult mai solicitantă și radicală.

Clarifică faptul că nu există un „tu” personal, care caută iluminarea, ci o trăsătură a conștiinței, care este factorul motivațional.

Î: Poți rezuma elementul crucial pentru evoluția conștiinței, la starea de iluminare?

R: Observă faptul că egoul adoptă de obicei o poziționalitate. La persoanele naive, aceasta este nemărturisită sau inconștientă. Atunci, poziționalitatea creează, în mod automat, o dualitate a unor contrarii aparente. În acest punct, mintea creează lumea percepției, care este ca o lentilă ce distorsionează, mărește sau diminuează înțelesul și semnificația. Această percepție este produsul sistemelor de credință și prezumpții - devenind, de aceea, un filtru deformativ. Drept urmare, esența nu poate fi percepută dintr-o poziționalitate dualistă. Informația este rulată prin programele de software, care editează simultan programele introduse. În consecință, Realitatea este estompată și ascunsă în spatele unui ecran perceptual; de aceea, sinele trăiește într-o interpretare percepută, editată, a informațiilor.

Această procesare creează o întârziere extrem de scurtă a timpului (estimată la 1 / 10.000 dintr-o secundă). Această funcție de editare a percepției interpretează, în mod simultan, înțelesul în care intelectul, și mai ales memoria, joacă roluri importante.

Nu există separare între Unime și Creație - deci, este imposibil ca Creația să fie separată de Creator. De aceea, iluminarea este dezvăluirea Sinelui, atunci când iluzia realității unui sine separat este îndepărtată.

Căutarea iluminării este un angajament major și e, de fapt, cea mai dificilă dintre toate preocupările omenirii.

Preocuparea având ca scop primordial al vieții, iluminarea, apare doar la unul din zece milioane de oameni.

Totalitatea identității de Sine este substratul fenomenului cunoscut ca Revelație sau înțelegere. Iluminarea este stadiul finalizat care rezultă și este necondiționat, total și desăvârșit.

A fi iluminat înseamnă, de fapt, finalizarea celei mai profunde și naturale calități a conștiinței ca subiectivitate nonlinară și ca putere de conștientizare.

„Eul” personal este conținut, în timp ce acel „Eu” al Realității este context. Prin analogie, norul este supus schimbării și disoluției. Vremea vine și pleacă, dar cerul în sine rămâne neschimbat. Iluminarea este de fapt schimbarea identității de la nor, la cer.

Fii neclintit, la nivelul unei nelimitări totale. Evită ispita târâmurilor astrale. Ferește-te de lupii deghizați în blană de oaie, pentru că ei sunt atrași de adepții spirituali care fac progrese semnificative. Nu accepta în viața ta pe nimeni care nu trece de nivelul de calibrare al Adevărului. Păstrează-ți în permanență țelul spiritual în conștiința ta, indiferent în ce activitate ești implicat. Consacră-i toată strădania lui Dumnezeu. Amintește-ți adevărata natură a lui Dumnezeu și evită orice învățături care afirmă altceva.

Dorința de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a atinge iluminarea este deja dovada că ai fost inspirat în mod spiritual. Odată ce egoul demisionează, Strălucirea Sinelui se înalță și inspiră. De aici înainte, este imposibil

să fii singur. În momentul critic, angajamentul și dedicarea spirituală aduc ajutorul nevăzut al Ființelor Mărețe, care nu se mai află în corpuri fizice; cu toate acestea, energia lor se află la marea poartă a momentului final, când omul este susținut de Duhul Sfânt și de înțelepciunea învățătorilor Adevărului.

Este important să înțelegi că destinul celor care au ales iluminarea este iluminarea; cine altcineva s-ar angaja într-o astfel de căutare? De fapt, a căuta purificarea spirituală și conștientizarea este deja un dar.

Drumul cel mai drept către iluminare este prin introspecție devotată, meditație și contemplarea activităților interioare ale egoului, pentru a înțelege conștiința. Procesul este energizat prin intenție, iar efortul total este sprijinit prin inspirație spirituală. Dedicarea este concentrată asupra procesului însuși, ca abandonare în mâna lui Dumnezeu. Concentrarea trebuie să fie intensă, iar ea este energizată prin stabilitatea și premeditarea intenției. Acesta este un proces de descoperire, care devine, în mod progresiv, autorevelator.

Urmarea unei căi precise către iluminare este o disciplină și un angajament special. Nu este același lucru cu practicarea religiei. În timp ce există multe doctrine ale religiei care susțin căutarea iluminării, sunt, de asemenea, multe altele care nu fac acest lucru și constituie de fapt un obstacol. A fi pios este un lucru; a fi iluminat e cu totul alt lucru.

Iluminarea înseamnă faptul că identitatea personală - care ține de formă și de tot ceea ce s-a crezut despre ea - a fost ștearsă, eliminată, transcensă, dizolvată și strămutată. Particularul a fost înlocuit de universal, caracteristicile* au fost înlocuite de nonlinear, iar distinctul a fost înlocuit de nelimitat.

Atunci când un adept al spiritualității se angajează pe calea iluminării, grăul trebuie separat de neghină. Acest lucru se întâmplă în mod automat, deoarece poziționalitățile se bazează pe credințe. Credințele dispar în fața cunoașterii Adevărului.

Calea către iluminare nu este pentru oile behăitoare. A fi ofensat semnifică faptul că omul opune rezistență - ceea ce, în sine, semnifică faptul că omul este agățat de neadevăr. Adevărul nu are nimic de dovedit și nu e vulnerabil, atunci când este întrebat în vederea formulării unui răspuns.

Atunci când apare iluminarea, starea care urmează reconstruiește și ea, în întregime, înfățișarea lumii. Totul este văzut ca întâmplându-se de la sine. Nu mai există un „eu” sau un „eu” personal. Orientarea către lume este complet modificată, iar funcționarea poate fi imposibilă sau foarte dificilă.

Întrucât, de fapt, nu e posibil un limbaj al stării de iluminare, un maestru Zen poate doar să strige subit „Ha!” și să te lovească cu un băț. Ceea ce se speră este o sclipire subită, în timpul căreia Realitatea inexplicabilă este dezvăluită.

În starea de iluminare, totul este autorevelarea esenței sale, ca propria-i existență. Totul este deja ceea ce „înseamnă” el.

Iluminarea este conștiința fundamentală a frumuseții, pentru că ea îi permite splendorii Creației să strălucească în exterior, cu o claritate uluitoare.

O altă analogie simplă este faptul că o umbră nu devine o rază de soare - ci este, de fapt, înlocuită de ea. Egoul este umbra; iluminarea este rezultatul luminii Sinelui, care îl înlocuiește.

Capacitatea de a atinge condiția sau starea clasic numită „Iluminare” reprezintă împlinirea potențialului conștiinței, în progresul ei evoluționist.

Iluminarea este, de fapt, recunoașterea deplină, conștientă, a faptului că adevărul inerent este esența existenței omului și că Dumnezeu ca Sine este iluminarea, cu ajutorul căreia această împlinire devine posibilă. Infinita Putere a lui Dumnezeu este manifestarea puterii Contextului Infinit. Nemanifestatul e chiar mai presus de Contextul Infinit.

Calea cea mai directă către Iluminare este transcenderea limitărilor egoului/minții, prin consacrarea a însuși Adevărului evident. Acest proces este potrivit pentru omenirea modernă și nu intră în conflict cu știința și religia.

Așa cum a precizat Buddha, faptul de a fi muritor atrage după sine, în mod automat, suferința și acesta este motivul pentru care el i-a învățat pe discipolii săi să caute iluminarea - pentru a înlătura acea recurență stabilită în

mod karmic. La nivele foarte înalte, trăirea subiectivă a experienței existenței nu mai este limitată de egoul narcisist sau de blocajele psihologice ale poziționalităților. Această situație este rezultatul abandonării progresive, la nivele foarte profunde ale limitărilor și sistemelor de credință. Condiția necesară este concentrarea permanentă a minții, care să prelucereze reziduurile emoționale/mentale ale nivelelor mai joase ale conștiinței și renunțarea la toate identitățile de sine și sistemele mentale de credință.

Aplicarea consecventă a oricărui principiu spiritual poate determina, pe neașteptate, un salt uriaș și subit, la nivele neanticipate. În acel punct, e posibil ca memoria nici măcar să nu mai fie disponibilă; în schimb, Cunoașterea Adevărului Spiritual apare de la sine, în tăcere.

Iluminarea este rezultatul abandonării tuturor iluziilor dualiste, în fața Adevărului. Toată suferința se sfârșește prin disoluția poziționalităților egoului. În acest mod îi mulțumim Domnului Dumnezeu, pentru că răspândește Lumina în lume.

Starea de bine și încrederea pot decurge din această Realitate verificabilă: faptul că puținele persoane care sunt, de fapt, atrase de iluminare, ca scop în viață, sunt atrase pentru că acela este deja destinul lor. Din același motiv, doar viitorii jucători de golf ar trebui să ia lecții de golf.

Să cauți iluminarea este o decizie majoră. De aceea, decizia în sine e asemănătoare cu o poziție „yang”, dar

după aceea, procesul în sine este propriu mai mult unei posturi „yin”. În timp ce egoul obișnuit este programat să „obțină” (yang), intenția spirituală este acum să „permită” (yin).

Dedicarea pentru Realizarea de Sine și iluminare este o cale dreaptă și îngustă. De aceea, un adept spiritual serios este sfătuit să evite atracția curiozității și să apeleze la copilul interior, oferit de fenomenele paranormale și parapsihice magice și misterioase, care sunt comercializate și oferite, în mod obișnuit, drept aptitudini ce pot fi învățate.

De aceea, starea de iluminare este Realitatea potențială, care înlocuiește iluziile poziționalităților perceptuale ale egoul ui. Intenția spirituală, efortul și fermitatea fac posibilă evoluția conștiinței - de la linearul limitat, la Unimea nonlineară a Realității.

Iluminarea este urmarea unei schimbări majore a conținutului și identificării. Concentrarea experimentatorului este asemenea unui ecran care învăluie Realitatea și cade, cu propriul său acord, atunci când stâlpii săi de susținere sunt îndepărtați. Acest lucru este rezultatul abandonării voinței în mâna Lui Dumnezeu. Simțul realității sinelui a fost cauzat doar de Prezența fundamentală a Sinelui.

Să cauți, în mod serios, iluminarea este o disciplină extrem de strictă, care, de aceea, se ferește de atracția implicării în presupuse mișcări spirituale ce sunt, de fapt, de natură politică și reprezintă interese de grup.

Atracția dorinței de a „schimba lumea” (desigur, pentru binele prezumat) apelează la idealismul naiv al adolescentului spiritual interior - și e transcens odată cu maturizarea. Natura vieții omenești este rezultatul automat al nivelului general al conștiinței umane înseși. Drept urmare, pentru binele lumii, nu este necesar să schimbi lumea, ci pe tine însuși, pentru că ceea ce devine omul influențează în virtutea esenței sale (nonlineară) și nu a acțiunilor sale (limitate și lineare).

Dreaptă și îngustă este calea, pentru că fără disciplină interioară, energia spirituală se disipează în diverse atracții.

Energia vieții este o emisie de lumină din câmpul conștiinței, care e modul în care Prezența Divinității se manifestă în fizicalitate, prin intermediul Creației. Capacitatea de a atinge iluminarea este, de fapt, un rezultat al conștiinței reîntoarsă la Sursa sa - care e Divinitatea Inerentă ca Sine.

Egoul/sinele se identifică cu diferitele lui funcții și trăsături, pe care le etichetează drept „eu” și spune: „iată cine sunt eu”. Acest lucru are drept rezultat vanitatea autorității - o greșeală care a luat naștere în timpul evoluției, ca urmare a identificării cu experiența simțurilor. Așa se poate trage concluzia că „eu” am o mâncărime, în loc să spun: „corpul” are o mâncărime. Aceeași eroare de paternitate apare în legătură cu sentimentele și gândurile în cazul cărora martorul se identifică cu subiectul, iar conținutul cu experimentatorul.

Funcția experimentatorului este o cercetare informativă, care colectează date lineare și, prin urmare, este un „el” și nu un „eu”. Este o unitate de procesare funcțională, similară cu simțul mirosului și cel tactil.

Abandonarea poziționalităților egoului diminuează influența acestuia și deschide ușa pentru comprehensiune și conștientizare, care sunt nonlineare și neconceptuale. Așa apare „Cunoașterea” de Sine, prin care conflictele se dizolvă, în mod spontan. Aceste transformări interioare sunt însoțite de o bucurie și o alinare tihnită - dar și de un simț mai profund al libertății, siguranței și păcii lăuntrice. Puterea Iubirii de Sine predomină în mod progresiv și, în cele din urmă, eclipsează toate emoțiile negative, toate îndoielile și piedicile.

În consecință, transformarea nu este resimțită ca pierderea sinelui - ci, mai degrabă, ca un câștig al apariției și dezvoltării Sinelui, care este de o dimensiune mult mai vastă. Ceea ce apare, de fapt, este o schimbare a stării sau a condiției, care înlătură și înlocuiește vechiul. Astfel, cel mai mic e înlocuit de cel mai mare, prin care evoluția spirituală dezvoltă Prezența lui Dumnezeu, ca permanență. Această descoperire este schimbarea în starea de conștiință, la care se face referire în istorie că este „Iluminarea” sau „Conștiința lui Dumnezeu”.

Este de observat faptul că Sinele este sursa fără formă, subiectivă, a capacității de a avea conștiință. Este asemenea „hardware”-ului unui computer: firesc, permanent, neschimbător, nelimitat, atemporal. Pe de

altă parte, egoul înregistrează și procesează toate datele din domeniul formei și constituie „software”-ul, care este un cumul de programe. Omul obișnuit se identifică cu programele software-ului și cu identitatea sa de „eu”. Condiția pentru iluminare este înlocuirea identificării sinelui, cu Șinele, sursa conștiinței înseși. Astfel, Dumnezeu poate fi cunoscut ca fiind imanent (aici, în interior) - în timp ce, din perspective egoului, Dumnezeu este văzut doar ca fiind transcendent (acolo, în afară).

Conștiință însăși este chiar mai presus de conștiință. De aceea, se poate spune că Absolutul este incognoscibil, tocmai pentru că este dincolo de cunoaștere, adică dincolo de accesibilitatea conștiinței înseși. Cei care au atins o asemenea stare de conștiință spun că ea nu poate fi descrisă și că poate fi de neînțeles pentru oricine care nu are experiența acestui proces. Totuși, acestea sunt adevăratele caracteristici ale Realității: universalitatea și eternitatea; de fapt, noi nu reușim s-o recunoaștem. Această recunoaștere reprezintă esența iluminării și soluția finală a evoluției conștiinței, până în punctul autotranscendenței. Sinele înlocuiește șinele.

În general, scopul societății este să izbutească în lume, în timp ce scopul iluminării e să transcendă dincolo de lume.

Este util să-ți amintești că nici Adevărul, nici iluminarea nu reprezintă ceva ce trebuie găsit, căutat, câștigat sau posedat. Prezența Infinită este întotdeauna prezentă, iar perceperea sa apare de la sine, atunci când obstacolele din calea sa sunt îndepărtate. De aceea, nu e

necesar să studiezi adevărul, ci doar să te eliberezi de ceea ce este fals. Îndepărtarea norilor nu face soarele să strălucească - ci dezvăluie, de fapt, ceea ce a fost, inițial, ascuns.

Așadar, munca spirituală e în primul rând eliberarea de ceea ce s-a presupus a fi cunoscut, pentru ceea ce este necunoscut - cu încurajarea, din partea celor care au simțit Prezența Infinită, că efortul este mai mult decât bine recompensat.

Pentru a sluji cel mai bine lumea, caută iluminarea și mai degrabă transcende iluziile, decât să contribui la crearea lor.

Cercetarea naturii conștiinței conduce direct la sursa iluminării, deoarece Lumina Conștiinței este condiția stării de iluminare. Prin această Lumină, cunoscătorul și ceea ce este cunoscut sunt contopite în realizarea Sinelui ca Dumnezeu Imanent.

Conștiința nu recunoaște separarea, care este o limitare a percepției. Starea de iluminare este o „Unime”, în care nu există divizare în părți; din perspectiva unei percepții localizate, o asemenea divizare e doar aparentă - doar un accident al unui punct de vedere.

Potențialitatea Infinită, Fundamentală este Realitatea Existenței. De aceea, „Tot Ceea ce Există” este Divin în mod firesc - sau nu poate exista de loc. Expresia absolută a Divinității este Subiectivitatea. Dacă eu exist, atunci Dumnezeu Este. Iluminarea e dovada faptului că întreaga existență nu numai că este rezultatul Creației, dar

existența însăși nu e diferită de Creator. Ceea ce este creat și Creatorul sunt unul și același lucru.

Prin centrare, intenție și devoțiune spirituală, susținute de meditație, contemplare, îndrumare în Adevăr autentic și cu ajutorul energiei câmpului unui maestru spiritual evoluat, se pot face, pe neașteptate, salturi uriașe în evoluția conștiinței. De aceea, e important și este bine să cunoști dinainte detalii despre aceste salturi, după cum confirmă cercetarea conștiinței.

Șansele de a deveni iluminat sunt, acum, de peste o mie de ori mai mari decât în orice perioadă din trecut- ceea ce înseamnă că atingerea nivelului Iubirii Necondiționate (calibrare 540) este un scop realizabil și realist, în mare măsură. De la nivelul Iubirii Necondiționate, calea e tot mai plină de bucurie. La nivelul 600, în tăcere, apare o stare de liniște și pace infinită, iar de acolo, evoluția depinde de Voia lui Dumnezeu, de karmă și de cunoașterea potențializată, ce apare în aura spirituală.

Adevărul este recunoscut. El apare singur, într-un câmp de conștiință care a fost pregătit pentru a-i permite să se reveleze de la sine. Adevărul și iluminarea nu sunt dobândite sau înfăptuite. Ele sunt stări sau condiții ce apar singure, atunci când condițiile sunt corespunzătoare, iar obstacolele sunt îndepărtate.

Toate întrebările duc la același răspuns esențial. Descoperirea faptului că nimic nu este ascuns și că Adevărul e revelat pretutindeni este cheia pentru iluminarea în legătură cu cele mai simple chestiuni

practice și cu destinul omenirii. În procesul de cercetare a vieții noastre de fiecare zi, putem descoperi că toate fricile noastre s-au bazat pe falsitate. Eliminarea falsității, prin intermediul adevărului, este esența vindecării tuturor lucrurilor vizibile și invizibile. Și, în cele din urmă, va apărea întotdeauna o ultimă întrebare, de la fiecare persoană care se întreabă: „Cine sunt eu”?

Trebuie să te eliberezi de iluzia că știi cine ești. În starea Divină, nu este nimic de știut, pentru că tu ești ceea ce ai vrea să știi. Acesta e un salt important de făcut - dar el apare subit, cu propriul său acord; iar apoi, omul este liber pentru totdeauna. Incertitudinea e înlocuită de o încântare continuă. Atunci, viața omenească este o comedie fără sfârșit! Tu nu ești „acela care”, ci „ceea ce”.

Un motiv al întârzierilor, aparent nesfârșite, pe calea iluminării este îndoiala, care ar trebui abandonată ca o opoziție. E important de știut că este de fapt extrem de rar, pentru o ființă umană, să se dedice adevărului spiritual într-o mare măsură, pentru căutarea iluminării în mod serios - iar aceia care reușesc acest lucru, îl fac pentru că, în realitate, iluminarea este destinul lor.

Cine sunt? Cine întreabă? Vei descoperi cine întreabă - iar această descoperire răspunde la întreaga întrebare. Nu este un „cine”, ci un „ce”.

La ultima ușă ce duce spre iluminare stă ultima provocare a egoului, care este credința centrală, fundamentală, că el e nu doar sursa și locul identității, dar și al vieții înseși. În acest punct, omul este absolut

singur și lipsit de orice protecție sau sprijin încurajator, de orice sisteme de credință, ba chiar de memorie.

Singurul lucru disponibil în aura sa e vibrația de înaltă frecvență a conștiinței învățătorului spiritual iluminat, cu a lui cunoaștere codificată. Ultimul pas este intuit ca un final din care întoarcerea înapoi nu este posibilă, motiv pentru care apare spaima față de caracterul absolut al sfârșitului.

Atunci știi că trebuie să mergi drept înainte - indiferent de toate fricile și iluziile acestora. Deoarece acest pas este făcut de voința spirituală, trăiești experiența morții, dar chinul groaznic durează doar câteva momente, moartea egoului fiind singura moarte efectivă a cărei experiență o poate trăi omul, în comparație cu care morțile anterioare, prin părăsirea corpului, erau relativ banale.

Experiența morții este încheiată cu sentimentul de respect amestecat cu teamă și uimire, la revelarea Realității Fundamentale, apoi chiar și această uimire dispare, iar Sinele transcende dualitatea Existenței versus Non existență, a Unimii versus In existență și a Omniprezenței versus Vid.

În final, pentru adevăratul adept al spiritualității, căutarea realității spirituale ia locul tuturor celorlalte preocupări. Dedicarea pentru a deveni iluminat implică decizia că Nimic altceva nu contează!

Căutătorul spiritual serios trebuie să știe bine, dinainte, că exact la ultima ușă (Ultima Ușă calibrează la 999), se va confrunta cu dorința de a renunța la viața

însăși - sau, cel puțin, la ceea ce s-a crezut de la începuturi a fi chiar esența vieții înseși. Această ultimă poartă e trecută foarte rar, iar unul dintre motive este lipsa pregătirii, lipsa determinării și, în cele din urmă, o mare îndoială.

La momentul final, pot ieși la suprafață ultimele rămășițe de îndoială și frică existențială. În acest punct, credința în învățăturile maștrilor, care ne îndrumă să „mergem înainte cu orice preț”, apare și se dovedește a fi corectă, pentru că Strălucirea lui Dumnezeu așteaptă de cealaltă parte a ultimei mari bariere.

VOCABULAR

Acest Vocabular este o combinație de fragmente preluate din lucrările Dr. Hawkins.

Conștiință: Conștiința este câmpul de energie nelimitat, omniprezent și universal, unda purtătoare și rezervorul tuturor informațiilor care se găsesc în univers, și, mai ales, e chiar esența și substratul capacității de a ști sau a trăi experiențe, de a percepe sau observa; și încă și mai important, Conștiința este atributul ireductibil, calitatea primordială a întregii existențe, câmpul de energie amorf, invizibil, al dimensiunii și potențialității infinite, independent de timp, spațiu sau loc, dar atotcuprinzător și atotprezent.

Conștiința este o trăsătură impersonală a Divinității, exprimată sub forma conștiinței, și e nondualistă și nonlineară. Ea este asemenea spațiului infinit, care e capabil de conștientizare și este un atribut al Esenței Divine.

Context: Totalitatea câmpurilor de observație, susținute de un punct de vedere. Contextul include toate fenomenele caracteristice ce definesc semnificația unui eveniment sau ale unei afirmații. Informațiile sunt lipsite de sens, atâta timp cât contextul nu este definit. A „scoate din context” înseamnă a distorsiona caracteristicile unei afirmații, prin eșecul de a identifica acele condiții ce ar putea califica deducerea semnificației.

Dualitate: Lumea formei, caracterizată de separarea aparentă a obiectelor (reflectată în dihotomiile

conceptuale, de genul „acesta/aceasta”, „aici/acolo”, „atunci/acum” sau „tu/eu”). Această percepție a limitării este generată de simțuri, din cauza restricției implicate de un punct de vedere imobil și determinat.

Ego (sau sine, cu s mic): egoul este imaginarul „acela care face” din spatele gândirii și al acțiunilor. Se crede cu tărie că prezența lui e necesară și esențială pentru supraviețuire. Motivul este faptul că atributul său de bază e percepția și, ca atare, el este limitat de paradigma presupusei cauzalități. Egoul ar putea fi numit: centrul principal de procesare și planificare; centrul integrativ, executiv, strategic și tactic, care orchestrează, secționează, sortează și remediază. El poate fi considerat un set de obiceiuri, adânc înrădăcinate, ale gândirii, care sunt rezultatul antrenării de către câmpuri invizibile de energie, ce domină conștiința umană. Aceste obiceiuri sunt consolidate de repetare și de consensul societății. Alți factori de consolidare vin din limbajul însuși.

A gândi prin limbaj este o formă de autoprogramare. Folosirea pronumelui „eu”, în postura de subiect - și, prin urmare, a-l considera cauza implicită a tuturor acțiunilor - reprezintă cea mai serioasă eroare și creează, în mod automat, o dualitate a subiectului și obiectului. Altfel spus, egoul este un set de programe în care rațiunea acționează printr-o serie complexă, multistratificată, de algoritmi, prin care gândul urmează

anumite axe de decizie, care sunt încărcate în mod diferit, de experiența, îndoctrinarea și forțele sociale din

trecut; drept urmare, egoul nu este o însușire autocreată. Impulsul instinctual este atașat de programe, cauzând astfel intrarea în joc, a proceselor psihologice.

Iluminare: O stare de conștiință neobișnuită, care înlocuiește conștiința obișnuită; sinele este înlocuit de Sine. Starea este mai presus de timp sau spațiu, este tăcută și se prezintă pe ea însăși, ca o revelație. Starea îi urmează disoluției egoului. Totul este perceput ca fiind mai degrabă autonom, decât rezultatul cauzalității.

Karma: în esență, karma individuală este un pachet informațional (analog cu un cip de calculator), care se află în câmpul nonfizic al conștiinței. Ea conține codul propriilor informații stocate și o parte din corpul spiritual sau suflet. Esența karmei reprezintă o condensare a tuturor experiențelor din trecut, împreună cu nuanțele asociate ale gândirii și simțirii. Corpul spiritual își păstrează libertatea de a alege, dar gama de alegeri a fost deja prinsă în tipare.

Karma e lineară, se propagă prin intermediul sufletului și este moștenită ca o consecință a actelor de voință semnificative. Karma înseamnă, într-adevăr, responsabilitate și, după cum s-a citat în cercetarea spirituală anterioară, fiecare entitate este răspunzătoare de univers.

Pe scurt, după cum e cunoscută în mod uzual, karma (credința spirituală) este consecința deciziilor luate prin acte de voință și determină destinul spiritual după moartea fizică (nivelurile celeste, iadul, purgatoriul sau așa numitele planuri astrale interioare/bardos).

De asemenea, ea include opțiunea reîncarnării în câmpul fizic uman, care, conform cercetării calibrării, poate avea loc doar prin voința individuală.

Așadar, toți oamenii au ales, cu acordul lor, această cale. În plus, cercetarea conștiinței confirmă că toate persoanele se nasc sub cele mai optime condiții pentru evoluție spirituală - indiferent care sunt aparențele. Tu nu te naști fără acordul tău.

Linear: Urmând o progresie lineară în maniera fizicii newtoniene - și, prin urmare, rezolvabil de către matematica tradițională, prin folosirea ecuațiilor diferențiale.

Nondualitate: Când este depășită limitarea dată de un loc fix și imobil de percepție, nu mai există nici iluzia separației și nici modul în care înțelegem noi spațiul și timpul. La nivelul nondualității există observație, dar nu și observator, deoarece subiectul și obiectul sunt una. Tu și Eu devin un singur Sine, trăind experiența a tot ceea ce există, ca fiind aspecte ale Divinului. În nondualitate, conștiința se experimentează pe sine atât manifestată, cât și nemanifestată; totuși, cel care lipsește este cel ce trăiește experiența, în această Realitate, unicul lucru ce are un început și un sfârșit este însuși actul percepției.

Poziționalitate: Poziționalitățile sunt structuri care pun în mișcare întregul mecanism al gândirii și activează conținutul acesteia. Poziționalitățile sunt programe, nu adevăratul Sine. Lumea conține o multitudine de poziții care sunt prezumții arbitrare și total false. Principalele poziționalități sunt: (1) Ideile au sens și importanță; (2)

Există o linie de demarcație între opuși; (3) Există o valoare a paternității; gândurile sunt valoroase, pentru că sunt ale „mele”; (4) Gândirea este necesară pentru deținerea controlului, iar supraviețuirea depinde de deținerea controlului. Toate poziționalitățile sunt voluntare.

Sine (cu majusculă): Deși înăscut, Sinele este mai presus de toate formele, atemporal, fără început sau sfârșit, neschimbător, permanent și nemuritor. Din el apare conștiința, conștiința și un simț infinit de „a fi acasă”. El este subiectivitatea fundamentală, din care apare simțul de „eu” al fiecărui om.

Realitatea Infinită nici măcar nu se cunoaște pe ea însăși ca „eu”, ci ca pe substratul real al capacității de a face o asemenea afirmație. El este invizibil și omniprezent. Sinele este Realitatea realității, Unimea și Totalitatea Identității. Este starea esențială de „eu” a conștiinței înseși, ca manifestare a nemanifestării. Doar așa poate fi descris indescriptibilul.

Subiectivitate: viața este trăită doar la nivelul experienței și la niciun alt nivel. Întreaga experiență de viață este subiectivă și nonlineară; de aceea, nici chiar conturarea secvențială a „realității” nu poate fi experimentată, cu excepția subiectivității. Întregul „adevăr” este o concluzie subiectivă. În esența ei, întreaga viață este nonlineară, incomensurabilă, indefinibilă. Ea este pur subiectivă.

Adevăr: Adevărul este relativ și este „adevărat” într-un context dat. Adevărul este deplin, în cadrul unui

anumit nivel de conștiință. De exemplu, a ierta este vrednic de laudă, dar într-un stadiu ulterior, omul observă că, de fapt, nu e nimic de iertat. Egoul fiecăruia este ireal, în mod egal - inclusiv cel al persoanei în cauză. Percepția nu este realitate. Adevărul apare din subiectivitate și este evident și autorevelator. Adevărul este subiectivitate radicală. Odată cu eliminarea iluziilor dualității - inclusiv a presupusei realități a unui „sine” separat - rămâne doar starea de „Eu” Infinit, care reprezintă manifestarea Nemanifestatului ca Sine. Adevărul nu are opoziții, cum ar fi falsitatea.

Nimic din câmpul conștiinței nu este ascuns. Adevărul absolut este dincolo de este/are, ființare sau orice verb intransitiv. Orice încercare de autodefinire

- cum ar fi „Eu Sunt Ceea Ce Sunt” sau chiar „Eu Sunt”

- este redundantă. Realitatea Fundamentală este mai presus de orice nume. „Eu” - semnifică subiectivitatea radicală a stării de înțelegere. Ea este, în sine, enunțul complet al Realității.

DESPRE AUTOR ȘI EDITOR

Sir David R. Hawkins este Doctor în medicină, un psihiatru renumit pe plan internațional, cercetător în domeniul conștiinței și ezoterist. El este autorul a peste opt volume, inclusiv al bestseller-ului *Power versus Force* [*Putere versus forță*], iar operele sale au fost traduse în peste 17 limbi. În anii '70, el a participat, în calitate de co-autor, la elaborarea lucrării *Psihiatria Ortomoleculară*, alături de Linus Pauling, laureat al Premiului Nobel, revoluționând domeniul psihiatriei. Dr. Hawkins a susținut conferințe în întreaga lume, inclusiv la Westminster Abbey, la Forumul Oxford, la universități din Argentina, la universitățile Notre Dame, Stanford și Harvard; el a fost consilier al unor mănăstiri catolice, protestante și budiste. Laureat al Premiului Huxley, Dr. Hawkins a fost numit Cavaler al Ordinului Suveran, Militar și Ospitalier al Sf. Ioan Botezătorul de Ierusalim, a fost nominalizat la Premiul Templeton, iar în Orient i s-a acordat titlul onorific de Tae Rzung Sun Kak Tosa (învățător de Frunte al Căii Iluminării), activitatea sa având un impact profund asupra omenirii.

Website: www.veritaspublish.com

CUPRINS

PREFAȚĂ.....	2
INTRODUCERE	3
Partea I - „MICUL SINE” (Egoul/Mintea).....	7
1 - NATURA EGOULUI.....	8
2 - NATURA MINȚII	30
Partea a II-a - TRANSCENDEREĂ SINELUI.....	42
3 - CALEA MINȚII.....	42
4 - SUBIECTIVITATEA.....	59
5 - A FI MARTOR ȘI A OBSERVA.....	65
6 - MEDITAȚIA.....	69
7 - DEVOTAMENTUL FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI ADEVĂR.....	75
Partea a III-a - REALIZAREA SINELUI	85
8 - NATURA DIVINITĂȚII/SINELUI/ADEVĂRULUI.....	85
9 - PREZENȚA LUI DUMNEZEU	106
10 - NONDUALITATEA	114
11 - ILUMINAREA.....	123
VOCABULAR	141
DESPRE AUTOR ȘI EDITOR	147